

REGULAMENTUL (UE) 2022/869 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 30 mai 2022

privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 715/2009, (UE) 2019/942 și (UE) 2019/943 și a Directivelor 2009/73/CE și (UE) 2019/944 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 347/2013

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 172,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) În comunicarea sa din 11 decembrie 2019 intitulată „Pactul verde european” (denumită în continuare „Pactul verde european”), Comisia a prezentat o nouă strategie de creștere care are drept scop transformarea Uniunii într-o societate echitabilă și prosperă, cu o economie modernă, competitivă și eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor, în care obiectivul privind neutralitatea climatică să fie realizat cel târziu până în 2050 și în care creșterea economică să fie decuplată de utilizarea resurselor. În comunicarea sa din 17 septembrie 2020 intitulată „Stabilirea unui obiectiv mai ambițios în materie de climă pentru Europa în perspectiva anului 2030 - investirea într-un viitor neutru din punct de vedere climatic, în interesul cetățenilor”, Comisia a propus creșterea țintei de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră la cel puțin 55 % până în 2030. Acest obiectiv ambițios a fost aprobat de către Consiliul European la 11 decembrie 2020, iar evaluarea impactului care însoțește comunicarea respectivă confirmă faptul că mixul energetic al viitorului va fi foarte diferit de cel actual și subliniază necesitatea de a analiza și, dacă este necesar, de a revizui legislația privind energia. Investițiile actuale în infrastructura energetică sunt evident insuficiente pentru a transforma și a construi infrastructura energetică a viitorului. Aceasta înseamnă, de asemenea, că este necesar să existe infrastructura pentru a sprijini tranziția energetică europeană, inclusiv electrificarea rapidă, extinderea producției de energie electrică din surse regenerabile și obținute fără utilizarea combustibililor fosili, utilizarea sporită a gazelor din surse regenerabile și obținute cu emisii scăzute de carbon, integrarea sistemului energetic și o mai amplă adoptare a soluțiilor inovatoare.
- (2) În contextul nivelului de ambiție crescut al Uniunii, consacrat în Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾ și în Pactul verde european, va fi realizată o revizuire a actualei ținte obligatorii la nivelul Uniunii privind energia din surse regenerabile pentru 2030 de cel puțin 32 % din consumul final de energie și a țintei principale la nivelul Uniunii privind eficiența energetică de cel puțin 32,5 %.
- (3) Acordul de la Paris adoptat în contextul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice ⁽⁵⁾ (denumit în continuare „Acordul de la Paris”), stabilește un obiectiv pe termen lung de menținere a creșterii temperaturii medii globale cu mult sub 2 °C peste nivelurile preindustriale și de continuare a eforturilor de limitare a creșterii temperaturii la 1,5 °C peste nivelurile preindustriale, subliniind importanța adaptării la efectele negative

⁽¹⁾ JO C 220, 9.6.2021, p. 51.

⁽²⁾ JO C 440, 29.10.2021, p. 105.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 5 aprilie 2022 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 16 mai 2022.

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 („Legea europeană a climei”) (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).

⁽⁵⁾ JO L 282, 19.10.2016, p. 4.

ale schimbărilor climatice și a asigurării coerenței fluxurilor de finanțare cu o traiectorie către o dezvoltare cu emisii scăzute de gaze cu efect de seră și reziliență la schimbările climatice. La data de 12 decembrie 2019, Consiliul European a aprobat obiectivul de a realiza o Uniune Europeană neutră din punct de vedere climatic până în 2050, în conformitate cu obiectivele Acordului de la Paris.

- (4) Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ stabilește linii directoare referitoare la dezvoltarea rapidă și realizarea promptă a interoperabilității coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică transeuropeană, în scopul realizării obiectivelor de politică energetică din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), al asigurării funcționării pieței interne a energiei, a siguranței alimentării cu energie și a unor piețe competitive ale energiei în Uniune, precum și în scopul promovării eficienței energetice și economisirii energiei, al dezvoltării de forme noi de energie din surse regenerabile, precum și al promovării interconectării rețelelor energetice. Regulamentul (UE) nr. 347/2013 instituie un cadru în care statele membre și părțile interesate relevante să colaboreze într-o structură regională pentru a dezvolta rețele energetice mai bine conectate, cu scopul de a conecta regiunile în prezent izolate de piețele energetice europene, de a consolida interconexiunile transfrontaliere existente și de a promova noi astfel de interconexiuni, precum și de a contribui la integrarea energiei din surse regenerabile. Prin urmărirea acelor obiective, Regulamentul (UE) nr. 347/2013 contribuie la o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii și aduce beneficii întregii Uniuni din punctul de vedere al competitivității și coeziunii economice, sociale și teritoriale.
- (5) Evaluarea Regulamentului (UE) nr. 347/2013 a arătat în mod clar că acest cadru a îmbunătățit în mod eficace integrarea rețelelor statelor membre, a stimulat comerțul cu energie și, prin urmare, a contribuit la competitivitatea Uniunii. Proiectele de interes comun în domeniul energiei electrice și al gazelor au contribuit în mod semnificativ la siguranța alimentării. În ceea ce privește gazele, infrastructura este în prezent mai bine conectată, iar reziliența alimentării s-a îmbunătățit substanțial din 2013. Cooperarea regională în cadrul grupurilor regionale și prin alocarea transfrontalieră a costurilor este un factor important pentru implementarea proiectelor. Cu toate acestea, în multe cazuri, alocarea transfrontalieră a costurilor nu a avut ca rezultat reducerea deficitului de finanțare a proiectelor, așa cum s-a urmărit. Deși majoritatea procedurilor de autorizare au fost scurtate, în unele cazuri procesul este încă îndelungat. Asistența financiară din partea Mecanismului pentru Interconectarea Europei, instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1316/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ a fost un factor important, deoarece granturile pentru studii au ajutat proiectele să reducă riscurile în primele stadii ale dezvoltării, în timp ce granturile pentru lucrări au sprijinit proiectele care abordează principalele blocaje, pe care finanțarea de pe piață nu le-a putut aborda în mod suficient.
- (6) În Rezoluția sa din 10 iulie 2020 referitoare la revizuirea liniilor directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene ⁽⁸⁾, Parlamentul European a solicitat o revizuire a Regulamentului (UE) nr. 347/2013, care să țină seama mai ales de țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030, precum și de obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050 și de principiul „eficiența energetică înainte de toate”.
- (7) Politică privind rețelele energetice transeuropene este un instrument central pentru dezvoltarea unei piețe interne a energiei și necesar pentru atingerea obiectivelor Pactului verde european. Pentru a atinge niveluri mai ridicate de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2030 și neutralitatea climatică până cel târziu în 2050, Europa va avea nevoie de un sistem energetic mai integrat, care să se bazeze pe niveluri mai ridicate de electrificare bazată pe surse suplimentare regenerabile și cu emisii scăzute de carbon și pe decarbonizarea sectorului gazelor. Politică privind rețelele energetice transeuropene poate asigura că dezvoltarea infrastructurii energetice a Uniunii sprijină tranziția energetică necesară către neutralitatea climatică, în conformitate cu principiul „eficiența energetică înainte de toate” și cu neutralitatea tehnologică, luând totodată în considerare potențialul de reducere a emisiilor în utilizarea finală. De asemenea, aceasta poate asigura interconexiunile, securitatea energetică, integrarea piețelor și a sistemelor și concurența în beneficiul tuturor statelor membre, precum și energia la un preț accesibil pentru gospodării și întreprinderi.

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009 (JO L 115, 25.4.2013, p. 39).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 1316/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 de instituire a Mecanismului pentru Interconectarea Europei, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 913/2010 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 680/2007 și (CE) nr. 67/2010 (JO L 348, 20.12.2013, p. 129).

⁽⁸⁾ JO C 371, 15.9.2021, p. 68.

- (8) Deși obiectivele Regulamentului (UE) nr. 347/2013 își mențin în mare parte valabilitatea, cadrul actual privind rețelele energetice transeuropene nu reflectă încă pe deplin modificările preconizate ale sistemului energetic care vor rezulta din noul context politic, mai ales din țintele actualizate ale Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și din obiectivul privind neutralitatea climatică până în 2050 din cadrul Pactului verde european. Prin urmare, printre alte aspecte, atât obiectivele de atenuare a schimbărilor climatice, cât și cele de adaptare la acestea trebuie să se reflecte în mod adecvat în cadrul revizuit privind rețelele energetice transeuropene. Pe lângă noul context politic și noile obiective politice, dezvoltarea tehnologică a fost rapidă în ultimul deceniu. Dezvoltarea respectivă ar trebui să fie luată în considerare în categoriile de infrastructuri energetice care fac obiectul prezentului regulament, în criteriile de selecție a proiectelor de interes comun, precum și în coridoarele și în domeniile prioritare. Totodată, dispozițiile prezentului regulament nu ar trebui să aducă atingere dreptului unui stat membru de a stabili condițiile de exploatare a propriilor resurse energetice, dreptului său de a alege diferite surse de energie și structuri generale a aprovizionării sale cu energie, în conformitate cu articolul 194 din TFUE.
- (9) Directivele 2009/73/CE ⁽⁹⁾ și (UE) 2019/944 ⁽¹⁰⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului prevăd o piață internă a energiei. Deși s-au înregistrat progrese semnificative în finalizarea respectivei piețe, se mai pot aduce optimizări printr-o mai bună utilizare a infrastructurii energetice existente, prin integrarea unor cantități tot mai mari de energie din surse regenerabile și prin integrarea sistemului.
- (10) Infrastructura energetică a Uniunii ar trebui modernizată pentru a preveni defecțiunile tehnice și a spori rezistența acesteia în fața unor astfel de defecțiuni, a dezastrelor naturale sau provocate de om, a efectelor adverse ale schimbărilor climatice și a amenințărilor la adresa securității, în special în ceea ce privește infrastructurile critice europene, în temeiul Directivei 2008/114/CE a Consiliului ⁽¹¹⁾.
- (11) Infrastructura energetică a Uniunii ar trebui să fie rezilientă la efectele inevitabile care se preconizează că vor fi create de schimbările climatice în Europa, în ciuda eforturilor de atenuare. Din acest motiv, este esențială intensificarea eforturilor în materie de adaptare la schimbările climatice și de atenuare a acestora, de consolidare a rezilienței, de prevenire a dezastrelor și de pregătire în caz de dezastre.
- (12) Procesul de dezvoltare a infrastructurii energetice transeuropene ar trebui să țină seama, atunci când este posibil din punct de vedere tehnic și când eficiența acestei abordări este maximă, de posibilitatea de a reconfigura infrastructura și echipamentele existente.
- (13) Siguranța alimentării, un motor principal al adoptării Regulamentului (UE) nr. 347/2013, a fost îmbunătățită în mod semnificativ prin proiecte de interes comun. În plus, evaluarea impactului realizată de Comisie, care însoțește comunicarea Comisiei din 17 septembrie 2020 intitulată „Stabilirea unui obiectiv mai ambițios în materie de climă pentru Europa în perspectiva anului 2030 – Investirea într-un viitor neutru din punct de vedere climatic, în interesul cetățenilor”, preconizează o reducere semnificativă a consumului de gaze naturale, deoarece menținerea aceleiași rate de utilizare a acestei resurse nu este compatibilă cu neutralitatea emisiilor de carbon. Pe de altă parte, se estimează că consumul de biogaz, de hidrogen din surse regenerabile și obținut cu emisii scăzute de carbon și de combustibili gazoși sintetici va crește semnificativ până în 2050. În ceea ce privește gazele, infrastructura este în prezent mai bine conectată, iar reziliența alimentării s-a îmbunătățit substanțial din 2013. Este necesar ca planificarea infrastructurii energetice să reflecte aceste schimbări în domeniul gazelor. Cu toate acestea, nu toate statele membre sunt încă conectate într-o măsură suficientă la rețeaua europeană de gaze, iar statele membre insulare, în special, se confruntă în continuare cu mari probleme în ceea ce privește siguranța alimentării și lipsa de acces la resurse energetice. Deși se preconizează că 78 % din proiectele din domeniul gazelor care sunt proiecte de interes comun vor deveni operabile până la sfârșitul anului 2025, o parte dintre acestea înregistrează întâzieri semnificative, inclusiv din cauza problemelor legate de autorizații. Prin urmare, prezentul regulament nu ar trebui să afecteze în mod negativ proiectele de interes comun care nu au fost încă finalizate la data intrării sale în vigoare. Prin urmare, drepturile și obligațiile decurgând din proiectele de interes comun incluse în cea de a cincea listă a proiectelor de interes comun a Uniunii stabilită în temeiul Regulamentului (UE) nr. 347/2013, în cazul cărora dosarul de cerere a fost acceptat în vederea examinării de către autoritatea competentă, ar trebui să fie menținute pentru o perioadă de patru ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

⁽⁹⁾ Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE (JO L 211, 14.8.2009, p. 94).

⁽¹⁰⁾ Directiva (UE) 2019/944 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iunie 2019 privind normele comune pentru piața internă de energie electrică și de modificare a Directivei 2012/27/UE (JO L 158, 14.6.2019, p. 125).

⁽¹¹⁾ Directiva 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora (JO L 345, 23.12.2008, p. 75).

- (14) Importanța rețelelor electrice inteligente, care nu presupun întotdeauna traversarea unei frontiere fizice, în ceea ce privește realizarea obiectivelor în materie de politică energetică și climatică ale Uniunii a fost recunoscută în comunicarea Comisiei din 8 iulie 2020 intitulată „Consolidarea unei economii neutre climatic: o strategie a UE pentru integrarea sistemului energetic” (denumită în continuare „Strategia UE pentru integrarea sistemului energetic”). Criteriile pentru respectiva categorie ar trebui să fie simplificate, să includă evoluțiile tehnologice în ceea ce privește inovarea și aspectele digitale și ar trebui să permită integrarea sistemului energetic. În plus, ar trebui clarificat rolul inițiatorilor de proiecte. Având în vedere faptul că se preconizează o creștere semnificativă a cererii de energie din partea sectorului transporturilor, în special pentru vehiculele electrice destinate circulației pe autostrăzi și în zonele urbane, tehnologiile de rețele inteligente ar trebui să contribuie, la rândul lor, la îmbunătățirea sprijinului legat de rețelele energetice pentru reîncărcarea transfrontalieră de mare capacitate în vederea sprijinirii decarbonizării sectorului transporturilor.
- (15) Strategia UE pentru integrarea sistemului energetic a subliniat, de asemenea, necesitatea unei planificări integrate a infrastructurii energetice la nivelul purtătorilor de energie, al infrastructurilor și al sectoarelor de consum. O astfel de integrare a sistemului începe de la punctul de plecare al aplicării principiului „eficiența energetică înainte de toate” și al adoptării unei abordări holistice la nivelul politicilor, care să depășească sectoarele individuale. Aceasta abordează, de asemenea, nevoile de decarbonizare ale sectoarelor în care reducerile sunt greu de realizat, cum ar fi anumite sectoare industriale sau moduri de transport unde electrificarea directă este, în prezent, dificil de aplicat din punct de vedere tehnic sau economic. Asemenea investiții includ hidrogenul și electrolizoarele, care înregistrează progrese în direcția implementării comerciale la scară largă. Comunicarea Comisiei din 8 iulie 2020, intitulată „O strategie pentru hidrogen: pentru o Europă neutră climatic” (denumită în continuare „Strategia pentru hidrogen”) acordă prioritate producției de hidrogen din energia electrică din surse regenerabile, care este cea mai curată soluție și cea mai compatibilă cu obiectivul Uniunii privind neutralitatea climatică. Cu toate acestea, într-o fază de tranziție, sunt necesare alte forme de hidrogen obținut cu emisii scăzute de carbon pentru a decarboniza mai rapid producția existentă de hidrogen, punând accentul pe o gamă variată de tehnologii curate, precum și pentru a lansa o economie de scară.
- (16) În plus, în Strategia sa pentru hidrogen, Comisia a concluzionat că, pentru implementarea prevăzută a hidrogenului, o rețea de infrastructuri de mari dimensiuni pe care doar Uniunea și piața internă o pot oferi reprezintă un element important. În prezent, există o infrastructură specifică foarte limitată pentru transportul hidrogenului și pentru comerțul transfrontalier cu acesta sau pentru crearea unor văi ale hidrogenului. O asemenea infrastructură ar trebui să constea într-o cantitate semnificativă de active transformate din active bazate pe gazele naturale, completate de noi active dedicate hidrogenului. În plus, Strategia pentru hidrogen a stabilit un obiectiv strategic de creștere a capacității electrolizoarelor instalate la 40 de gigawați (GW) până în 2030, pentru a intensifica producția de hidrogen din surse regenerabile și pentru a facilita decarbonizarea sectoarelor dependente de combustibili fosili, precum industria sau transporturile. Prin urmare, politica privind rețelele energetice transeuropene ar trebui să includă infrastructuri noi și reconfigurate de transport și de stocare a hidrogenului, precum și instalații de electroliză. Infrastructura de transport și de stocare a hidrogenului ar trebui, de asemenea, să fie inclusă în planul de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, astfel încât să permită o evaluare cuprinzătoare și coerentă a costurilor și beneficiilor pe care le generează pentru sistemul energetic, inclusiv a contribuției sale la integrarea sectorială și la decarbonizare, cu scopul de a crea o magistrală a hidrogenului pentru Uniune.
- (17) În plus, ar trebui creată o nouă categorie de infrastructuri pentru rețelele inteligente de gaze, pentru a sprijini investițiile care integrează în rețeaua de gaze o multitudine de gaze obținute cu emisii scăzute de carbon și, în special, gazele din surse regenerabile, cum ar fi biogazul, biometanul și hidrogenul, și pentru a contribui la gestionarea unui sistem, care va deveni astfel mai complex, pe baza tehnologiilor digitale inovatoare.
- (18) Realizarea neutralității climatice până cel târziu în 2050 presupune că vor exista, în continuare, procese industriale care emit dioxid de carbon. Acest dioxid de carbon este considerat inevitabil atunci când generarea sa nu poate fi evitată, în pofida optimizării, de exemplu prin eficiența energetică sau electrificarea care integrează surse regenerabile de energie. Dezvoltarea infrastructurii pentru dioxidul de carbon ar trebui să conducă la o reducere netă semnificativă a emisiilor care nu pot fi evitate în absența unor alternative rezonabile. Captarea dioxidului de carbon este reglementată de Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾ în ceea ce privește fluxurile de dioxid de carbon generate de instalațiile care intră sub incidența directivei respective și în scopul stocării geologice realizate în temeiul Directivei 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹³⁾.
- (19) Regulamentul (UE) nr. 347/2013 a creat obligația ca un proiect candidat de interes comun să dovedească o contribuție semnificativă la cel puțin un criteriu dintr-un set de criterii în procesul de elaborare a listei proiectelor de interes comun a Uniunii, care putea include durabilitatea, fără ca aceasta să fie un criteriu strict necesar. Cerința respectivă a permis dezvoltarea proiectelor de interes comun care abordau doar riscurile legate de siguranța

⁽¹²⁾ Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO L 334, 17.12.2010, p. 17).

⁽¹³⁾ Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon și de modificare a Directivei 85/337/CEE a Consiliului, precum și a Directivelor 2000/60/CE, 2001/80/CE, 2004/35/CE, 2006/12/CE, 2008/1/CE și a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 140, 5.6.2009, p. 114).

alimentării, fără să demonstreze beneficii în ceea ce privește durabilitatea, în conformitate cu nevoile specifice ale pieței interne a energiei la momentul respectiv. Având însă în vedere evoluția nevoilor de infrastructură ale Uniunii, obiectivele de decarbonizare și concluziile Consiliului European adoptate la 21 iulie 2020, conform cărora „cheltuielile Uniunii ar trebui să fie în concordanță cu obiectivele Acordului de la Paris și cu principiul de «a nu face rău» enunțat în Pactul verde european, ar trebui evaluată durabilitatea în ceea ce privește integrarea în rețea a surselor regenerabile de energie sau reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, după caz, pentru a se asigura că politica privind rețelele energetice transeuropene este corelată cu țintele Uniunii privind energia și clima și cu obiectivele privind neutralitatea climatică până în 2050, ținând seama și de caracteristicile fiecărui stat membru în privința atingerii obiectivului de neutralitate climatică. Durabilitatea rețelilor de transport al dioxidului de carbon este abordată prin reducerea totală preconizată a emisiilor de gaze cu efect de seră pe durata de viață a proiectului și absența unor soluții tehnologice alternative pentru atingerea aceluiași nivel de reducere a dioxidului de carbon.

- (20) Uniunea ar trebui să faciliteze proiectele de infrastructură care leagă rețelele Uniunii de rețelele din țări terțe, care sunt reciproc avantajoase și necesare pentru tranziția energetică și pentru realizarea țărilor climatice și care îndeplinesc, de asemenea, criteriile specifice ale categoriilor de infrastructuri relevante în temeiul prezentului regulament, în special cu țările învecinate și cu țările cu care Uniunea a stabilit o cooperare specifică în domeniul energiei. Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să includă în domeniul său de aplicare proiecte de interes reciproc, dacă acestea sunt durabile și fac dovada unor beneficii socioeconomice nete semnificative la nivelul Uniunii și pentru cel puțin o țară terță. Astfel de proiecte ar trebui să fie eligibile pentru includerea în lista proiectelor de interes comun și a proiectelor de interes reciproc a Uniunii (denumită în continuare „lista Uniunii”), cu condiția să existe un nivel ridicat de convergență a cadrului de politici și ca acest cadru să fie susținut prin mecanisme de asigurare a aplicării legii și, totodată, proiectele respective ar trebui să facă dovada unei contribuții la obiectivele globale de politică în domeniul energiei și al climei ale Uniunii și ale țărilor terțe, cu referire specifică la siguranța alimentării și la decarbonizare.

Un nivel ridicat de convergență a cadrului de politici ar trebui să fie prezumat pentru Spațiul Economic European sau părțile contractante ale Comunității Energiei sau poate fi demonstrat în cazul altor țări terțe, prin intermediul acordurilor bilaterale care includ dispoziții relevante referitoare la obiective ale politicii privind clima și energia cu privire la decarbonizare, aceste acorduri urmând să fie evaluate ulterior de un grup regional corespunzător, cu sprijinul Comisiei. În plus, țara terță cu care Uniunea cooperează la elaborarea proiectelor de interes reciproc ar trebui să faciliteze un calendar similar pentru accelerarea implementării și pentru alte măsuri de sprijinire a politicilor, după cum se prevede în prezentul regulament. Prin urmare, proiectele de interes reciproc ar trebui să fie tratate în același mod ca proiectele de interes comun, toate dispozițiile referitoare la proiectele de interes comun aplicându-se și proiectelor de interes reciproc, în măsura în care nu se prevede altfel. Beneficiile socioeconomice nete semnificative la nivelul Uniunii ar trebui înțelese ca îmbunătățind interoperabilitatea și funcționarea pieței interne, fără a se limita la un singur stat membru. În ceea ce privește proiectele de stocare a dioxidului de carbon, ar trebui să fie eligibile numai proiectele necesare pentru a permite transportul și stocarea transfrontalieră a dioxidului de carbon, cu condiția ca standardele și garanțiile de prevenire a oricăror scurgeri și care vizează clima, sănătatea umană și ecosistemele în ceea ce privește siguranța și eficacitatea stocării permanente a dioxidului de carbon să fie cel puțin la același nivel ca în Uniune. Ar trebui să se prezume că Spațiul Economic European respectă aceste standarde și garanții.

- (21) Proiectele de interes reciproc ar trebui să fie considerate ca fiind un instrument suplimentar de extindere a domeniului de aplicare a prezentului regulament la țările terțe, dincolo de proiectele de interes comun care contribuie la implementarea unui coridor sau a unui domeniu prioritar al infrastructurii energetice, astfel cum se prevede în anexa I. Prin urmare, în cazul în care un proiect cu o țară terță contribuie la punerea în aplicare a unui coridor sau a unui domeniu prioritar al infrastructurii energetice, acesta ar trebui să fie eligibil pentru a solicita acordarea statutului de proiect de interes comun în temeiul prezentului regulament. Conform aceluiași principiu, proiectele cu țări terțe care vizează interconectarea rețelilor electrice care au obținut statutul de proiecte de interes comun în temeiul Regulamentului (UE) nr. 347/2013 pot fi selectate ca proiecte de interes comun, cu condiția ca acestea să facă obiectul procesului de selecție și să îndeplinească criteriile aplicabile proiectelor de interes comun.
- (22) În plus, pentru a atinge țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050, se impune ca Uniunea să intensifice în mod semnificativ producția de energie electrică din surse regenerabile. Categoriile de infrastructuri energetice existente pentru transportul și stocarea energiei electrice sunt esențiale pentru integrarea creșterii semnificative a producției de energie electrică din surse regenerabile în rețeaua electrică. În plus, acest lucru necesită intensificarea investițiilor în energia din surse regenerabile offshore, cu scopul de a atinge o capacitate de generare de cel puțin 300 GW de energie eoliană offshore instalată în conformitate cu strategia Comisiei privind energia din surse regenerabile offshore prevăzută în comunicarea Comisiei din 19 noiembrie 2020 intitulată „O strategie a UE privind valorificarea potențialului energiei din surse regenerabile

offshore pentru un viitor neutru climatic”. Respectiva strategie include legături radiale care conectează noi capacități eoliene offshore, precum și proiecte integrate hibride. De asemenea, ar trebui abordată coordonarea planificării și a dezvoltării pe termen lung a rețelelor electrice offshore și terestre. În special, planificarea infrastructurii offshore ar trebui să treacă de la abordarea de la caz la caz la o abordare coordonată și cuprinzătoare care să asigure dezvoltarea durabilă a rețelelor offshore integrate, în conformitate cu potențialul de energie din surse regenerabile offshore al fiecărui bazin maritim, cu protecția mediului și cu alte utilizări ale mării. Ar trebui să existe o abordare bazată pe cooperarea voluntară între statele membre. Statele membre ar trebui să rămână responsabile pentru aprobarea proiectelor de interes comun care sunt legate de teritoriul lor și pentru costurile aferente.

- (23) Statele membre relevante ar trebui să fie în măsură să evalueze beneficiile și costurile coridoarelor prioritare ale rețelei offshore pentru energia din surse regenerabile și să efectueze o analiză preliminară a repartizării costurilor la nivelul fiecărui coridor prioritar al rețelei offshore, pentru a sprijini angajamentele politice comune în vederea dezvoltării energiei din surse regenerabile offshore. Comisia, împreună cu statele membre, cu operatorii de transport și de sistem (OTS) relevanți și cu autoritățile naționale de reglementare, ar trebui să elaboreze orientări pentru activitățile specifice de partajare a costurilor și pentru calculul raportului dintre costuri și beneficii în vederea implementării planurilor integrate de dezvoltare a rețelei offshore, care ar trebui să permită statelor membre să efectueze o evaluare adecvată.
- (24) Procesul de elaborare a planului de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, ca bază a identificării proiectelor de interes comun pentru categoriile energie electrică și gaze, s-a dovedit a fi eficace. Cu toate acestea, deși Rețeaua europeană a operatorilor de transport și de sistem de energie electrică (ENTSO pentru energie electrică) și Rețeaua europeană a operatorilor de transport și de sistem de gaze naturale (ENTSO pentru gaze), împreună cu OTS, joacă un rol important în acest proces, este necesar un control mai strict, în special în ceea ce privește definirea scenariilor pentru viitor, identificarea lacunelor și a blocajelor de infrastructură pe termen lung și evaluarea proiectelor individuale, pentru a spori încrederea în proces. Prin urmare, având în vedere necesitatea unei validări independente, Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (denumită în continuare „agenția”) și Comisia ar trebui să aibă un rol mai important în acest proces, inclusiv în procesul de elaborare a planurilor de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, în temeiul Regulamentelor (CE) nr. 715/2009 ⁽¹⁴⁾ și (UE) 2019/943 ⁽¹⁵⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului. Procesul asociat planurilor de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii ar trebui să beneficieze de contribuțiile obiective și bazate pe date științifice ale unui organism științific independent, precum Comitetul științific consultativ european privind schimbările climatice, și ar trebui să fie organizat în modul cel mai eficient.
- (25) În îndeplinirea sarcinilor care le revin înainte de adoptarea planurilor de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze ar trebui să desfășoare un amplu proces de consultare care să implice toate părțile interesate relevante. Consultarea ar trebui să fie deschisă și transparentă și ar trebui să fie organizată în timp util pentru a le permite părților interesate să ofere feedback în procesul de pregătire a etapelor esențiale ale planurilor de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, spre exemplu în etapele de elaborare a scenariului, de identificare a lacunelor în materie de infrastructură și în ceea ce privește metodologia de analiză a costurilor și a beneficiilor pentru evaluarea proiectelor. ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze ar trebui să acorde atenția cuvenită contribuțiilor primite de la părțile interesate în cursul consultărilor și ar trebui să explice modul în care au ținut seama de aceste contribuții.
- (26) În conformitate cu concluziile Forumului privind infrastructura energetică din 2020, este necesar să se asigure că toate sectoarele relevante, cum ar fi gazele, energia electrică și transporturile sunt luate în considerare dintr-o perspectivă integrată în procesele de planificare a tuturor infrastructurilor de transport și distribuție, terestre și offshore. În scopul respectării Acordului de la Paris și al îndeplinirii obiectivelor climatice ale Uniunii pentru 2030, a obiectivelor de dezvoltare a energiei offshore pentru 2040 și în conformitate cu obiectivul Uniunii privind atingerea neutralității climatice cel târziu până în 2050, cadrul aplicabil rețelelor energetice transeuropene ar trebui să se bazeze pe o viziune de tipul „un sistem energetic unic”, mai inteligentă, mai integrată, pe termen lung și optimizată, prin implementarea unui cadru care să permită o mai bună coordonare a planificării infrastructurii în diverse sectoare și să creeze oportunitatea integrării optime a diferitelor soluții de cuplare care implică elemente de rețea variate între infrastructuri diverse. Acest lucru ar trebui asigurat prin dezvoltarea unui model integrat progresiv, care facilitează coerența între metodologiile axate pe sectoare unice bazate pe ipoteze comune și care reflectă interdependențele.

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1775/2005 (JO L 211, 14.8.2009, p. 36).

⁽¹⁵⁾ Regulamentul (UE) 2019/943 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 privind piața internă de energie electrică (JO L 158, 14.6.2019, p. 54).

- (27) Este important să se asigure că numai proiectele de infrastructură pentru care nu există soluții alternative rezonabile pot primi statutul de proiect de interes comun. În acest scop, ar trebui să se țină seama de principiul „eficiența energetică înainte de toate” în raportul vizând identificarea lacunelor în materie de infrastructură elaborat în conformitate cu prezentul regulament și în activitatea desfășurată de grupurile regionale în vederea stabilirii listelor regionale de proiecte propuse. În conformitate cu principiul „eficiența energetică înainte de toate”, ar trebui luate în considerare toate alternativele relevante legate de noua infrastructură pentru a asigura satisfacerea nevoilor viitoare în materie de infrastructură, demers care ar putea contribui la identificarea lacunelor în materie de infrastructură.

Grupurile regionale, asistate de autoritățile naționale de reglementare, ar trebui să ia în considerare ipotezele și rezultatele evaluării lacunelor în materie de infrastructură, elaborate în conformitate cu prezentul regulament, și să se asigure că principiul „eficiența energetică înainte de toate” se reflectă pe deplin în procesul de selecție a proiectelor de interes comun. În plus, în timpul implementării proiectului, inițiatorii de proiecte ar trebui să raporteze cu privire la respectarea legislației de mediu și să demonstreze că proiectele nu prejudiciază în mod semnificativ mediul, în înțelesul articolului 17 din Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁶⁾. Pentru proiectele existente de interes comun care sunt suficient de avansate, acest lucru va fi luat în considerare în momentul selectării de către grupurile regionale a proiectelor pentru lista ulterioară a Uniunii.

- (28) Pentru a asigura stabilitatea tensiunii și a frecvenței, ar trebui acordată o atenție deosebită stabilității rețelei electrice europene în această situație în schimbare, în special având în vedere creșterea ponderii opțiunilor de flexibilitate, cum ar fi stocarea durabilă a energiei și energia electrică din surse regenerabile. Ar trebui să se acorde o prioritate deosebită eforturilor de a menține și de a asigura un nivel satisfăcător al producției planificate de energie cu emisii scăzute de carbon, pentru a garanta siguranța alimentării pentru cetățeni și întreprinderi.
- (29) În urma unor consultări aprofundate cu toate statele membre și părțile interesate, Comisia a identificat 14 priorități strategice privind infrastructura energetică transeuropeană, a căror implementare este crucială pentru realizarea țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului său privind neutralitatea climatică până în 2050. Aceste priorități acoperă o varietate de regiuni geografice sau domenii tematice în domeniul transportului și stocării energiei electrice, al rețelelor offshore pentru energia din surse regenerabile, al transportului și stocării hidrogenului, al electrolizoarelor, al rețelelor inteligente de gaze, al rețelelor electrice inteligente și al transportului și stocării dioxidului de carbon.
- (30) Proiectele de interes comun ar trebui să respecte criteriile comune, transparente și obiective, în vederea contribuției acestora la obiectivele politicii energetice. Pentru a fi eligibile pentru includerea pe listele Uniunii, proiectele privind energia electrică și hidrogenul ar trebui să facă parte din cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii. Întrucât infrastructura pe bază de hidrogen nu este inclusă în prezent în planul de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, cerința respectivă pentru proiectele privind hidrogenul ar trebui să se aplice numai de la 1 ianuarie 2024 în scopul celei de-a doua liste a Uniunii care va fi stabilită în temeiul prezentului regulament.
- (31) Ar trebui înființate grupuri regionale care să propună și să evalueze proiecte de interes comun, creându-se astfel liste regionale de proiecte de interes comun. Pentru a asigura un consens larg, aceste grupuri regionale ar trebui să asigure o cooperare strânsă între statele membre, autoritățile naționale de reglementare, inițiatorii proiectelor și părțile interesate. În contextul respectivei cooperări, atunci când se dovedește necesar, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să ofere consultanță grupurilor regionale, printre altele cu privire la fezabilitatea aspectelor legate de reglementare ale proiectelor propuse și la fezabilitatea calendarului propus pentru aprobarea normativă.
- (32) Pentru a spori eficiența procesului, cooperarea dintre grupurile regionale ar trebui consolidată și încurajată mai mult. Este necesar ca în facilitarea acestei cooperări Comisia să joace un rol important, în vederea abordării posibilului impact al proiectelor asupra altor grupuri regionale.

⁽¹⁶⁾ Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).

- (33) O dată la doi ani ar trebui stabilită o nouă listă a Uniunii. Proiectele de interes comun care au fost finalizate sau care nu mai îndeplinesc criteriile și cerințele relevante stabilite prin prezentul regulament nu ar trebui să figureze pe următoarea listă a Uniunii. Din acest motiv, proiectele de interes comun existente, care urmează să fie incluse în următoarea listă a Uniunii, ar trebui să participe la același proces de selecție pentru stabilirea listelor regionale și a listei Uniunii care se aplică și proiectelor propuse. Cu toate acestea, sarcina administrativă ar trebui redusă cât mai mult posibil, de exemplu utilizând informațiile furnizate anterior și ținând seama de rapoartele anuale ale inițiatorilor proiectelor. În acest scop, proiectele de interes comun existente care au înregistrat progrese semnificative ar trebui să beneficieze de un proces raționalizat de includere în planul de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii.
- (34) Proiectele de interes comun ar trebui implementate cât mai rapid posibil și ar trebui monitorizate și evaluate cu atenție, respectând în mod corespunzător cerințele privind participarea părților interesate și legislația de mediu și menținând la minimum sarcina administrativă suportată de inițiatorii proiectelor. Comisia ar trebui să desemneze coordonatori europeni în cazul proiectelor care se confruntă cu dificultăți sau întârzieri deosebite. Progresele înregistrate la implementarea proiectelor specifice, precum și îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezentul regulament, ar trebui luate în considerare în procesul de selecție pentru listele ulterioare ale Uniunii pentru proiectele respective.
- (35) Procedura de autorizare nu ar trebui nici să antreneze sarcini administrative disproporționate în raport cu dimensiunea sau complexitatea proiectului, nici să impună bariere în calea dezvoltării rețelelor transeuropene și a accesului pe piață.
- (36) Planificarea și implementarea proiectelor de interes comun ale Uniunii în domeniul infrastructurilor energetice, de transport și de telecomunicații ar trebui coordonate pentru a genera sinergii în cazurile în care acest lucru este fezabil din punct de vedere global economic sau tehnic sau din perspectiva mediului, a climei sau a amenajării teritoriale, acordându-se atenția cuvenită aspectelor relevante legate de siguranță. Astfel, atunci când se planifică diferitele rețele europene, ar trebui să existe prioritate integrării rețelelor de transport, de comunicații și energetice, cu scopul de a asigura folosirea unor suprafețe minime de teren. Este necesară o viziune comună asupra rețelelor pentru integrarea sistemului energetic în diferitele sectoare, asigurând totodată, acolo unde este posibil, reutilizarea rutelor existente sau dezafectate, pentru a reduce la minimum efectele negative sociale, economice, de mediu, climatice și financiare.
- (37) Proiectele de interes comun ar trebui să beneficieze de un „statut prioritar” la nivel național pentru se a asigura un tratament administrativ rapid și un tratament în regim de urgență în toate procedurile judiciare și litigioase aferente. Acestea ar trebui considerate de către autoritățile competente ca fiind de interes public. Din motive de interes public superior, proiectele care au un impact negativ asupra mediului ar trebui să fie autorizate atunci când sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute în Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁷⁾ și în Directiva 92/43/CEE a Consiliului ⁽¹⁸⁾.
- (38) Este esențial ca părțile interesate, inclusiv societatea civilă, să fie informate și să fie consultate în vederea asigurării reușitei proiectelor și a limitării obiecțiilor aduse acestora.
- (39) Pentru a reduce complexitatea, pentru a spori eficiența și transparența și pentru a contribui la consolidarea cooperării între statele membre, ar trebui să existe o autoritate sau autorități competente care să integreze sau să coordoneze toate procedurile de autorizare.
- (40) Pentru a simplifica și a accelera procedura de autorizare a rețelelor offshore pentru energia din surse regenerabile, ar trebui să fie desemnate puncte unice de contact pentru proiectele transfrontaliere offshore aflate pe lista Uniunii, reducând sarcina administrativă pentru dezvoltatorii de proiecte. Punctele unice de contact ar trebui să reducă complexitatea, să sporească eficiența și să accelereze procedura de autorizare a activelor de transport offshore care traversează adesea mai multe jurisdicții.

⁽¹⁷⁾ Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1).

⁽¹⁸⁾ Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

- (41) În ciuda existenței unor standarde consacrate care asigură participarea publicului la procedurile decizionale în domeniul mediului, care se aplică pe deplin proiectelor de interes comun, sunt necesare măsuri suplimentare în temeiul prezentului regulament pentru a asigura cele mai înalte standarde posibile în ceea ce privește transparența și participarea publicului la toate aspectele relevante din procedura de autorizare a proiectelor de interes comun. În cazul în care este deja reglementat de norme naționale în temeiul aceluiași standarde sau al unor standarde mai înalte ca în prezentul regulament, consultarea prealabilă înainte de procedura de autorizare ar trebui să devină opțională, evitându-se duplicarea cerințelor juridice.
- (42) Punerea în aplicare corectă și coordonată a Directivelor 2001/42/CE ⁽¹⁹⁾ și 2011/92/UE ⁽²⁰⁾ ale Parlamentului European și a Consiliului și, după caz, a Convenției privind accesul la informații, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu a Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite ⁽²¹⁾, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 (denumită în continuare „Convenția de la Aarhus”), precum și a Convenției privind evaluarea impactului asupra mediului în context transfrontalier ⁽²²⁾, semnată la Espoo la 25 februarie 1991 (denumită în continuare „Convenția de la Espoo”), ar trebui să asigure armonizarea celor mai importante principii de evaluare a efectelor asupra mediului și climei, inclusiv în context transfrontalier. Comisia a emis linii directoare pentru a ajuta statele membre să definească măsuri adecvate, legislative și nelegislative, pentru a raționaliza procedurile de evaluare de mediu în cazul infrastructurii energetice și pentru a asigura aplicarea coerentă a procedurilor de evaluare de mediu prevăzute în dreptul Uniunii privind proiectele de interes comun. Statele membre ar trebui să își coordoneze evaluările proiectelor de interes comun și să asigure, pe cât posibil, evaluări comune. Statele membre ar trebui încurajate să facă schimb de bune practici și de capacități administrative în cadrul procedurilor de autorizare.
- (43) Este important să se raționalizeze și să se îmbunătățească procedura de autorizare, respectându-se, în măsura posibilului, principiul subsidiarității, competențele și procedurile naționale în ceea ce privește construcția unor noi infrastructuri energetice, și acordându-le acestora atenția cuvenită. Având în vedere necesitatea stringentă de a dezvolta infrastructuri energetice, simplificarea procedurii de autorizare ar trebui să prevadă un termen clar pentru luarea de către autoritățile relevante a deciziei privind construcția proiectului. Termenul respectiv ar trebui să determine definirea și gestionarea mai eficiente ale procedurilor și în niciun caz nu ar trebui să compromită standardele înalte privind protecția mediului și participarea publicului, în conformitate cu legislația de mediu și cu participarea publicului. Prezentul regulament ar trebui să stabilească termene maxime. Cu toate acestea, statele membre pot depune eforturi pentru a realiza termene mai scurte atunci când acest lucru este fezabil și, în special, în ceea ce privește proiecte precum rețelele inteligente, care ar putea să nu necesite o procedură atât de complexă de autorizare precum cea pentru infrastructura de transport. Autoritățile competente ar trebui să fie responsabile de asigurarea respectării termenelor.
- (44) Dacă este cazul, statele membre ar trebui să fie în măsură să includă în decizii exhaustive deciziile luate în contextul negocierilor cu proprietari individuali de terenuri privind acordarea accesului la proprietate, a dreptului de proprietate sau a dreptului de a ocupa proprietatea, în contextul amenajării teritoriului, care stabilește utilizarea generală a terenului într-o anumită regiune, inclusiv alte proiecte, cum ar fi cele legate de autostrăzi, căi ferate, clădiri și arii naturale protejate și care nu se realizează în mod specific pentru proiectul planificat și pentru acordarea autorizării de exploatare. În contextul procedurii de autorizare, un proiect de interes comun ar trebui să poată include infrastructurile conexe în măsura în care acest lucru este esențial pentru construcția sau funcționarea proiectului. Prezentul regulament, în principal dispozițiile privind autorizarea, participarea publicului și implementarea proiectelor de interes comun, ar trebui să se aplice fără a aduce atingere dreptului Uniunii și celui internațional, inclusiv dispozițiilor privind protecția mediului și a sănătății umane și dispozițiilor adoptate în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului și al politicii maritime integrate, în special Directiva 2014/89/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²³⁾.
- (45) Costurile aferente elaborării, construcției, exploatării și întreținerii proiectelor de interes comun ar trebui, în general, să fie suportate în totalitate de utilizatorii infrastructurii. Alocarea costurilor ar trebui să asigure faptul că utilizatorii finali nu vor fi împovărați în mod disproporționat, mai ales dacă acest lucru ar putea duce la sărăcie energetică. Proiectele de interes comun ar trebui să fie eligibile pentru alocarea transfrontalieră a costurilor în cazul în care o evaluare a cererii de pe piață sau a efectelor preconizate asupra tarifelor arată că nu se poate preconiza o recuperare a costurilor prin intermediul tarifelor plătite de utilizatorii infrastructurii.

⁽¹⁹⁾ Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului (JO L 197, 21.7.2001, p. 30).

⁽²⁰⁾ Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 26, 28.1.2012, p. 1).

⁽²¹⁾ JO L 124, 17.5.2005, p. 4.

⁽²²⁾ JO C 104, 24.4.1992, p. 7.

⁽²³⁾ Directiva 2014/89/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 de stabilire a unui cadru pentru amenajarea spațiului maritim (JO L 257, 28.8.2014, p. 135).

- (46) Este necesar ca discuția privind alocarea adecvată a costurilor să se bazeze pe analiza costurilor și a beneficiilor unui proiect de infrastructură, efectuată pe baza unei metodologii armonizate în ceea ce privește analiza la nivelul întregului sistem energetic, utilizând toate scenariile relevante stabilite în cadrul planurilor de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, elaborate în temeiul Regulamentelor (CE) nr. 715/2009 și (UE) 2019/943 și revizuite de agenție, precum și scenariul suplimentare de planificare a dezvoltării rețelei, permițând o analiză solidă a contribuției proiectului de interes comun la politica energetică a Uniunii în ceea ce privește decarbonizarea, integrarea pieței, concurența, durabilitatea și siguranța alimentării. Respectiva analiză poate să țină seama de indicatori și de valorile corespunzătoare de referință pentru a compara costurile cu investițiile pe unitate. În cazul în care se utilizează scenariul suplimentare, acestea ar trebui să fie în concordanță cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050 și ar trebui să facă obiectul unui amplu proces de consultare și control.
- (47) Piața internă a energiei fiind tot mai bine integrată, sunt necesare reguli clare și transparente pentru alocarea transfrontalieră a costurilor, în vederea accelerării investițiilor în infrastructura transfrontalieră și în proiectele cu un impact transfrontalier. Este esențial să se asigure un cadru de finanțare stabil pentru dezvoltarea proiectelor de interes comun, reducând în același timp la minimum nevoia de sprijin financiar și, în același timp, încurajând investitorii interesați, cu stimulente și mecanisme financiare adecvate. Atunci când decid cu privire la alocarea transfrontalieră a costurilor, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să aloce integral la nivel transfrontalier costurile de investiții angajate în condiții de eficiență, așa cum acestea sunt relevante în considerarea abordărilor și metodologiilor lor naționale pentru infrastructurile similare, și să le includă în tarifele naționale și, ulterior, dacă este cazul, să stabilească dacă impactul acestora asupra tarifelor naționale ar putea reprezenta o sarcină disproporționată pentru consumatori în statele lor membre respective. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să evite riscul dublării sprijinului pentru proiecte, ținând cont de taxele și veniturile reale sau estimate. Aceste taxe și venituri ar trebui să fie luate în considerare numai în măsura în care se referă la proiecte și sunt concepute pentru a acoperi costurile în cauză.
- (48) Este nevoie de proiecte transfrontaliere care să aibă un efect pozitiv asupra rețelei electrice a Uniunii, cum ar fi rețelele electrice inteligente sau electrolizoarele, fără a implica o frontieră fizică comună.
- (49) Legislația cu privire la piața internă a energiei prevede că tarifele de acces la rețele trebuie să asigure stimulente adecvate pentru investiții. Cu toate acestea, este probabil ca mai multe tipuri de proiecte de interes comun să implice externalități care ar putea să nu fie pe deplin captate și recuperate prin sistemul de tarife obișnuit. La aplicarea legislației privind piața internă a energiei, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să asigure un cadru de reglementare și financiar stabil și previzibil care să conțină stimulente pentru proiecte de interes comun, inclusiv stimulente pe termen lung, care să fie proporționale cu nivelul riscului specific pe care îl comportă proiectul. Respectivul cadru ar trebui să se aplice în special proiectelor transfrontaliere, tehnologiilor inovatoare de transport al energiei electrice care permit integrarea pe scară largă a energiei din surse regenerabile, a resurselor de energie descentralizate sau a consumului dispecerizabil în rețele interconectate, precum și proiectelor din domeniul tehnologiei energetice și al digitalizării, care fie sunt susceptibile să suporte riscuri mai mari decât proiectele similare situate într-un stat membru, fie promet beneficii mai mari pentru Uniune. În plus, este necesar ca proiectele cu cheltuieli operaționale ridicate să aibă acces și la stimulente adecvate pentru investiții. În special, rețelele offshore pentru energia din surse regenerabile, care deservesc dubla funcționalitate a interconectărilor de energie electrică și conectarea proiectelor de generare offshore din surse regenerabile, pot fi expuse unor riscuri mai mari decât proiectele comparabile de infrastructură terestră, datorită conectării lor intrinseci la activele de producție, ceea ce implică riscuri de reglementare, riscuri de finanțare precum necesitatea unor investiții anticipative, riscuri de piață și riscuri legate de utilizarea de noi tehnologii inovatoare.
- (50) Prezentul regulament ar trebui să se aplice numai autorizării proiectelor de interes comun, participării publicului la aceasta procedură și tratamentului reglementar al acestora. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată adopta dispoziții de drept intern pentru a aplica aceleași norme sau norme similare și altor proiecte care nu sunt considerate proiecte de interes comun în sensul prezentului regulament. În ceea ce privește stimulentele normative, statele membre ar trebui să poată adopta dispoziții de drept intern pentru a aplica aceleași norme sau norme similare și proiectelor de interes comun care se încadrează în categoria stocării de energie electrică.
- (51) Statele membre care nu acordă în prezent cea mai mare importanță națională posibilă proiectelor de infrastructură energetică în ceea ce privește procedura de autorizare ar trebui încurajate să ia în considerare introducerea unui astfel de grad înalt de importanță națională, în special evaluând dacă acest lucru ar putea conduce la o procedură mai rapidă de autorizare.

- (52) Statele membre care nu dispun în prezent de proceduri judiciare accelerate sau urgente aplicabile proiectelor de infrastructură energetică ar trebui încurajate să ia în considerare introducerea unor astfel de proceduri, în special evaluând dacă acest lucru ar conduce la implementarea mai rapidă a unor astfel de proiecte.
- (53) Regulamentul (UE) nr. 347/2013 a demonstrat valoarea adăugată a mobilizării de fonduri private prin intermediul unei asistențe financiare semnificative din partea Uniunii pentru a permite implementarea unor proiecte de importanță europeană. Având în vedere situația economico-financiară și constrângerile bugetare, este necesar ca în cadrul financiar multianual să se continue sprijinul specific, prin subvenții și instrumente financiare, cu scopul de a maximiza beneficiile pentru cetățenii Uniunii și de a atrage noi investitori în coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică prevăzute într-o anexă la prezentul regulament, menținându-se în același timp contribuția bugetară a Uniunii la un nivel cât mai scăzut.
- (54) Proiectele de interes comun ar trebui să fie eligibile pentru a beneficia de asistență financiară din partea Uniunii pentru studii și, în anumite condiții, pentru lucrări în temeiul Regulamentului (UE) 2021/1153 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁴⁾ sub formă de granturi sau sub formă de instrumente financiare inovatoare pentru a se asigura că se poate acorda sprijin personalizat acelor proiecte de interes comun care nu sunt viabile în cadrul de reglementare actual și în condițiile de piață existente. Este important să se evite orice denaturare a concurenței, îndeosebi între proiectele care contribuie la realizarea aceleiași coridor prioritar al Uniunii. O astfel de asistență financiară ar trebui să asigure sinergiile necesare cu fondurile structurale, pentru a finanța rețelele inteligente de distribuție a energiei și cu mecanismul Uniunii de finanțare a energiei din surse regenerabile instituit prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/1294 al Comisiei ⁽²⁵⁾, în temeiul articolului 33 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1999 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁶⁾.

Investițiilor pentru proiectele de interes comun ar trebui să li se aplice un raționament în trei etape. În primul rând, piața ar trebui să aibă prioritate la investiții. În al doilea rând, dacă piața nu realizează investiții, ar trebui analizate soluții de reglementare, ar trebui adaptat cadrul de reglementare relevant, dacă este necesar, și ar trebui asigurată aplicarea corectă a acestuia. În al treilea rând, în cazul în care primele două etape nu sunt suficiente pentru a asigura investițiile necesare pentru proiectele de interes comun, ar trebui să fie posibilă acordarea asistenței financiare din partea Uniunii dacă proiectul de interes comun îndeplinește criteriile de eligibilitate aplicabile. Proiectele de interes comun pot fi, de asemenea, eligibile în cadrul programului InvestEU, care este complementar finanțării prin granturi.

- (55) Uniunea ar trebui să faciliteze proiectele energetice în regiunile defavorizate, mai puțin conectate, periferice, ultraperiferice sau izolate, astfel încât să permită accesul la rețelele energetice transeuropene pentru a accelera procesul de decarbonizare și a reduce dependența de combustibilii fosili.
- (56) În cazul în care nu există niciun OTS într-un stat membru, trimerile la OTS din cuprinsul prezentului regulament ar trebui să se aplice *mutatis mutandis* operatorilor de distribuție (OD).
- (57) Granturile pentru lucrări legate de proiecte de interes reciproc ar trebui să fie disponibile în aceleași condiții ca și pentru alte categorii în cazul în care contribuie la obiectivele globale de politică în domeniul energiei și al climei ale Uniunii și în cazul în care obiectivele de decarbonizare ale țării terțe sunt în concordanță cu Acordul de la Paris.

⁽²⁴⁾ Regulamentul (UE) 2021/1153 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 iulie 2021 de instituire a Mecanismului pentru interconectarea Europei și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1316/2013 și (UE) nr. 283/2014 (JO L 249, 14.7.2021, p. 38).

⁽²⁵⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2020/1294 al Comisiei din 15 septembrie 2020 privind mecanismul Uniunii de finanțare a energiei din surse regenerabile (JO L 303, 17.9.2020, p. 1).

⁽²⁶⁾ Regulamentul (UE) 2018/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2018 privind guvernarea uniunii energetice și a acțiunilor climatice, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 663/2009 și (CE) nr. 715/2009 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 94/22/CE, 98/70/CE, 2009/31/CE, 2009/73/CE, 2010/31/UE, 2012/27/UE și 2013/30/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 2009/119/CE și (UE) 2015/652 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 328, 21.12.2018, p. 1).

- (58) Prin urmare, Regulamentele (CE) nr. 715/2009 și (UE) 2019/943, Regulamentul (UE) 2019/942 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁷⁾ și Directivele 2009/73/CE și (UE) 2019/944 ar trebui modificate în consecință.
- (59) În timp ce reconfigurarea infrastructurii de gaze naturale vizează decarbonizarea rețelelor de gaze, permițând utilizarea specifică a hidrogenului pur, o perioadă de tranziție ar putea permite transportul sau stocarea unui amestec predefinit de hidrogen cu gaz natural sau biometan. Amestecul de hidrogen cu gaz natural sau biometan ar putea fi utilizat pentru extinderea capacității de producție a hidrogenului și pentru facilitarea transportului hidrogenului. Pentru a asigura tranziția către hidrogen, inițiatorul proiectului ar trebui să demonstreze, inclusiv prin contracte comerciale, modul în care, până la sfârșitul perioadei de tranziție, activele bazate pe gazele naturale vor deveni active dedicate hidrogenului și modul în care va fi îmbunătățită utilizarea hidrogenului în cursul perioadei de tranziție. În contextul exercițiului de monitorizare, agenția ar trebui să verifice tranziția în timp util a proiectului către un activ specific dedicat hidrogenului. Orice finanțare a proiectelor respective în temeiul Regulamentului (UE) 2021/1153 în cursul perioadei de tranziție ar trebui să facă obiectul unei condiții prevăzute în acordul de grant de a rambursa finanțarea în cazul unei întârzieri a tranziției în timp util a proiectului către un activ specific dedicat hidrogenului și al unor dispoziții adecvate care să permită punerea în aplicare a condiției respective.
- (60) În conformitate cu concluziile Consiliului European din 4 februarie 2011, potrivit cărora niciun stat membru nu ar trebui să rămână izolat de rețelele europene de gaz și electricitate după 2015 sau să se confrunte cu amenințări la adresa securității energetice din cauza absenței unor conexiuni adecvate”, prezentul regulament urmărește să asigure accesul la rețelele energetice transeuropene prin încetarea izolării energetice a Ciprului și Maltei, care nu sunt încă interconectate la rețeaua transeuropeană de gaze. Respectivul obiectiv ar trebui atins permițând proiectelor în curs de dezvoltare sau de planificare cărora li s-a acordat statutul de proiect de interes comun în temeiul Regulamentului (UE) nr. 347/2013 să își mențină statutul până când Cipru și Malta vor fi interconectate la rețeaua transeuropeană de gaze. Pe lângă contribuția la dezvoltarea pieței energiei din surse regenerabile, la flexibilitatea și reziliența sistemului energetic și la siguranța alimentării, proiectele respective vor asigura accesul la viitoarele piețe ale energiei, inclusiv la hidrogen, și vor contribui la realizarea obiectivelor globale de politică în domeniul energiei și al climei ale Uniunii.
- (61) Proiectele de interes comun nu ar trebui să fie eligibile pentru asistență financiară din partea Uniunii în cazul în care inițiatorii de proiecte, operatorii sau investitorii se află într-una dintre situațiile de excludere menționate la articolul 136 din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁸⁾, cum ar fi în cazul unei condamnări pentru fraudă, corupție sau conduită legată de o organizație infracțională. Ar trebui să fie posibil ca un proiect de interes comun să fie eliminat de pe lista Uniunii dacă includerea sa pe lista respectivă s-a făcut pe baza unor informații incorecte care au fost determinante pentru includerea respectivă sau dacă proiectul nu respectă dreptul Uniunii. În cazul unui proiect de interes comun situat în statele membre care beneficiază de o derogare în temeiul prezentului regulament, statele membre respective ar trebui să se asigure, atunci când sprijină orice cereri de finanțare în temeiul Regulamentului (UE) 2021/1153 pentru astfel de proiecte, că proiectele respective nu aduc beneficii directe sau indirecte persoanelor sau entităților care se află într-una dintre situațiile de excludere menționate la articolul 136 din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046.
- (62) Pentru a asigura dezvoltarea în timp util a proiectelor de infrastructură energetică esențiale pentru Uniune, cea de a cincea listă a proiectelor de interes comun a Uniunii ar trebui să rămână în vigoare până la intrarea în vigoare a primei liste a proiectelor de interes comun și a proiectelor de interes reciproc a Uniunii stabilite în temeiul prezentului regulament. În plus, pentru a permite dezvoltarea, monitorizarea și finanțarea proiectelor de interes comun de pe cea de a cincea listă a Uniunii, anumite dispoziții ale Regulamentului (UE) nr. 347/2013 ar trebui, de asemenea, să rămână în vigoare și să producă efecte până la intrarea în vigoare a primei liste a proiectelor de interes comun și a proiectelor de interes reciproc a Uniunii stabilite în temeiul prezentului regulament.

⁽²⁷⁾ Regulamentul (UE) 2019/942 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 de instituire a Agenției Uniunii Europene pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (JO L 158, 14.6.2019, p. 22).

⁽²⁸⁾ Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO L 193, 30.7.2018, p. 1).

- (63) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 347/2013 ar trebui abrogat.
- (64) În vederea asigurării faptului că lista Uniunii se limitează la proiectele care contribuie cel mai mult la implementarea coridoarelor și a domeniilor prioritare strategice privind infrastructura energetică prevăzute într-o anexă la prezentul regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor la prezentul regulament, astfel încât să se instituie și să se revizuiască lista Uniunii, respectându-se totodată dreptul statelor membre de a aproba proiecte legate de teritoriile lor care sunt înscrise pe lista Uniunii. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ⁽²⁹⁾. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, corespunzătoare și în timp util a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu. Atunci când consideră necesar, Parlamentul European și Consiliul își pot trimite propriii experți la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei la care sunt invitați experți din statele membre și care se referă la pregătirea actelor delegate.

Discuțiile din cadrul grupurilor regionale sunt esențiale pentru adoptarea de către Comisie a actelor delegate de stabilire a listelor Uniunii. Prin urmare, este oportun ca, în măsura în care este posibil și compatibil cu cadrul prezentului regulament, Parlamentul European și Consiliul să fie informate cu privire la reuniunile grupurilor regionale și să poată trimite experți la reuniunile acestora, în conformitate cu Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare. Ținând seama de necesitatea de a asigura realizarea obiectivelor prezentului regulament și având în vedere numărul de proiecte de pe listele Uniunii până în prezent, numărul total al proiectelor de pe lista Uniunii ar trebui să rămână gestionabil și, în consecință, nu poate depăși cu mult 220.

- (65) Întrucât obiectivele prezentului regulament, și anume elaborarea și interoperabilitatea rețelelor energetice transeuropene și conectarea la aceste rețele, care contribuie la asigurarea atenuării schimbărilor climatice, în special realizarea țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului neutralității climatice până cel târziu în 2050, și la asigurarea interconexiunilor, a securității energetice, a integrării piețelor și a sistemelor, a unei concurențe în beneficiul tuturor statelor membre și a unor prețuri accesibile la energie” nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii propuse, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiect, obiective și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament stabilește linii directoare privind dezvoltarea și interoperabilitatea prompte a coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructurile energetice transeuropene (denumite în continuare „coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică”), prevăzute în anexa I, care contribuie la asigurarea atenuării schimbărilor climatice, în special realizarea țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului neutralității climatice până cel târziu în 2050, precum și la asigurarea interconexiunilor, a securității energetice, a integrării pieței și a sistemelor, a concurenței în beneficiul tuturor statelor membre și a unor prețuri accesibile la energie.

⁽²⁹⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

- (2) În special, prezentul regulament:
- (a) reglementează identificarea proiectelor de pe lista proiectelor de interes comun și a proiectelor de interes reciproc a Uniunii stabilită în conformitate cu articolul 3 (denumită în continuare „lista Uniunii”);
 - (b) facilitează implementarea promptă a proiectelor de pe lista Uniunii, prin raționalizarea, coordonarea mai îndeaproape și accelerarea procedurilor de autorizare și prin îmbunătățirea transparenței și a participării publicului;
 - (c) prevede norme privind alocarea transfrontalieră a costurilor și stimulente legate de risc pentru proiectele de pe lista Uniunii;
 - (d) stabilește condițiile de eligibilitate pentru proiectele de pe lista Uniunii care vor beneficia de asistență financiară din partea Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, pe lângă definițiile din Regulamentele (CE) nr. 715/2009, (UE) 2018/1999, (UE) 2019/942 și (UE) 2019/943, din Directivele 2009/73/CE și (UE) 2019/944 și din Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁰⁾, se aplică următoarele definiții:

1. „infrastructură energetică” înseamnă orice echipament sau instalație fizică care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice, care este situată în Uniune sau care leagă Uniunea de una sau mai multe țări terțe;
2. „blocaj în infrastructura energetică” înseamnă limitarea fluxurilor fizice dintr-un sistem energetic din cauza capacității insuficiente de transport, incluzând, printre altele, absența infrastructurii;
3. „decizie exhaustivă” înseamnă decizia sau ansamblul deciziilor luate de o autoritate sau de autorități ale unui stat membru, cu excepția instanțelor judecătorești, care stabilește dacă un inițiator de proiect este autorizat sau nu să construiască infrastructura energetică pentru a realiza un proiect de interes comun sau un proiect de interes reciproc, având posibilitatea de a demara sau de a procura și demara lucrările de construcție necesare („gata de executarea construcției”), fără a aduce atingere niciunei decizii luate în contextul unei căi de atac administrative;
4. „proiect” înseamnă una sau mai multe linii, conducte, unități, echipamente sau instalații care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute în anexa II;
5. „proiect de interes comun” înseamnă un proiect necesar pentru implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică prevăzute în anexa I și care face parte din lista Uniunii;
6. „proiect de interes reciproc” înseamnă un proiect promovat de Uniune în cooperare cu țări terțe în temeiul scrisorilor din partea guvernelor țărilor afectate în mod direct sau al altor acorduri fără caracter juridic obligatoriu, care se încadrează în una dintre categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 litera (a) sau (f), la punctul 3 litera (a) sau la punctul 5 litera (a) sau (c) din anexa II, care contribuie la țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și la obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050 și care este inclus pe lista Uniunii;
7. „proiecte concurente” înseamnă proiecte care abordează integral sau parțial aceeași lacună identificată în materie de infrastructură sau aceeași nevoie în materie de infrastructură regională;
8. „inițiator al proiectului” înseamnă oricare dintre următorii:
 - (a) un operator de transport și de sistem (OTS) sau un operator de distribuție (OD) ori alt operator sau investitor care elaborează un proiect de pe lista Uniunii;
 - (b) în cazul în care mai mulți astfel de OTS, OD, alți operatori sau investitori sau orice grup format din aceste categorii de operatori, entitatea cu personalitate juridică în temeiul dreptului intern aplicabil, care a fost desemnată prin contract încheiat între aceștia și care are capacitatea de a-și asuma obligații juridice și datorii financiare în numele părților la contract;
9. „rețea electrică inteligentă” înseamnă o rețea de energie electrică, inclusiv pe insule care nu sunt interconectate sau nu sunt suficient conectate la rețelele energetice transeuropene, care permite integrarea într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor și controlul activ în ceea ce privește comportamentul și acțiunile tuturor utilizatorilor conectați

⁽³⁰⁾ Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile (JO L 328, 21.12.2018, p. 82).

la aceasta, inclusiv ale producătorilor, consumatorilor și prosumatorilor, pentru a asigura un sistem energetic eficient din punct de vedere economic și durabil, cu pierderi reduse și un nivel ridicat de integrare a surselor regenerabile de energie, de siguranță a alimentării și de siguranță, și în care operatorul de rețea poate monitoriza digital acțiunile utilizatorilor conectați la aceasta, precum și tehnologiile informației și comunicațiilor pentru comunicarea cu operatorii de rețea, producătorii, instalațiile de stocare a energiei și consumatorii sau prosumatorii aferenți, în vederea transportului și a distribuției energiei electrice într-un mod durabil, eficient din punctul de vedere al costurilor și sigur;

10. „rețea inteligentă de gaze” înseamnă o rețea de gaze care utilizează soluții inovatoare și digitale pentru a integra, într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor, o multitudine de surse de gaze obținute cu emisii scăzute de carbon și, în special, gazele din surse regenerabile, în conformitate cu nevoile consumatorilor și cu cerințele de calitate a gazului, cu scopul de a reduce amprenta de carbon a consumului de gaze aferent, de a permite folosirea unei ponderi mai mare a gazelor din surse regenerabile și obținute cu emisii scăzute de carbon și de a crea legături cu alți purtători de energie și cu alte sectoare energetice, inclusiv modernizările fizice necesare, dacă acestea sunt indispensabile în vederea funcționării echipamentelor și a instalațiilor pentru integrarea gazelor obținute cu emisii scăzute de carbon și, în special, a celor din surse regenerabile;
11. „autoritate vizată” înseamnă o autoritate care, în temeiul dreptului intern, este competentă să emită diverse permise și autorizații legate de planificarea, proiectarea și construcția de bunuri imobile, inclusiv legate de infrastructura energetică;
12. „autoritate națională de reglementare” înseamnă o autoritate națională de reglementare desemnată în conformitate cu articolul 39 alineatul (1) din Directiva 2009/73/CE sau o autoritate de reglementare la nivel național desemnată în conformitate cu articolul 57 din Directiva (UE) 2019/944;
13. „autoritate națională de reglementare relevantă” înseamnă autoritatea națională de reglementare din statele membre care găzduiesc proiectul și din statele membre cărora proiectul le aduce un impact pozitiv semnificativ;
14. „lucrări” înseamnă cumpărarea, furnizarea și implementarea de componente, sisteme și servicii, inclusiv programe informatice, realizarea activităților de dezvoltare, reconfigurare, construcție și instalare aferente unui proiect, recepția instalațiilor și lansarea unui proiect;
15. „studii” înseamnă activitățile necesare pentru a pregăti implementarea proiectului, precum studiile pregătitoare, de fezabilitate, de evaluare, de testare și de validare, inclusiv programe informatice, și orice alte măsuri de asistență tehnică, inclusiv acțiunile prealabile de definire și de dezvoltare completă a unui proiect, precum și de luare a deciziilor privind finanțarea proiectului, cum ar fi recunoașterea amplasamentelor în cauză și pregătirea pachetului financiar;
16. „punere în funcțiune” înseamnă procesul de dare în exploatare a unui proiect, după ce acesta a fost construit;
17. „active dedicate hidrogenului” înseamnă o infrastructură pregătită să găzduiască hidrogen pur fără lucrări de adaptare suplimentare, inclusiv rețele de conducte sau instalații de stocare care sunt nou-construite sau reconfigurate pornind de la activele bazate pe gaze naturale sau ambele;
18. „reconfigurare” înseamnă modernizarea tehnică sau modificarea infrastructurii existente de gaze naturale pentru a asigura că aceasta este adaptată utilizării hidrogenului pur;
19. „adaptarea la schimbările climatice” înseamnă un proces care asigură faptul că reziliența infrastructurii energetice la potențialele efecte negative ale schimbărilor climatice este obținută printr-o evaluare a vulnerabilității climatice și a riscurilor, inclusiv prin măsuri de adaptare relevante.

CAPITOLUL II

Proiecte de interes comun și proiecte de interes reciproc

Articolul 3

Lista proiectelor de interes comun și a proiectelor de interes reciproc a Uniunii

- (1) Se înființează grupuri regionale (denumite în continuare „grupuri”), în conformitate cu procesul prevăzut în secțiunea 1 din anexa III. Componenta fiecărui grup are la bază fiecare coridor și domeniu prioritar și acoperirea geografică a acestora, în conformitate cu anexa I. Competența decizională în cadrul grupurilor este limitată la statele membre și la Comisie (organismul decizional) și se bazează pe consens.

- (2) Fiecare grup își adoptă propriul regulament de procedură, având în vedere dispozițiile din anexa III.
- (3) Organismul decizional al fiecărui grup adoptă o listă regională de proiecte, elaborată conform procesului stabilit în secțiunea 2 din anexa III, în funcție de contribuția fiecărui proiect la implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică prevăzute în anexa I și în funcție de îndeplinirea criteriilor prevăzute la articolul 4.

Atunci când un grup își elaborează lista regională:

- (a) fiecare propunere individuală de proiect necesită aprobarea statelor membre al căror teritoriu este vizat de proiect; dacă un stat membru nu își dă aprobarea, acesta prezintă grupului în cauză motive justificate pentru această decizie;
- (b) grupul ține seama de avizul Comisiei, pentru a asigura un număr total ușor de gestionat de proiecte pe lista Uniunii.
- (4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 din prezentul regulament pentru a stabili lista Uniunii, sub rezerva articolului 172 al doilea paragraf din TFUE.

Atunci când își exercită competențele, Comisia se asigură că lista Uniunii este stabilită la fiecare doi ani, pe baza listelor regionale adoptate de către organismele decizionale ale grupurilor, în conformitate cu secțiunea 1 punctul 1 din anexa III, cu respectarea procedurii prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol.

Comisia adoptă actul delegat de stabilire a primei liste a Uniunii în temeiul prezentului regulament până la 30 noiembrie 2023.

În cazul în care un act delegat adoptat de Comisie în temeiul prezentului alineat nu poate intra în vigoare din cauza unei obiecții exprimate fie de Parlamentul European, fie de Consiliu, în temeiul articolului 20 alineatul (6), Comisia convoacă grupurile imediat în vederea elaborării unor noi liste regionale care să țină seama de motivele obiecției. Comisia adoptă un nou act delegat de stabilire a listei Uniunii cât mai curând posibil.

- (5) Atunci când stabilește lista Uniunii prin combinarea listelor regionale menționate la alineatul (3), Comisia, ținând seama în mod corespunzător de deliberările grupurilor:
- (a) se asigură că sunt incluse numai proiectele care îndeplinesc criteriile menționate la articolul 4;
- (b) asigură coerența transregională, ținând seama de avizul agenției, astfel cum este menționat în secțiunea 2 punctul 14 din anexa III;
- (c) ține seama de avizele statelor membre menționate în secțiunea 2 punctul 10 din anexa III;
- (d) vizează înscrierea unui număr total de proiecte gestionabil pe lista Uniunii.
- (6) Proiectele de interes comun care intră în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d) și (f) din anexa II la prezentul regulament devin parte integrantă din planurile regionale relevante de investiții în conformitate cu articolul 34 din Regulamentul (UE) 2019/943 precum și din planurile naționale relevante de dezvoltare a rețelei pe 10 ani, în conformitate cu articolul 51 din Directiva (UE) 2019/944 și din alte planuri naționale privind infrastructura, după caz. Proiectele respective de interes comun dobândesc cel mai înalt grad de prioritate posibil în cadrul fiecăruia dintre aceste planuri. Prezentul alineat nu se aplică proiectelor concurente, proiectelor care nu sunt suficient de avansate pentru a furniza o analiză cost-beneficiu specifică proiectului, astfel cum se menționează în secțiunea 2 punctul 1 litera (d) din anexa III, ori proiectelor de interes reciproc.

- (7) Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d) și (f) din anexa II și care sunt proiecte concurente sau proiecte care nu sunt suficient de avansate pentru a furniza o analiză cost-beneficiu specifică proiectului, astfel cum se menționează în secțiunea 2 punctul 1 litera (d) din anexa III, pot fi incluse în planurile regionale de investiții relevante, în planurile naționale de dezvoltare a rețelei pe 10 ani și în alte planuri naționale de infrastructură, după caz, ca proiecte avute în vedere.

*Articolul 4***Criterii pentru evaluarea proiectelor de către grupuri**

- (1) Proiectele de interes comun îndeplinesc următoarele criterii generale:
- (a) proiectul este necesar pentru cel puțin unul din coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică prevăzute în anexa I;
 - (b) potențialele beneficii generale ale proiectului, evaluate în conformitate cu criteriile specifice relevante de la alineatul (3), depășesc costurile acestuia, inclusiv pe termen lung;
 - (c) proiectul îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:
 - (i) implică cel puțin două state membre, traversând în mod direct sau indirect, prin interconectare cu o țară terță, frontiera dintre două sau mai multe state membre;
 - (ii) este situat pe teritoriul unui stat membru, fie terestru, fie offshore, inclusiv pe insule, și are un impact transfrontalier semnificativ conform punctului 1 din anexa IV.
- (2) Proiectul de interes reciproc îndeplinește următoarele criterii generale:
- (a) proiectul contribuie în mod semnificativ la obiectivele menționate la articolul 1 alineatul (1) și la cele ale țării terțe, în special prin faptul că nu obstrucționează capacitatea țării terțe de a elimina treptat activele de generare pe bază de combustibili fosili pentru consumul său intern, și la durabilitate, inclusiv prin integrarea energiei din surse regenerabile în rețea și prin transportul și distribuția energiei din surse regenerabile către principalele centre de consum și situri de stocare;
 - (b) potențialele beneficii generale ale proiectului la nivelul Uniunii, evaluate în conformitate cu criteriile specifice relevante de la alineatul (3), depășesc costurile acestuia în cadrul Uniunii, inclusiv pe termen lung;
 - (c) proiectul este situat pe teritoriul a cel puțin unui stat membru și a cel puțin unei țări terțe și are un impact transfrontalier semnificativ, conform punctului 2 din anexa IV;
 - (d) în ceea ce privește partea situată pe teritoriul unui stat membru, proiectul este în conformitate cu Directivele 2009/73/CE și (UE) 2019/944, în cazul în care se încadrează în categoriile de infrastructuri prevăzute la punctele 1 și 3 din anexa II la prezentul regulament;
 - (e) țara terță sau țările terțe implicate prezintă un nivel ridicat de convergență a cadrului de politici și sunt demonstrate mecanisme de asigurare a respectării legii pentru a sprijini obiectivele de politică ale Uniunii, în special pentru a asigura:
 - (i) o piață internă a energiei care funcționează bine;
 - (ii) siguranța alimentării bazată, printre altele, pe surse diverse, cooperare și solidaritate;
 - (iii) un sistem energetic, inclusiv producția, transportul și distribuția, în curs spre realizarea obiectivului neutralității climatice, în conformitate cu Acordul de la Paris și cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050, în special, prin evitarea relocării emisiilor de dioxid de carbon;
 - (f) țara terță sau țările terțe implicate sprijină statutul prioritar al proiectului, astfel cum este stabilit la articolul 7, și se angajează să respecte un calendar similar pentru punerea în aplicare accelerată și alte măsuri de sprijin privind politicile și reglementările aplicabile proiectelor de interes comun din Uniune.

În ceea ce privește proiectele de stocare a dioxidului de carbon care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 5 litera (c) din anexa II, proiectul este necesar pentru a permite transportul transfrontalier și stocarea dioxidului de carbon, iar țara terță în care se află proiectul dispune de un cadru juridic adecvat, bazat pe mecanisme de asigurare a aplicării legii eficiente, pentru a se asigura că standardele și garanțiile se aplică proiectului, prevenind orice relocări ale emisiilor de dioxid de carbon, precum și în ceea ce privește clima, sănătatea umană și ecosistemele în ceea ce privește siguranța și eficacitatea stocării permanente a dioxidului de carbon, care sunt cel puțin la același nivel cu cele prevăzute de dreptul Uniunii.

(3) În cazul proiectelor de interes comun care se încadrează în categoriile specifice de infrastructuri energetice, se aplică următoarele criterii specifice:

(a) pentru proiectele de transport, distribuție și stocare a energiei electrice care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d) și (f) din anexa II, proiectul contribuie în mod semnificativ la durabilitate prin integrarea energiei din surse regenerabile în rețea, prin transportul sau distribuția energiei din surse regenerabile către principalele centre de consum și situri de stocare, precum și la limitarea restricțiilor de energie, după caz, și contribuie la cel puțin unul dintre următoarele criterii specifice:

(i) integrarea pieței, printre altele prin eliminarea izolării energetice a cel puțin unui stat membru și reducerea blocajelor în infrastructura energetică, concurență, interoperabilitate și flexibilitatea sistemului;

(ii) siguranța alimentării, printre altele prin interoperabilitate, flexibilitatea sistemului, securitate cibernetică, conexiuni adecvate și operarea în siguranță și în mod fiabil a sistemului;

(b) pentru proiectele de rețele electrice inteligente care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 1 litera (e) din anexa II, proiectul contribuie în mod semnificativ la durabilitate prin integrarea energiei din surse regenerabile în rețea și contribuie la cel puțin două dintre următoarele criterii specifice:

(i) siguranța alimentării, inclusiv prin eficiența și interoperabilitatea transportului și distribuției energiei electrice în exploatarea zilnică a rețelei, evitarea congestiilor, precum și integrarea și implicarea utilizatorilor rețelei;

(ii) integrarea pieței, inclusiv prin exploatarea eficientă a sistemului și utilizarea interconexiunilor;

(iii) siguranța rețelei, flexibilitatea și calitatea alimentării, inclusiv prin adoptarea pe scară mai largă a inovării în ceea ce privește echilibrarea, piețele de flexibilități, securitatea cibernetică, monitorizarea, controlul sistemului și corectarea erorilor;

(iv) integrarea inteligentă a sectorului, fie în sistemul energetic, prin conectarea diversilor purtători de energie și sectoare, fie într-un mod mai larg, favorizând sinergiile și coordonarea dintre sectoarele energiei, transporturilor și telecomunicațiilor;

(c) în ceea ce privește proiectele privind transportul și stocarea dioxidului de carbon care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 5 din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la durabilitate, prin reducerea emisiilor de dioxid de carbon în instalațiile industriale conectate, și contribuie la toate criteriile specifice următoare:

(i) evitarea emisiilor de dioxid de carbon, menținând în același timp siguranța alimentării;

(ii) creșterea rezilienței și a siguranței transportului și a stocării dioxidului de carbon;

(iii) utilizarea eficientă a resurselor, prin conectarea de surse multiple de dioxid de carbon și situri de stocare prin infrastructuri comune și reducerea la minimum a presiunii asupra mediului și a riscurilor la adresa mediului;

(d) pentru proiectele privind hidrogenul care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 3 din anexa II, proiectul contribuie în mod semnificativ la durabilitate, inclusiv prin reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, prin intensificarea utilizării hidrogenului din surse regenerabile sau a hidrogenului produs cu emisii scăzute de carbon, punând accent pe hidrogenul din surse regenerabile, în special în aplicațiile finale, cum ar fi sectoarele în care reducerea este dificilă, în care nu sunt fezabile soluțiile mai eficiente energetic, și prin sprijinirea generării de energie din surse regenerabile variabile, oferind flexibilitate, soluții de stocare, sau ambele, și proiectul contribuie semnificativ la cel puțin unul din următoarele criterii specifice:

(i) integrarea pieței, inclusiv prin conectarea rețelelor de hidrogen existente sau emergente ale statelor membre sau contribuie în alt mod la crearea unei rețele la nivelul Uniunii pentru transportul și stocarea hidrogenului și asigură interoperabilitatea sistemelor conectate;

(ii) siguranța alimentării și flexibilitatea, printre altele prin conexiuni adecvate și prin facilitarea exploatarea sigure și fiabile a sistemului;

(iii) concurența, inclusiv prin permiterea accesului la surse de alimentare multiple și la utilizatori de rețea multipli în mod transparent și nediscriminatoriu;

- (e) în cazul electrolizoarelor care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 4 din anexa II, proiectul contribuie în mod semnificativ la toate criteriile specifice următoare:
- (i) durabilitate, inclusiv prin reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și prin intensificarea utilizării hidrogenului din surse regenerabile sau a celui produs cu emisii scăzute de carbon, în special din surse regenerabile, precum și a combustibililor sintetici de aceeași origine;
 - (ii) siguranța alimentării, inclusiv prin contribuția la exploatarea sigură, eficientă și fiabilă a sistemului sau prin oferirea de soluții de stocare, de flexibilitate sau ambele, cum ar fi răspunsul părții de consum și serviciile de echilibrare;
 - (iii) încurajarea serviciilor de flexibilitate, precum consumul dispecerizabil și stocarea, facilitând integrarea inteligentă a sectorului energetic prin crearea de legături cu alți purtători de energie și cu alte sectoare;
- (f) pentru proiectele de rețele inteligente de gaze care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 2 din anexa II, proiectul contribuie în mod semnificativ la durabilitate prin asigurarea integrării unei game largi de gaze cu emisii scăzute de carbon și, în special, a celor din surse regenerabile, inclusiv când sunt de origine locală, cum ar fi biometanul sau hidrogenul din surse regenerabile, în sisteme de transport, distribuție sau stocare de gaze, în vederea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră, și proiectul contribuie în mod semnificativ la cel puțin unul din următoarele criterii specifice:
- (i) siguranța rețelei și calitatea alimentării prin îmbunătățirea eficienței și interoperabilității sistemelor de transport, distribuție sau stocare de gaze în cadrul exploatarea zilnice a rețelei, printre altele, prin abordarea provocărilor generate de injectarea de gaze de diverse calități;
 - (ii) funcționarea pieței și serviciile către clienți;
 - (iii) facilitarea integrării inteligente a sectorului energetic prin crearea de legături cu alți purtători de energie și sectoare energetice și facilitarea consumului dispecerizabil.

(4) În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la anexa II, criteriile prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol se evaluează în conformitate cu indicatorii prevăzuți la punctele 3-8 din anexa IV.

(5) Pentru a facilita evaluarea tuturor proiectelor care ar putea fi eligibile ca proiecte de interes comun și care ar putea fi incluse pe o listă regională, fiecare grup evaluează, în mod transparent și obiectiv, contribuția fiecărui proiect la implementarea aceluiași coridor sau domeniu prioritar în materie de infrastructură energetică. Fiecare grup își stabilește metoda de evaluare pe baza contribuției globale la criteriile menționate la alineatul (3). Respectiva evaluare are ca rezultat un clasament al proiectelor pentru uzul intern al grupului. Nici lista regională, nici cea a Uniunii nu conțin clasamente, iar clasamentul menționat nu este folosit pentru niciun alt scop ulterior, cu excepția celui menționat în secțiunea 2 punctul 16 din anexa III.

Atunci când evaluează proiecte, pentru a asigura o metodă de evaluare coerentă între grupuri, fiecare grup acordă atenția cuvenită următoarelor aspecte:

- (a) caracterul imperios și contribuția fiecărui proiect propus pentru realizarea Țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului său privind neutralitatea climatică până în 2050, precum și a celor legate de integrarea pieței, concurență, durabilitate și siguranța alimentării;
- (b) complementaritatea fiecărui proiect propus cu alte proiecte propuse, inclusiv proiectele concurente sau potențial concurente;
- (c) sinergiile posibile cu coridoarele și domeniile tematice prioritare identificate în cadrul rețelelor transeuropene de transport și telecomunicații;
- (d) pentru proiectele propuse care sunt, la momentul evaluării, proiecte de pe lista Uniunii, progresele înregistrate în implementarea lor și respectarea de către acestea a obligațiilor de raportare și de transparență.

În ceea ce privește proiectele de rețele electrice inteligente și proiectele de rețele inteligente de gaze care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 litera (e) și la punctul 2 din anexa II, clasificarea se realizează pentru proiectele care afectează aceleași două state membre și se acordă atenția cuvenită și numărului de utilizatori afectați de proiect, consumului anual de energie și cotei energiei generate din surse nedispecerizabile din zona unde se află acești utilizatori.

*Articolul 5***Implementarea și monitorizarea proiectelor de pe lista Uniunii**

(1) Inițiatorii proiectelor elaborează un plan de implementare pentru proiectele de pe lista Uniunii, care include un calendar privind fiecare dintre următoarele aspecte:

- (a) studii de fezabilitate și de proiectare, inclusiv în ceea ce privește adaptarea la schimbările climatice și respectarea legislației de mediu și a principiului „de a prejudicia în mod semnificativ”;
- (b) aprobarea din partea autorității de reglementare sau a oricărei alte autorități vizate;
- (c) construcția și punerea în funcțiune;
- (d) procedura de autorizare menționată la articolul 10 alineatul (6) litera (b).

(2) OTS, OD și alți operatori cooperează în vederea facilitării dezvoltării de proiecte de pe lista Uniunii în zona lor.

(3) Agenția și grupurile implicate monitorizează progresele realizate în implementarea proiectelor de pe lista Uniunii și, dacă este necesar, fac recomandări pentru a facilita implementarea acestora. Grupurile pot solicita informații suplimentare în conformitate cu alineatele (4), (5) și (6), pot convoca întâlniri cu părțile relevante și pot invita Comisia să verifice la fața locului informațiile furnizate.

(4) Până la data de 31 decembrie a fiecărui an care urmează anului de includere a unui proiect de pe lista Uniunii, inițiatorii proiectului prezintă autorității naționale competente menționate la articolul 8 alineatul (1) un raport anual pentru fiecare proiect care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la anexa II.

Respectivul raport oferă detalii referitoare la:

- (a) progresele înregistrate în dezvoltarea, construcția și punerea în funcțiune a proiectului, în special în ceea ce privește procedura de autorizare și procedura de consultare, respectarea legislației de mediu, inclusiv a principiului „de a nu prejudicia în mod semnificativ”, precum și măsurile de adaptare la schimbările climatice luate;
- (b) după caz, întârzierile față de planul de implementare, motivele acestor întârzieri și detalii privind alte dificultăți întâlnite;
- (c) după caz, un plan revizuit care vizează rezolvarea întârzierilor.

(5) Până la 28 februarie a fiecărui an care urmează anului în care inițiatorul proiectului trebuie să prezinte raportul menționat la alineatul (4) din prezentul articol, autoritățile competente menționate la articolul 8 alineatul (1) prezintă agenției și grupului relevant raportul menționat la alineatul (4) din prezentul articol, completat cu informații referitoare la progresele și, dacă este cazul, întârzierile în implementarea proiectelor de pe lista Uniunii situate pe teritoriul lor, în ceea ce privește procedura de autorizare, precum și la motivele unor astfel de întârzieri. Contribuția autorităților competente la raport se marchează în mod clar ca atare și este redactată fără a modifica textul introdus de inițiatorii proiectului.

(6) Până la data de 30 aprilie a fiecărui an în care ar trebui adoptată o nouă listă a Uniunii, agenția prezintă grupurilor un raport consolidat privind proiectele de pe lista Uniunii care intră în sfera de competență a autorităților naționale de reglementare, evaluând progresele înregistrate și modificările preconizate ale costurilor proiectelor și, după caz, formulând recomandări cu privire la modalitățile de depășire a întârzierilor și a dificultăților întâmpinate. Raportul consolidat evaluează, de asemenea, în conformitate cu dispozițiile articolului 11 litera (b) din Regulamentul (UE) 2019/942, implementarea coerentă a planurilor de dezvoltare a rețelei la nivelul Uniunii cu privire la coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică prevăzute la anexa I.

În cazuri justificate corespunzător, agenția poate solicita informațiile suplimentare necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale prevăzute la prezentul alineat.

(7) Dacă punerea în funcțiune a unui proiect de pe lista Uniunii este întârziată față de planul de implementare din alte motive decât din motive imperative independente de voința inițiatorului proiectului, se aplică următoarele măsuri:

- (a) în condițiile în care măsurile prevăzute la articolul 22 alineatul (7) litera (a), (b) sau (c) din Directiva 2009/73/CE și la articolul 51 alineatul (7) litera (a), (b) sau (c) din Directiva (UE) 2019/944 sunt aplicabile în conformitate cu dreptul intern relevant, autoritățile naționale de reglementare se asigură că se efectuează investiția;
- (b) dacă măsurile autorităților naționale de reglementare în temeiul literei (a) nu sunt aplicabile, inițiatorul proiectului alege, în 24 de luni de la data punerii în funcțiune prevăzută în planul de implementare, o parte terță care să finanțeze sau să construiască întregul proiect sau o parte din acesta;
- (c) dacă nu se alege o parte terță în conformitate cu litera (b), statul membru sau, atunci când statul membru a prevăzut acest lucru, autoritatea națională de reglementare poate, în termen de două luni de la expirarea perioadei menționate la litera (b), să desemneze o parte terță pentru finanțarea sau construirea proiectului, pe care inițiatorul proiectului trebuie să o accepte;
- (d) dacă întârzierea față de data punerii în funcțiune din planul de implementare depășește 26 de luni, Comisia, cu condiția unui acord și în deplină cooperare cu statele membre în cauză, poate lansa o cerere de propuneri deschisă oricărei părți terțe capabile să devină inițiator al proiectului în vederea construirii proiectului în conformitate cu un calendar convenit;
- (e) atunci când măsurile menționate la litera (c) sau (d), operatorul de sistem din zona în care este situată investiția pune la dispoziția operatorilor sau investitorilor sau părții terțe care implementează proiectul toate informațiile necesare pentru efectuarea investiției, conectează noile active la rețeaua de transport sau, după caz, la rețeaua de distribuție și, în general, depune toate eforturile pentru a facilita implementarea investiției, precum și exploatarea și întreținerea sigură, fiabilă și eficientă a proiectului de pe lista Uniunii.

(8) Un proiect de pe lista Uniunii poate fi eliminat de pe lista Uniunii în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 3 alineatul (4) dacă includerea sa pe lista respectivă s-a făcut pe baza unor informații incorecte care au reprezentat factorul determinant pentru includerea respectivă sau dacă proiectul nu respectă dreptul Uniunii.

(9) Proiectele care nu se mai află pe lista Uniunii își pierd toate drepturile și obligațiile legate de statutul de proiect de interes comun sau proiect de interes reciproc prevăzute în prezentul regulament.

Cu toate acestea, un proiect care nu se mai află pe lista Uniunii, dar pentru care a fost acceptat un dosar de candidatură spre examinare de către autoritatea competentă își menține drepturile și obligațiile stabilite la capitolul III, cu excepția cazului în care proiectul a fost eliminat de pe lista Uniunii din motivele prevăzute în alineatul (8) de la prezentul articol.

(10) Prezentul articol nu aduce atingere niciunei forme de asistență financiară acordată oricărui proiect de pe lista Uniunii de către Uniune înainte de eliminarea proiectului de pe lista Uniunii.

Articolul 6

Coordonatorii europeni

(1) Atunci când un proiect de interes comun se confruntă cu dificultăți semnificative legate de implementare, Comisia poate desemna, în acord cu statul membru implicat, un coordonator european pentru o perioadă de până la un an, care poate fi prelungită de două ori.

(2) Coordonatorul european:

- (a) promovează proiectele pentru care a fost desemnat coordonator european, precum și dialogul transfrontalier între inițiatorii proiectelor și toate părțile interesate implicate;
- (b) ajută toate părțile, dacă este cazul, să consulte părțile interesate implicate, discutând rute alternative, după caz, și să obțină autorizațiile necesare pentru proiecte;
- (c) dacă este cazul, oferă consiliere inițiatorilor proiectelor cu privire la finanțarea proiectului;

- (d) asigură acordarea de către statele membre în cauză a sprijinului adecvat și a conducerii strategice pentru pregătirea și implementarea proiectelor;
- (e) transmite Comisiei în fiecare an și, dacă este cazul, la terminarea mandatului său, un raport privind progresele înregistrate de proiecte și privind dificultățile și obstacolele care ar putea conduce la întâzieri semnificative ale punerii în funcțiune a proiectelor.

Comisia transmite Parlamentului European și grupurilor implicate raportul coordonatorului european menționat la litera (e).

- (3) Coordonatorul european este ales printr-un proces deschis, nediscriminatoriu și transparent și pe baza experienței candidatului legate de sarcinile specifice cu care este însărcinat pentru proiectele respective.
- (4) În decizia prin care este desemnat un coordonator european se specifică caietul de sarcini care detaliază durata mandatului, sarcinile specifice și termenele corespunzătoare, precum și metodologia care trebuie urmată. Efortul de coordonare este proporțional cu complexitatea și cu costurile estimate ale proiectelor.
- (5) Statele membre interesate cooperează pe deplin cu coordonatorul european în executarea sarcinilor prevăzute la alineatele (2) și (4).

CAPITOLUL III

Autorizare și participarea publicului

Articolul 7

Statutul prioritar al proiectelor de pe lista Uniunii

- (1) Adoptarea listei Uniunii stabilește, în sensul oricăror decizii emise în procedura de autorizare, necesitatea proiectelor de pe lista Uniunii din perspectiva politicii energetice și a climei, fără a aduce atingere locației exacte, rutei sau tehnologiei proiectului.

Prezentul alineat nu se aplică proiectelor concurente sau proiectelor care nu sunt suficient de avansate pentru a furniza o analiză cost-beneficiu specifică proiectului, astfel cum se menționează în secțiunea 2 punctul 1 litera (d) din anexa III.

- (2) Pentru a se asigura o prelucrare administrativă eficientă a dosarelor de candidatură privind proiectele de pe lista Uniunii, inițiatorii proiectelor și toate autoritățile vizate se asigură că dosarele respective se bucură de cel mai rapid tratament posibil, în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern.
- (3) Fără a aduce atingere obligațiilor prevăzute de dreptul Uniunii, proiectele de pe lista Uniunii primesc statutul de proiecte de cea mai mare importanță națională posibilă, dacă un astfel de statut există în dreptul intern, și sunt tratate în mod adecvat în cadrul procedurilor de autorizare și, dacă dreptul intern o prevede, inclusiv în amenajarea teritoriului, inclusiv respectivele proceduri privind evaluarea de mediu, în modul în care acest tratament este prevăzut dreptul intern aplicabil tipului corespunzător de infrastructură energetică.
- (4) Toate procedurile de soluționare a litigiilor, litigiile, căile de atac și acțiunile judiciare legate de proiectele de pe lista Uniunii în fața oricăror instanțe, tribunale și comisii naționale, inclusiv medierea sau arbitrajul, în cazul în care acestea există în dreptul intern, sunt considerate urgente, dacă și în măsura în care dreptul intern prevede astfel de proceduri de urgență.
- (5) Statele membre evaluează, ținând seama în mod corespunzător de orientările existente emise de Comisie cu privire la raționalizarea procedurilor de evaluare de mediu pentru proiectele de pe lista Uniunii, ce măsuri legislative și nelegislative sunt necesare pentru a raționaliza procedurile de evaluare de mediu și pentru a asigura aplicarea lor coerentă și informează Comisia cu privire la rezultatul evaluării respective.
- (6) Până la 24 martie 2023, statele membre iau măsurile fără caracter legislativ pe care le-au identificat în conformitate cu alineatul (5).

(7) Până la 24 iunie 2023, statele membre iau măsurile legislative pe care le-au identificat în conformitate cu alineatul (5). Măsurile legislative respective nu aduc atingere obligațiilor prevăzute în dreptul Uniunii.

(8) În ceea ce privește impactul asupra mediului abordat la articolul 6 alineatul (4) din Directiva 92/43/CEE și la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60/CE, cu condiția să fie îndeplinite toate condițiile prevăzute în directivele respective, proiectele de pe lista Uniunii sunt considerate proiecte de interes public din perspectiva politicii energetice și pot fi considerate ca fiind de interes public superior.

Dacă este necesar avizul Comisiei în conformitate cu Directiva 92/43/CEE, Comisia și autoritatea națională competentă menționată la articolul 9 din prezentul regulament se asigură că decizia privind interesul public superior al proiectului este luată în termenele stabilite la articolul 10 alineatele (1) și (2) din prezentul regulament.

Prezentul alineat nu se aplică proiectelor concurente sau proiectelor care nu sunt suficient de avansate pentru a furniza o analiză cost-beneficiu specifică proiectului, astfel cum se menționează în secțiunea 2 punctul 1 litera (d) din anexa III.

Articolul 8

Organizarea procedurii de autorizare

(1) Până la 23 iunie 2022, fiecare stat membru actualizează, dacă este cazul, autoritatea națională competentă desemnată care este responsabilă cu facilitarea și coordonarea procedurii de autorizare a proiectelor de pe lista Uniunii.

(2) Responsabilitățile autorității naționale competente menționate la alineatul (1) sau atribuțiile acestora pot fi delegate către o altă autoritate sau executate de către aceasta, pentru fiecare proiect de pe lista Uniunii sau pentru fiecare categorie specifică de proiecte de pe lista Uniunii, cu condiția ca:

- (a) autoritatea națională competentă să informeze Comisia cu privire la delegarea respectivă, iar informațiile respective să fie publicate pe site-ul web menționat la articolul 9 alineatul (7) fie de către autoritatea națională competentă, fie de către inițiatorul proiectului;
- (b) să existe o singură autoritate responsabilă pentru fiecare proiect de pe lista Uniunii, care să reprezinte unicul punct de contact pentru inițiatorul proiectului în procesul de luare a unei decizii exhaustive pentru un anumit proiect de pe lista Uniunii, și care să coordoneze prezentarea tuturor documentelor și informațiilor relevante.

Autoritatea națională competentă își poate rezerva responsabilitatea de a stabili termene, fără a aduce atingere termenelor stabilite la articolul 10 alineatele (1) și (2).

(3) Fără a aduce atingere cerințelor aplicabile în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului internațional și, în măsura în care nu le contrazice, al dreptului intern, autoritatea națională competentă facilitează emiterea deciziei exhaustive. Decizia exhaustivă se emite în termenele stabilite la articolul 10 alineatele (1) și (2) și în conformitate cu unul dintre următoarele sisteme:

(a) sistemul integrat:

decizia exhaustivă este emisă de către autoritatea națională competentă și reprezintă singura decizie obligatorie din punct de vedere juridic care rezultă din procedura legală de autorizare. Atunci când în proiect sunt implicate alte autorități, acestea pot emite, în conformitate cu dreptul intern, un aviz care poate fi utilizat drept contribuție la procedură, fiind luat în considerare de către autoritatea națională competentă;

(b) sistemul coordonat:

decizia exhaustivă cuprinde mai multe decizii individuale, obligatorii din punct de vedere juridic, emise de mai multe autorități vizate, care sunt coordonate de autoritatea națională competentă. Autoritatea națională competentă poate constitui un grup de lucru în care sunt reprezentate toate autoritățile implicate, pentru a stabili un program detaliat pentru procedura de autorizare, în conformitate cu articolul 10 alineatul (6) litera (b), precum și pentru a monitoriza și a coordona implementarea respectivului program. Autoritatea națională competentă, după consultarea celorlalte autorități vizate și, atunci când este cazul, în conformitate cu dreptul intern și fără a aduce atingere termenelor stabilite la articolul 10 alineatele (1) și (2), stabilește de la caz la caz un termen rezonabil pentru emiterea deciziilor individuale. Autoritatea națională competentă poate lua o decizie individuală în numele unei alte autorități naționale vizate dacă

decizia autorității respective nu este prezentată în termenul stabilit și dacă întârzierea nu are o justificare adecvată; sau, atunci când există prevederi în acest sens în dreptul intern și în măsura în care acestea sunt compatibile cu dreptul Uniunii, autoritatea națională competentă poate considera că o altă autoritate națională vizată și-a dat acordul sau a respins proiectul dacă decizia autorității respective nu este emisă la termen. Atunci când există prevederi în acest sens în dreptul intern, autoritatea națională competentă poate să nu țină seama de o decizie individuală a unei alte autorități naționale vizate, dacă consideră că decizia respectivă nu este argumentată suficient în ceea ce privește elementele de probă pe baza cărora autoritatea națională în cauză a luat decizia; acționând astfel, autoritatea competentă se asigură că cerințele aplicabile în temeiul dreptului Uniunii și al celui internațional sunt respectate și își motivează decizia;

(c) sistemul colaborativ:

decizia exhaustivă este coordonată de autoritatea națională competentă. Autoritatea națională competentă, după consultarea celorlalte autorități vizate și, atunci când este cazul, în conformitate cu dreptul intern și fără a aduce atingere termenelor stabilite la articolul 10 alineatele (1) și (2), stabilește de la caz la caz un termen rezonabil pentru emiterea deciziilor individuale. Aceasta va monitoriza respectarea termenelor de către autoritățile vizate.

Statele membre pun în aplicare sistemele într-un mod care, în conformitate cu dreptul intern, contribuie la emiterea deciziei exhaustive în modul cel mai eficient și mai rapid.

Competența autorităților vizate poate fi inclusă în competența autorității naționale competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) sau autoritățile implicate își pot menține, într-o anumită măsură, competența independentă în conformitate cu sistemul de autorizare ales de statul membru în conformitate cu prezentul alineat, pentru a facilita emiterea deciziei exhaustive și pentru a coopera cu autoritatea națională competentă în consecință.

În cazul în care o autoritate vizată estimează că nu va emite o decizie individuală în termenul stabilit, autoritatea respectivă informează imediat autoritatea națională competentă, indicând motivele întârzierii. Ulterior, autoritatea națională competentă stabilește un nou termen pentru emiterea deciziei individuale respective, în conformitate cu termenele generale stabilite la articolul 10 alineatele (1) și (2).

Statele membre aleg între cele trei sisteme menționate la literalele (a), (b) și (c) de la primul paragraf pentru a facilita procedurile și a le coordona și pun în aplicare sistemul care este cel mai eficient pentru ele, în lumina caracteristicilor naționale, în procedurile lor de planificare și autorizare. Atunci când un stat membru alege un sistem colaborativ, acesta informează Comisia cu privire la motivele sale.

(4) Statele membre pot aplica sistemele în conformitate cu alineatul (3) pentru proiectele terestre și offshore de pe lista Uniunii.

(5) Dacă un proiect de pe lista Uniunii prevede luarea unor decizii în două sau mai multe state membre, autoritățile naționale competente relevante iau toate măsurile necesare pentru cooperarea și comunicarea eficiente și eficace dintre acestea, inclusiv în ceea ce privește etapele menționate la articolul 10 alineatul (6). Statele membre depun toate eforturile pentru a asigura proceduri comune, în special cu privire la evaluarea impactului asupra mediului.

(6) Autoritățile naționale competente relevante ale statelor membre implicate într-un proiect inclus pe lista Uniunii, care se încadrează într-unul din coridoarele prioritare ale rețelei offshore prevăzute în secțiunea 2 din anexa I, desemnează de comun acord între ele, pentru fiecare proiect, un punct unic de contact pentru inițiatorii proiectului, care este responsabil de facilitarea schimbului de informații între autoritățile naționale competente cu privire la procedura de autorizare a proiectului, cu scopul de a facilita respectiva procedură, precum și emiterea deciziilor de către autoritățile naționale competente relevante. Punctele unice de contact pot acționa ca un registru care agregă documentele existente referitoare la proiecte.

*Articolul 9***Transparența și participarea publicului**

(1) Până la 24 octombrie 2023, statul membru sau autoritatea națională competentă publică, după caz, în colaborare cu alte autorități vizate, un manual de procedură actualizat privind procedura de autorizare aplicabilă proiectelor de pe lista Uniunii, incluzând cel puțin informațiile menționate la punctul 1 din anexa VI. Manualul nu este obligatoriu din punct de vedere juridic, dar face referire la dispozițiile juridice relevante sau le citează. Autoritățile naționale competente cooperează și identifică sinergii, după caz, cu autoritățile din țările învecinate în vederea schimbului de bune practici și a facilitării procedurii de autorizare, în special pentru elaborarea manualului de proceduri.

(2) Fără a aduce atingere dreptului mediului și cerințelor din Convenția de la Aarhus, Convenția de la Espoo și din dreptul Uniunii aplicabil, toate părțile implicate în procedura de autorizare respectă principiile privind participarea publicului prevăzute la punctul 3 din anexa VI.

(3) Într-un termen cu caracter orientativ de trei luni de la inițierea procedurii de autorizare în temeiul articolului 10 alineatul (3), inițiatorul proiectului elaborează și prezintă autorității naționale competente un concept privind participarea publicului, respectând procedura definită în manualul menționat la alineatul (1) din prezentul articol și în conformitate cu liniile directoare stabilite în anexa VI. Autoritatea națională competentă solicită modificări sau aprobă conceptul privind participarea publicului în termen de trei luni de la primirea conceptului, luând în considerare orice formă de participare și consultare a publicului care a avut loc înainte de demararea procedurii de autorizare, cu condiția ca participarea și consultarea publice respective să fi îndeplinit cerințele din prezentul articol.

Atunci când inițiatorul proiectului are intenția de a modifica semnificativ un concept aprobat pentru privind participarea publicului, acesta informează autoritatea națională competentă în acest sens. În acest caz, autoritatea națională competentă poate solicita modificări.

(4) Dacă acest lucru nu este deja prevăzut în dreptul intern la standarde similare sau mai ridicate, inițiatorul proiectului sau, dacă dreptul intern prevede astfel, autoritatea națională competentă desfășoară cel puțin o consultare publică, înainte ca inițiatorul proiectului să transmită dosarul de candidatură final și complet către autoritatea națională competentă în temeiul articolului 10 alineatul (7). Consultarea publică respectivă nu aduce atingere oricărei consultări publice organizate după transmiterea solicitării aprobării de dezvoltare, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2011/92/UE. Consultarea publică oferă informații privind proiectul părților interesate menționate la punctul 3 litera (a) din anexa VI, într-un stadiu incipient, și contribuie la identificarea celei mai potrivite locații sau a celui mai potrivit traseu sau tehnologii, inclusiv, după caz, ținând cont de considerațiile privind adaptarea la schimbările climatice în ceea ce privește proiectul, a tuturor efectele relevante în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului intern, precum și a subiectelor relevante de abordat în cadrul dosarului de candidatură. Consultarea publică respectă cerințele minime prevăzute la punctul 5 din anexa VI. Fără a aduce atingere normelor procedurale și în materie de transparență din statele membre, inițiatorul proiectului publică pe site-ul web menționat la alineatul (7) din prezentul articol un raport în care explică modul în care au fost luate în considerare opiniile exprimate în cadrul consultărilor publice, indicând modificările aduse amplasamentului, traseului și concepției proiectului sau indicând motivele pentru care opiniile respective nu au fost luate în considerare.

Anterior depunerii dosarului de candidatură, inițiatorul proiectului pregătește un raport care sintetizează rezultatele activităților legate de participarea publicului, inclusiv activitățile care au avut loc înainte de demararea procedurii de autorizare.

Inițiatorul proiectului prezintă autorității naționale competente rapoartele menționate la primul și al doilea paragraf, împreună cu dosarul de candidatură. Decizia exhaustivă ține seama în mod corespunzător de rezultatele acestor rapoarte.

(5) Pentru proiectele transfrontaliere care implică două sau mai multe state membre, consultările publice organizate în temeiul alineatului (4) în fiecare stat membru implicat au loc în termen de cel mult două luni de la data la care a început prima consultare publică.

(6) Pentru proiectele care ar putea avea un impact transfrontalier semnificativ în unul sau mai multe state membre învecinate, cărora li se aplică articolul 7 din Directiva 2011/92/UE și Convenția de la Espoo, informațiile relevante sunt puse la dispoziția autorităților naționale competente a statelor membre învecinate. Autoritățile naționale competente ale statelor membre învecinate în cauză indică, în cadrul procesului de notificare, după caz, dacă acestea sau orice altă autoritate vizată dorește să participe la procedurile relevante de consultare publică.

(7) Inițiatorul proiectului creează și actualizează periodic un site web dedicat proiectului cu informații relevante despre proiectul de interes comun, care include un link către site-ul web al Comisiei și către platforma de transparență menționată la articolul 23 și care îndeplinește cerințele specificate la punctul 6 din anexa VI. Informațiile sensibile din punct de vedere comercial nu sunt divulgate.

De asemenea, inițiatorii proiectelor publică informațiile relevante prin intermediul altor mijloace adecvate de informare accesibile publicului.

Articolul 10

Durata și punerea în aplicare a procedurii de autorizare

- (1) Procedura de autorizare este alcătuită din două proceduri:
- (a) procedura anterioară depunerii candidaturii, definită drept perioada dintre inițierea procedurii de autorizare și acceptarea dosarului de candidatură de către autoritatea națională competentă, care are loc într-o perioadă cu caracter orientativ de 24 de luni; și
 - (b) procedura legală de autorizare, definită drept perioada cuprinsă între data acceptării dosarului de candidatură depus și data luării deciziei exhaustive, care nu trebuie să depășească 18 luni.

În ceea ce privește primul paragraf litera (b), dacă este cazul, statele membre pot prevedea o procedură legală de acordare a autorizațiilor care să fie mai scurtă de 18 luni.

- (2) Autoritatea națională competentă se asigură că durata combinată a celor două proceduri menționate la alineatul (1) nu depășește o perioadă de 42 de luni.

Cu toate acestea, dacă autoritatea națională competentă consideră că o procedură sau ambele proceduri nu vor fi finalizate în termenele stabilite la alineatul (1), aceasta poate prelungi un termen sau pe amândouă, înainte de expirarea acestora și de la caz la caz. Autoritatea națională competentă nu poate prelungi durata combinată a ambelor proceduri cu mai mult de nouă luni decât în circumstanțe excepționale.

Dacă autoritatea națională competentă prelungeste termenele, aceasta informează grupul în cauză și îi prezintă măsurile luate sau care urmează să fie luate pentru a finaliza procedura de autorizare în cel mai scurt termen. Grupul poate solicita ca autoritatea națională competentă să raporteze periodic cu privire la progresele înregistrate în acest sens și motivele privind orice întârziere.

- (3) Pentru a iniția procedura de autorizare, inițiatorii proiectului notifică în scris proiectul autorității naționale competente a fiecărui stat membru în cauză și includ o prezentare rezonabil de detaliată a acestuia.

În termen de trei luni de la primirea notificării, autoritatea națională competentă confirmă sau, în cazul în care consideră că proiectul nu este suficient de avansat pentru a demara procedura de autorizare, refuză în scris notificarea, inclusiv în numele altor autorități vizate. În cazul unui refuz, autoritatea națională competentă își motivează decizia, inclusiv în numele celorlalte autorități vizate. Data la care autoritatea națională competentă a semnat confirmarea notificării marchează începerea procedurii de autorizare. În cazul în care sunt implicate două sau mai multe state membre, data la care autoritatea națională competentă vizată a acceptat ultima notificare marchează începerea procedurii de autorizare.

Autoritățile naționale competente se asigură că procedura de acordare a autorizării este accelerată în conformitate cu prezentul capitol pentru fiecare categorie de proiecte de interes comun. În acest scop, autoritățile naționale competente își adaptează cerințele pentru începerea procedurii de autorizare și pentru acceptarea dosarului de candidatură depus, pentru ca acestea să fie adecvate pentru proiecte care, datorită naturii, dimensiunii lor sau datorită lipsei cerinței de evaluare de mediu în dreptul intern, pot necesita mai puține autorizații și aprobări pentru a ajunge în faza de construcție. Statele membre pot decide că procedura anterioară depunerii candidaturii, menționată la alineatele (1) și (6) din prezentul articol, nu este necesară pentru proiectele menționate la prezentul paragraf.

(4) Autoritățile naționale competente iau în considerare în procedura de autorizare orice studii valabile efectuate și permisele sau autorizațiile eliberate pentru un anumit proiect de pe lista Uniunii înainte ca proiectul să intre în procedura de autorizare în conformitate cu prezentul articol, și nu solicită dublarea studiilor și a permiselor sau a autorizațiilor.

(5) În statele membre în care stabilirea unei rute sau a unei locații, realizată doar pentru scopul specific al unui proiect planificat, inclusiv planificarea coridoarelor specifice pentru infrastructurile rețelei, nu poate fi inclusă în procesul de luare a deciziei exhaustive, decizia corespunzătoare se ia în cursul unei perioade distincte de șase luni de la data transmiterii documentelor de candidatură finale și complete de către inițiatorul proiectului.

În situația prezentată la primul paragraf din prezentul alineat, prelungirea menționată la alineatul (2) al doilea paragraf este redusă la șase luni, în afara unor circumstanțe excepționale, inclusiv pentru procedura menționată la prezentul alineat.

(6) Procedura anterioară depunerii candidaturii cuprinde următoarele stadii:

- (a) cât mai curând posibil și în termen de cel mult șase luni de la notificarea în temeiul alineatului (3) primul paragraf, autoritatea națională competentă, pe baza listei de verificare menționate la punctul 1 litera (e) din anexa VI, în strânsă colaborare cu celelalte autorități vizate și, după caz, pe baza unei propuneri a inițiatorului proiectului, stabilește domeniul de aplicare a rapoartelor și documentelor și gradul de detaliere a informațiilor care trebuie prezentate de către inițiatorul proiectului în cadrul dosarului de candidatură pentru a solicita emiterea unei decizii exhaustive;
- (b) autoritatea națională competentă întocmește, în strânsă cooperare cu inițiatorul proiectului și cu alte autorități vizate și ținând cont de rezultatele activităților derulate în temeiul literei (a) din prezentul alineat, un program detaliat al procedurii de autorizare, în conformitate cu liniile directoare prevăzute la punctul 2 din anexa VI;
- (c) la primirea proiectului de dosar de candidatură, autoritatea națională competentă solicită inițiatorului proiectului, dacă este necesar, în nume propriu sau în numele altor autorități vizate, să prezinte informațiile lipsă referitoare la elementele solicitate menționate la litera (a).

Procedura anterioară depunerii candidaturii include pregătirea rapoartelor de mediu de către inițiatorii proiectului, după caz, inclusiv documentația privind adaptarea la schimbările climatice.

În termen de trei luni de la transmiterea informațiilor lipsă menționate la primul paragraf litera (c), autoritatea competentă acceptă examinarea candidaturii în scris sau pe platformele digitale, începând procedura legală de autorizare menționată la alineatul (1) litera (b). Pot fi făcute cereri de informații suplimentare, dar numai dacă sunt justificate de noi circumstanțe.

(7) Inițiatorul proiectului se asigură că dosarul de candidatură este complet și de o calitate adecvată și solicită avizul autorității naționale competente cât mai devreme cu putință în cadrul procedurii de autorizare. Inițiatorul proiectului cooperează pe deplin cu autoritatea națională competentă pentru a respecta termenele prevăzute de prezentul regulament.

(8) Statele membre depun eforturi pentru a se asigura că nicio modificare a dreptului intern nu duce la prelungirea niciunei proceduri de autorizare demarate înainte de intrarea în vigoare a modificărilor respective. În vederea menținerii unei proceduri accelerate de autorizare a proiectelor de pe lista Uniunii, autoritățile naționale competente adaptează în mod adecvat calendarul stabilit în conformitate cu alineatul (6) litera (b) din prezentul articol pentru a se asigura, în măsura posibilului, că termenele pentru procedura de autorizare prevăzute la prezentul articol nu sunt depășite.

(9) Termenele prevăzute în prezentul articol nu aduc atingere obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii și din cel internațional și nu aduc atingere căilor de atac administrative sau judiciare în fața unei instanțe judecătorești.

Termenele prevăzute în prezentul articol pentru oricare dintre procedurile de autorizare nu aduc atingere unor eventuale termene mai scurte stabilite de statele membre.

CAPITOLUL IV

Planificarea intersectorială a infrastructurii

Articolul 11

Analiza cost-beneficiu pe ansamblul sistemului energetic

(1) ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze elaborează proiecte de metodologii sectoriale coerente, inclusiv modelul privind rețeaua energetică și piața de energie menționat la alineatul (10) din prezentul articol, pentru o analiză cost-beneficiu armonizată pe ansamblul sistemului energetic la nivelul Uniunii a proiectelor de pe lista Uniunii care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (d) și (f) și la punctul 3 din anexa II.

Metodologiile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat sunt elaborate în conformitate cu principiile stabilite în anexa V, se bazează pe prezumții comune care permit compararea proiectelor și sunt în concordanță cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050, precum și cu normele și indicatorii prevăzuți în anexa IV.

Metodologiile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat se aplică pentru pregătirea fiecărui plan de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii elaborat ulterior de ENTSO pentru energie electrică în conformitate cu articolul 30 din Regulamentul (UE) 2019/943 sau ENTSO pentru gaze în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

Până la 24 aprilie 2023, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze publică și prezintă statelor membre, Comisiei și agenției proiectele lor de metodologii sectoriale coerente, după ce au colectat contribuții din partea părților interesate relevante, în cursul procesului de consultare menționat la alineatul (2).

(2) Înainte de a prezenta proiectele lor de metodologii statelor membre, Comisiei și agenției în conformitate cu alineatul (1), ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze publică proiecte preliminare de metodologii și desfășoară un proces de consultare extinsă și solicită recomandări din partea statelor membre și cel puțin a organizațiilor care reprezintă toate părțile interesate relevante, inclusiv entitatea operatorilor de distribuție din Uniune instituită în temeiul articolului 52 din Regulamentul (UE) 2019/943 (denumită în continuare „entitatea OSD UE”), asociațiile implicate pe piețele energiei electrice, gazelor și hidrogenului, părțile interesate din sectorul încălzirii și răcirii, al captării și stocării dioxidului de carbon, precum și al captării și utilizării dioxidului de carbon, agregatorii independenți, operatorii de consum dispecerizabil, organizațiile implicate în soluții de eficiență energetică, asociațiile consumatorilor de energie, reprezentanții societății civile și, în cazul în care se consideră oportun, autoritățile naționale de reglementare și alte autorități naționale.

În termen de trei luni de la publicarea proiectelor preliminare de metodologii în temeiul primului paragraf, orice parte interesată menționată la paragraful respectiv poate prezenta o recomandare.

Consiliul științific consultativ european privind schimbările climatice, instituit în temeiul articolului 10a din Regulamentul (CE) nr. 401/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, poate prezenta, din proprie inițiativă, un aviz cu privire la proiectele de metodologii.

După caz, statele membre și părțile interesate menționate la primul paragraf își prezintă și pun la dispoziția publicului recomandările lor, iar Comitetul științific consultativ european privind schimbările climatice transmite și face public avizul său transmis agenției și, după caz, ENTSO pentru energie electrică sau ENTSO pentru gaze.

Procesul de consultare trebuie să fie deschis și transparent și se realizează în timp util. ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze pregătesc și publică un raport privind procesul de consultare.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 401/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2009 privind Agenția Europeană de Mediu și Rețeaua europeană de informare și observare pentru mediu (JO L 126, 21.5.2009, p. 13).

ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze prezintă motivele pentru care nu au ținut seama sau au ținut seama doar parțial recomandările statelor membre sau ale părților interesate, precum și ale autorităților naționale, sau avizul Comitetului științific consultativ european privind schimbările climatice.

(3) În termen de trei luni de la primirea proiectelor de metodologii, împreună cu informațiile primite în cadrul procesului de consultare și cu raportul privind consultarea, agenția emite un aviz către ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze. Agenția își notifică decizia către ENTSO pentru energie electrică, ENTSO pentru gaze, statele membre și Comisie și o publică pe site-ul său web.

(4) În termen de trei luni de la primirea proiectelor de metodologii, statele membre pot transmite avizele lor către ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze și Comisiei. Pentru a facilita consultarea, Comisia poate organiza reuniuni specifice ale grupurilor în vederea discutării proiectelor de metodologii.

(5) În termen de trei luni de la primirea avizelor agenției și ale statelor membre, astfel cum se menționează la alineatele (3) și (4), ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze își modifică metodologiile respective pentru a ține seama pe deplin de avizele agenției și ale statelor membre și le transmit Comisiei spre aprobare, împreună cu avizul agenției. Comisia emite decizia sa în termen de trei luni de la transmiterea metodologiilor de către ENTSO pentru energie electrică și, respectiv, ENTSO pentru gaze.

(6) În termen de două săptămâni de la aprobarea de către Comisie în conformitate cu alineatul (5), ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze își publică metodologiile pe site-urile lor web. Acestea publică datele de intrare corespunzătoare și alte date relevante privind rețeaua, fluxul de sarcină și piața într-o formă suficient de precisă, sub rezerva restricțiilor în temeiul dreptului intern și al acordurilor de confidențialitate relevante. Comisia și agenția asigură tratamentul confidențial al datelor primite, atât de către ele însele, cât și de orice parte care efectuează, în numele lor, lucrări de analiză pe baza datelor respective.

(7) Metodologiile se actualizează și se îmbunătățesc în mod regulat, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (1)-(6). În special, acestea se modifică după transmiterea modelului privind rețeaua energetică și piața de energie menționat la alineatul (10). Agenția, din proprie inițiativă sau la cererea motivată a autorităților naționale de reglementare sau a părților interesate și în urma consultării formale cu organizațiile care reprezintă toate părțile implicate relevante menționate la alineatul (2) primul paragraf și cu Comisia poate solicita astfel de actualizări și îmbunătățiri, indicând motivele și precizând termenii. Agenția publică cererile autorităților naționale de reglementare sau ale părților interesate și toate documentele relevante neconfidențiale din punct de vedere comercial care duc la o solicitare din partea agenției de actualizare sau îmbunătățire.

(8) Pentru proiectele care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică prevăzute la punctul 1 literele (c) și (e) și la punctele 2, 4 și 5 din anexa II, Comisia asigură elaborarea de metodologii pentru o analiză cost-beneficiu armonizată pe ansamblul sistemului energetic la nivelul Uniunii. Metodologiile respective sunt compatibile, în ceea ce privește beneficiile și costurile, cu metodologiile elaborate de ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze. Agenția, cu sprijinul autorităților naționale de reglementare, promovează coerența respectivelor metodologii cu metodologiile elaborate de ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze. Metodologiile sunt elaborate în mod transparent, inclusiv cu consultarea amplă a statelor membre și a tuturor părților interesate relevante.

(9) O dată la trei ani, agenția stabilește și publică un set de indicatori și valori de referință corespunzătoare pentru compararea costurilor unitare ale investițiilor pentru proiecte comparabile din categoriile de infrastructură energetică incluse în anexa II. Inițiatorii de proiect furnizează datele solicitate autorităților naționale de reglementare și agenției.

Agenția publică primii indicatori pentru categoriile de infrastructură prevăzute la punctele 1, 2 și 3 din anexa II până la 24 aprilie 2023, în măsura în care sunt disponibile date pentru calcularea unor indicatori fiabili și a unor valori de referință. Respectivele valori de referință pot fi folosite de ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze pentru analizele cost-beneficiu efectuate pentru planurile ulterioare de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii.

Agenția publică primii indicatori pentru categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctele 4 și 5 din anexa II până la 24 aprilie 2025.

(10) Până la 24 iunie 2025, în urma unui amplu proces de consultare a părților interesate menționat la alineatul (2) primul paragraf, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze prezintă împreună Comisiei și agenției un model coerent și integrat progresiv care să asigure coerența între metodologiile sectoriale unice bazate pe ipoteze comune, inclusiv privind infrastructura de transport al energiei electrice, al gazelor și al hidrogenului, precum și instalațiile de stocare, gazul natural lichefiat și electroliizoarele, acoperind coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică prevăzute în anexa I și elaborat în conformitate cu principiile prevăzute în anexa V.

(11) Modelul menționat la alineatul (10) acoperă, cel puțin, interconexiunile între sectoarele relevante în toate etapele planificării infrastructurii, în special scenariile, tehnologiile și rezoluția spațială, identificarea lacunelor în materie de infrastructură, în special în ceea ce privește capacitățile transfrontaliere, precum și evaluarea proiectelor.

(12) După aprobarea de către Comisie a modelului menționat la alineatul (10), în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (1)-(5), acesta este inclus în metodologiile menționate la alineatul (1), care sunt modificate în consecință.

(13) Cel puțin o dată la cinci ani, începând cu aprobarea sa în conformitate cu alineatul (10) și mai frecvent atunci când este necesar, modelul și metodologiile costuri-beneficii sectoriale coerente se actualizează în conformitate cu procedura menționată la alineatul (7).

Articolul 12

Scenarii pentru planurile de dezvoltare a rețelei pe 10e ani

(1) Până la 24 ianuarie 2023, agenția, după ce a desfășurat un amplu proces de consultare cu participarea Comisiei, a statelor membre, a ENTSO pentru energie electrică, a ENTSO pentru gaze, a entității OSD UE și cel puțin a organizațiilor care reprezintă asociațiile implicate pe piețele energiei electrice, gazelor și hidrogenului, a părților interesate din sectorul încălzirii și răcirii, al captării și stocării dioxidului de carbon, precum și al captării și utilizării dioxidului de carbon, a agregatorilor independenți, a operatorilor de consum dispecerizabil, a organizațiilor implicate în soluții de eficiență energetică, a asociațiilor consumatorilor de energie și a reprezentanților societății civile, publică orientările-cadru pentru scenariile comune care urmează să fie elaborate de ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze. Orientările respective sunt actualizate periodic, în funcție de necesități.

Orientările stabilesc criteriile pentru elaborarea transparentă, nediscriminatorie și robustă de scenarii, ținând seama de bunele practici din domeniul evaluării infrastructurilor și al planificării dezvoltării rețelei. Orientările urmăresc, de asemenea, să asigure faptul că scenariile de bază ale ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze sunt pe deplin conforme cu principiul „eficiența energetică înainte de toate” și cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050 și țin seama de cele mai recente scenarii disponibile ale Comisiei, precum și, dacă este cazul, de planurile naționale privind energia și clima.

Consiliul științific consultativ european privind schimbările climatice poate, din proprie inițiativă, să furnizeze informații cu privire la modul de asigurare a conformității scenariilor cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050. Agenția ține cont în mod corespunzător de aceste informații în orientările-cadru menționate la primul paragraf.

Agenția prezintă motivele în cazul în care nu a ținut seama sau a ținut seama doar parțial de recomandările statelor membre, ale părților interesate și ale Consiliului științific consultativ european privind schimbările climatice.

(2) ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze respectă orientările-cadru ale agenției atunci când elaborează scenariile comune care urmează să fie utilizate pentru planurile de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii.

Scenariile comune includ, de asemenea, o perspectivă pe termen lung până în 2050 și, după caz, etape intermediare.

(3) ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze invită organizațiile care reprezintă toate părțile interesate relevante, inclusiv entitatea OSD UE, asociațiile implicate pe piețele energiei electrice, gazelor și hidrogenului, părțile interesate din sectorul încălzirii și răcirii, al captării și stocării dioxidului de carbon, precum și al captării și utilizării dioxidului de carbon, agregatorii independenți, operatorii de consum dispecerizabil, organizațiile implicate în soluții de eficiență energetică, asociațiile consumatorilor de energie, reprezentanții societății civile, să participe la procesul de elaborare a scenariilor, în special cu privire la elemente-cheie, cum ar fi ipotezele și modul în care acestea sunt reflectate în datele legate de scenarii.

(4) ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze publică și prezintă agenției, statelor membre și Comisiei proiectul de raport privind scenariile comune, în vederea obținerii avizului acestora.

Consiliul științific consultativ european privind schimbările climatice poate, din proprie inițiativă, să emită un aviz cu privire la raportul privind scenariile comune.

(5) În termen de trei luni de la primirea proiectului de raport privind scenariile comune, împreună cu informațiile primite în cadrul procesului de consultare și cu un raport privind modul în care acestea au fost luate în considerare, agenția emite un aviz privind conformitatea scenariilor cu orientările-cadru menționate la alineatul (1) primul paragraf, inclusiv posibile recomandări de modificări, către ENTSO pentru energie electrică, ENTSO pentru gaze, statele membre și Comisie.

În același termen, Consiliul științific consultativ european privind schimbările climatice poate, din proprie inițiativă, să furnizeze un aviz cu privire la compatibilitatea scenariilor cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050.

(6) În termen de trei luni de la primirea avizului menționat la alineatul (5), Comisia, luând în considerare avizele agenției și ale statelor membre, aprobă proiectul de raport privind scenariile comune sau le solicită ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze să îl modifice.

ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze prezintă motive care explică modul în care au fost abordate solicitările de modificări din partea Comisiei.

În cazul în care Comisia nu aprobă raportul privind scenariile comune, aceasta furnizează un aviz motivat ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze.

(7) În termen de două săptămâni de la aprobarea raportului privind scenariile comune în conformitate cu alineatul (6), ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze îl publică pe site-urile lor web. Acestea publică, de asemenea, datele de intrare și de ieșire corespunzătoare într-o formă suficient de clară și exactă, pentru ca o parte terță să poată reproduce rezultatele, ținând seama în mod corespunzător de dreptul intern, de acordurile de confidențialitate relevante și de informațiile sensibile.

Articolul 13

Identificarea lacunelor în materie de infrastructură

(1) În termen de șase luni de la aprobarea raportului privind scenariile comune în conformitate cu articolul 12 alineatul (6) și, ulterior, o dată la doi ani, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze publică rapoartele privind lacunele în materie de infrastructură elaborate în cadrul planurilor de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii.

Atunci când evaluează lacunele în materie de infrastructură, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze își bazează analiza pe scenariile stabilite la articolul 12, pun în aplicare principiul „eficiența energetică înainte de toate” și iau în considerare cu prioritate toate alternativele relevante la infrastructura nouă. Atunci când se iau în considerare noi soluții de infrastructură, evaluarea lacunelor în materie de infrastructură ține seama de toate costurile relevante, inclusiv de consolidările rețelei.

Evaluarea lacunelor în materie de infrastructură se concentrează în special asupra acelor lacune în materie de infrastructură care ar putea afecta atingerea țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului său privind neutralitatea climatică până în 2050.

Înainte de a-și publica rapoartele, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze desfășoară un proces de consultare extinsă care implică toate părțile interesate relevante, inclusiv entitatea OSD UE, asociațiile implicate pe piețele energiei electrice, gazelor și hidrogenului, părțile interesate din sectorul încălzirii și răcirii, al captării și stocării dioxidului de carbon, precum și al captării și utilizării dioxidului de carbon, agregatorii independenți, operatorii de consum dispecerizabil, organizațiile implicate în soluții de eficiență energetică, asociațiile consumatorilor de energie și reprezentanții societății civile, agenția, precum și toți reprezentanții statelor membre care fac parte din coridoarele prioritare privind infrastructura energetică relevante prevăzute în anexa I.

(2) ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze prezintă agenției, Comisiei și statelor membre proiectul de raport privind lacunele în materie de infrastructură, în vederea obținerii avizului acestora.

(3) În termen de trei luni de la primirea raportului privind lacunele în materie de infrastructură, împreună cu informațiile primite în cadrul procesului de consultare și cu un raport privind modul în care acestea au fost luate în considerare, agenția emite un aviz către ENTSO pentru energie electrică sau către ENTSO pentru gaze și Comisie și îl pune la dispoziția publicului.

(4) În termen de trei luni de la primirea avizului agenției menționat la alineatul (3), Comisia, luând în considerare avizul agenției și cu informații din partea statelor membre, elaborează un aviz și îl transmite ENTSO pentru energie electrică sau ENTSO pentru gaze.

(5) ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze își adaptează rapoartele privind lacunele în materie de infrastructură, ținând seama în mod corespunzător de avizul agenției și în conformitate cu avizele Comisiei și ale statelor membre, și le pune la dispoziția publicului.

CAPITOLUL V

Rețele offshore pentru integrarea surselor regenerabile de energie

Articolul 14

Planificarea rețelei offshore

(1) Până la 24 ianuarie 2023, statele membre, cu sprijinul Comisiei, în cadrul coridoarelor lor specifice prioritare ale rețelei offshore definite în secțiunea 2 din anexa I, ținând seama de particularitățile și de dezvoltarea din fiecare regiune, încheie un acord fără caracter obligatoriu pentru a coopera cu privire la obiective legate de producția de energie din surse regenerabile offshore care urmează să fie implementată în fiecare bazin maritim până în 2050, cu etape intermediare în 2030 și 2040, în conformitate cu planurile lor naționale privind energia și clima, precum și potențialul de energie din surse regenerabile offshore al fiecărui bazin maritim.

Respectivul acord fără caracter obligatoriu se încheie în scris pentru fiecare bazin maritim legat de teritoriul statelor membre și nu aduce atingere dreptului statelor membre de a dezvolta proiecte în apele lor teritoriale și în zona lor economică exclusivă. Comisia oferă orientări pentru lucrările în cadrul grupurilor.

(2) Până la 24 ianuarie 2024 și, ulterior, ca parte a planului de dezvoltare a rețelei pe 10 ani, ENTSO pentru energie electrică, cu implicarea OTS relevanți, a autorităților naționale de reglementare, a statelor membre și a Comisiei și în conformitate cu acordul menționat la alineatul (1) din prezentul articol, elaborează și publică, ca un raport separat care face parte din planul de dezvoltare a rețelei pe 10 ani al Uniunii, planuri strategice de dezvoltare a rețelei offshore integrate la nivel înalt pentru fiecare bazin maritim, în conformitate cu coridoarele prioritare ale rețelei offshore menționate în anexa I, ținând seama de protecția mediului și de alte utilizări ale mării.

La elaborarea planurilor strategice de dezvoltare a rețelei offshore integrate la nivel înalt în termenul prevăzut la alineatul (1), ENTSO pentru energie electrică ia în considerare acordurile fără caracter obligatoriu menționate la alineatul (1) pentru elaborarea scenariilor planului de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii.

Planurile strategice de dezvoltare a rețelei offshore integrate la nivel înalt oferă o perspectivă de nivel înalt privind potențialul capacităților de producție offshore și nevoile aferente ale rețelei offshore, inclusiv privind nevoile potențiale în ceea ce privește interconexiunile, proiectele hibride, conexiunile radiale, consolidările și infrastructura de hidrogen.

(3) Planurile strategice de dezvoltare a rețelei offshore integrate la nivel înalt sunt în concordanță cu planurile regionale de investiții publicate în temeiul articolului 34 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/943 și integrate în planurile de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, pentru a asigura dezvoltarea coerentă a planificării rețelelor terestre și offshore și consolidările necesare.

(4) Până la 24 decembrie 2024 și, ulterior, o dată la doi ani, statele membre își actualizează acordurile fără caracter obligatoriu menționate la alineatul (1) din prezentul articol, având în vedere inclusiv rezultatele aplicării analizei costuri-beneficii și ale partajării costurilor în cazul coridoarelor prioritare ale rețelei offshore, atunci când aceste rezultate sunt disponibile.

(5) După fiecare actualizare a acordurilor fără caracter obligatoriu în conformitate cu alineatul (4), pentru fiecare bazin maritim, ENTSO pentru energie electrică actualizează planul strategic de dezvoltare a rețelei offshore integrat la nivel înalt în cadrul următorului plan de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, astfel cum se menționează la alineatul (2).

Articolul 15

Partajarea transfrontalieră a costurilor rețelelor offshore pentru energia din surse regenerabile

(1) Până la 24 iunie 2024, Comisia, cu implicarea statelor membre, a OTS relevanți, a agenției și a autorităților naționale de reglementare, elaborează orientări pentru activitățile specifice de partajare a costurilor și pentru calculul raportului dintre costuri și beneficii în vederea implementării planurilor de dezvoltare a rețelei offshore integrate pentru bazinele maritime, menționate la articolul 14 alineatul (2), în conformitate cu acordurile fără caracter obligatoriu menționate la articolul 14 alineatul (1). Orientările respective sunt compatibile cu dispozițiile prevăzute la articolul 16 alineatul (1). Comisia își actualizează orientările, după caz, ținând seama de rezultatele punerii lor în aplicare.

(2) Până la 24 iunie 2025, ENTSO pentru energie electrică, cu implicarea OTS relevanți, a agenției, a autorităților naționale de reglementare și a Comisiei, prezintă rezultatele aplicării metodologiei privind costurile și beneficiile și de partajare a costurilor în cazul coridoarelor prioritare ale rețelei offshore.

CAPITOLUL VI

Cadrul de reglementare

Articolul 16

Facilitarea investițiilor cu impact transfrontalier

(1) Costurile de investiții angajate în condiții de eficiență, care exclud costurile de întreținere, legate de un proiect de interes comun care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d) și (f) din anexa II și de proiectele de interes comun care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 3 din anexa II, dacă sunt de competența autorităților naționale de reglementare în fiecare stat membru în cauză, sunt suportate de OTS relevanți sau de inițiatorii proiectului de infrastructură de transport din statele membre în care proiectul are un impact net pozitiv și, în măsura în care nu sunt acoperite de venituri rezultate din gestionarea congestiilor sau de alte taxe, se plătesc de către utilizatorii rețelei prin tarifele de acces la rețea în statul membru sau în statele membre respective.

(2) Dispozițiile prezentului articol se aplică unui proiect de interes comun care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d), (f) și la punctul 3 din anexa II, în cazul în care cel puțin un inițiator al proiectului solicită autorităților naționale relevante aplicarea dispozițiilor respective pentru costurile proiectului.

Proiectele care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 1 litera (e) și la punctul 2 din anexa II pot beneficia de dispozițiile prezentului articol în cazul în care cel puțin un inițiator al proiectului solicită autorităților naționale relevante aplicarea articolului.

În cazul în care proiectul are mai mulți inițiatori, autoritățile naționale de reglementare relevante solicită, fără întârziere, tuturor inițiatorilor proiectului să depună în comun cererea de investiții în conformitate cu alineatul (4).

(3) Pentru un proiect de interes comun în cazul căruia se aplică alineatul (1), inițiatorii proiectului informează periodic, cel puțin o dată pe an și până la punerea în funcțiune a proiectului, toate autoritățile naționale de reglementare relevante cu privire la evoluția proiectului respectiv și la identificarea costurilor și a impactului asociat acestuia.

(4) De îndată ce un astfel de proiect de interes comun este suficient de avansat și se estimează că este pregătit să intre în faza de construcție în următoarele 36 de luni, inițiatorii proiectului prezintă o cerere de investiții, după consultarea OTS din statele membre care se bucură de un impact net pozitiv semnificativ în urma proiectului. Cererea de investiții respectivă include o cerere de alocare transfrontalieră a costurilor și este prezentată tuturor autorităților naționale de reglementare relevante vizate, însoțită de toate elementele următoare:

- (a) o analiză cost-beneficiu actualizată specifică proiectului, în concordanță cu metodologia elaborată în temeiul articolului 11 și ținând seama de beneficiile care depășesc frontierele statelor membre pe teritoriul cărora este situat proiectul, luând în considerare cel puțin scenariile comune stabilite pentru planificarea dezvoltării rețelei astfel cum se menționează la articolul 12. În cazul în care se utilizează scenarii suplimentare, acestea trebuie să fie în concordanță cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050 și fac obiectul aceluiași nivel de consultare și control ca procesul prevăzut la articolul 12. Agenția este responsabilă de evaluarea oricăror scenarii suplimentare și de asigurarea conformității acestora cu prezentul alineat;
- (b) un plan de afaceri care evaluează viabilitatea financiară a proiectului, inclusiv soluția financiară aleasă, iar pentru un proiect de interes comun care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 3 din anexa II, rezultatele testelor de piață;
- (c) atunci când inițiatorii proiectului sunt de acord, o propunere argumentată pentru o alocare transfrontalieră a costurilor.

Dacă un proiect este promovat de mai mulți inițiatori, aceștia depun o cerere de investiții comună.

După primirea cererii, autoritățile naționale de reglementare relevante transmit agenției, fără întârziere, o copie a fiecărei cereri de investiții, în scop informativ.

Autoritățile naționale de reglementare relevante și agenția păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

(5) În termen de șase luni de la data primirii cererii de către ultima dintre autoritățile naționale de reglementare relevante, autoritățile respective, după consultarea inițiatorilor proiectului vizați, iau decizii coordonate comune cu privire la alocarea costurilor de investiții angajate în condiții de eficiență care urmează să fie suportate de fiecare operator de sistem pentru proiectul respectiv, precum și cu privire la includerea acestora în tarife sau la respingerea cererii de investiții, în tot sau în parte, dacă analiza comună efectuată de autoritățile naționale de reglementare relevante concluzionează că proiectul sau o parte a acestuia nu aduce un beneficiu net semnificativ în niciunul dintre statele membre ale autorităților naționale de reglementare relevante. Autoritățile naționale de reglementare relevante includ în tarife costurile de investiții relevante angajate în condiții de eficiență, astfel cum sunt definite în recomandarea menționată la alineatul (11), în conformitate cu alocarea costurilor de investiții care urmează să fie suportate de fiecare operator de sistem pentru proiect. Pentru proiectele de pe teritoriul statului membru respectiv, ulterior, autoritățile naționale de reglementare relevante evaluează, după caz, dacă ar putea apărea probleme de accesibilitate ca urmare a includerii costurilor de investiții în tarife.

La alocarea costurilor, autoritățile naționale de reglementare relevante țin seama de nivelul real sau de cel estimat:

- (a) al veniturilor rezultate din gestionarea congestiilor sau al altor taxe;
- (b) al veniturilor provenite din mecanismul de compensare între operatorii de transport și de sistem stabilit la articolul 49 din Regulamentul (UE) 2019/943.

Alocarea transfrontalieră a costurilor ține seama de costurile și beneficiile economice, sociale și de mediu ale proiectelor din statele membre în cauză și de necesitatea de a asigura un cadru de finanțare stabil pentru dezvoltarea proiectelor de interes comun, reducând în același timp la minimum nevoia de sprijin financiar.

În procesul de alocare transfrontalieră a costurilor, autoritățile naționale de reglementare relevante, după consultarea OTS implicați, încearcă să ajungă la un acord reciproc bazat pe informațiile precizate la alineatul (4) primul paragraf literele (a) și (b) din prezentul articol, dar care nu se limitează la acestea. Evaluarea lor ia în considerare toate scenariile relevante menționate la articolul 12 și alte scenarii pentru planificarea dezvoltării rețelei, permițând o analiză solidă a contribuției proiectului de interes comun la politica energetică a Uniunii în ceea ce privește decarbonizarea, integrarea pieței, concurența, durabilitatea și siguranța alimentării. În cazul în care se utilizează scenarii suplimentare, acestea trebuie să fie în concordanță cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050 și fac obiectul aceluiași nivel de consultare și control ca procesul prevăzut la articolul 12.

În cazul în care un proiect de interes comun atenuază externalități negative, precum fluxurile în buclă, iar proiectul de interes comun respectiv este implementat în statul membru care se află la originea externalității negative, această atenuare nu este considerată un beneficiu transfrontalier și nu reprezintă, prin urmare, o bază de alocare a costurilor către OTS din statele membre afectate de externalitățile negative respective.

(6) Autoritățile naționale de reglementare relevante, pe baza alocării transfrontaliere a costurilor menționate la alineatul (5) din prezentul articol, iau în considerare costurile reale suportate de un OTS sau de alt inițiator al proiectului ca urmare a investițiilor atunci când stabilesc sau aprobă tarifele în conformitate cu articolul 41 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/73/CE și cu articolul 59 alineatul (1) litera (a) din Directiva (UE) 2019/944, în măsura în care costurile respective corespund costurilor unui operator eficient și comparabil din punct de vedere structural.

Autoritățile naționale de reglementare relevante notifică agenției, fără întârziere, decizia de alocare a costurilor, precum și toate informațiile relevante privind decizia respectivă. În special, decizia de alocare a costurilor stabilește motivele detaliate pentru alocarea costurilor între statele membre, inclusiv următoarele:

- (a) o evaluare a impactului identificat asupra fiecăruia dintre statele membre în cauză, inclusiv în ceea ce privește tarifele de rețea;
- (b) o evaluare a planului de afaceri menționat la alineatul (4) primul paragraf litera (b);
- (c) externalitățile pozitive la nivel regional sau la nivelul Uniunii, cum ar fi siguranța alimentării, flexibilitatea sistemului, solidaritatea sau inovarea, pe care proiectul le-ar genera;
- (d) rezultatul consultării cu inițiatorii proiectului în cauză.

Decizia de alocare a costurilor se publică.

(7) În cazul în care autoritățile naționale de reglementare relevante nu au ajuns la un acord cu privire la cererea de investiții în termen de șase luni de la data primirii cererii de către ultima dintre autoritățile naționale de reglementare relevante, acestea informează neîntârziat agenția.

În cazul respectiv sau la solicitarea comună a autorităților naționale de reglementare relevante, agenția ia o decizie privind cererea de investiții, inclusiv alocarea transfrontalieră a costurilor prevăzută la alineatul (5), în termen de trei luni de la data sesizării agenției.

Înainte de a lua o astfel de decizie, agenția consultă autoritățile naționale de reglementare relevante și inițiatorii proiectului. Termenul de trei luni prevăzut la al doilea paragraf poate fi prelungit cu două luni, în cazul în care agenția solicită informații suplimentare. Prolungirea în cauză începe în ziua următoare datei primirii informațiilor complete.

Evaluarea efectuată de către agenție ia în considerare toate scenariile relevante stabilite în temeiul articolului 12 și alte scenarii pentru planificarea dezvoltării rețelei, permițând o analiză solidă a contribuției proiectului de interes comun la obiectivele de politică energetică ale Uniunii privind decarbonizarea, integrarea pieței, concurența, durabilitatea și siguranța alimentării. În cazul în care se utilizează scenarii suplimentare, acestea trebuie să fie în concordanță cu țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și cu obiectivul său privind neutralitatea climatică până în 2050 și fac obiectul aceluiași nivel de consultare și control ca procesul prevăzut la articolul 12.

Agenția, în decizia privind cererea de investiții, inclusiv alocarea transfrontalieră a costurilor, lasă la latitudinea autorităților naționale relevante modalitatea de includere în tarife a costurilor de investiții în conformitate cu alocarea transfrontalieră a costurilor, la momentul punerii în aplicare a deciziei respective, în conformitate cu dreptul intern.

Decizia privind cererea de investiții, inclusiv alocarea transfrontalieră a costurilor, se publică. Se aplică articolul 25 alineatul (3) și articolele 28 și 29 din Regulamentul (UE) 2019/942.

(8) Agenția transmite Comisiei, fără întârziere, o copie a fiecărei decizii de alocare a costurilor, împreună cu toate informațiile relevante cu privire la fiecare decizie. Informațiile pot fi transmise în formă cumulată. Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

(9) Deciziile de alocare a costurilor nu aduc atingere dreptului OTS de a aplica și nici dreptului autorităților naționale de reglementare de a aproba tarife de acces la rețele în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009, articolul 18 alineatul (1) și articolul 18 alineatele (3)-(6) din Regulamentul (UE) 2019/943, articolul 32 din Directiva 2009/73/CE și articolul 6 din Directiva (UE) 2019/944.

(10) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică proiectelor de interes comun care beneficiază de o scutire sau o derogare de la:

- (a) articolele 32, 33 și 34 și articolul 41 alineatele (6), (8) și (10) din Directiva 2009/73/CE, în temeiul articolului 36 din directiva respectivă;
- (b) articolul 19 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (UE) 2019/943 sau articolul 6, articolul 59 alineatul (7) și articolul 60 alineatul (1) din Directiva (UE) 2019/944, în temeiul articolului 63 din Regulamentul (UE) 2019/943;
- (c) normele privind separarea sau accesul terților în temeiul articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³²⁾ sau al articolului 64 din Regulamentul (UE) 2019/943 și al articolului 66 din Directiva (UE) 2019/944.

(11) Până la 24 iunie 2023, agenția adoptă o recomandare de identificare a bunelor practici referitoare la tratarea cererilor de investiții pentru proiectele de interes comun. Recomandarea respectivă este actualizată periodic, după cum este necesar, în special pentru a asigura coerența cu principiile aplicabile partajării transfrontaliere a costurilor rețelelor offshore pentru energia din surse regenerabile, astfel cum se menționează la articolul 15 alineatul (1). La adoptarea sau modificarea recomandării, agenția desfășoară un amplu proces de consultare, implicând toate părțile interesate relevante.

(12) Prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* proiectelor de interes reciproc.

Articolul 17

Stimulente de reglementare

(1) Dacă un inițiator de proiect își asumă riscuri mai ridicate în ceea ce privește dezvoltarea, construcția, exploatarea sau întreținerea unui proiect de interes comun care intră în competența autorităților naționale de reglementare, comparativ cu riscurile suportate în mod normal de un proiect comparabil de infrastructură, statele membre și autoritățile naționale de reglementare pot acorda stimulente adecvate respectivului proiect în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009, articolul 18 alineatul (1) și articolul 18 alineatele (3)-(6) din Regulamentul (UE) 2019/943, articolul 41 alineatul (8) din Directiva 2009/73/CE și articolul 58 litera (f) din Directiva (UE) 2019/944.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care proiectul de interes comun beneficiază de o scutire sau o derogare:

- (a) de la articolele 32, 33 și 34 și de la articolul 41 alineatele (6), (8) și (10) din Directiva 2009/73/CE, în temeiul articolului 36 din directiva respectivă;
- (b) de la articolul 19 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (UE) 2019/943 sau de la articolul 6, articolul 59 alineatul (7) și articolul 60 alineatul (1) din Directiva (UE) 2019/944, în temeiul articolului 63 din Regulamentul (UE) 2019/943;
- (c) în temeiul articolului 36 din Directiva 2009/73/CE;
- (d) în temeiul articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009.

(2) În cazul unei decizii de acordare a stimulentele menționate la alineatul (1) din prezentul articol, autoritățile naționale de reglementare țin cont de rezultatele analizei cost-beneficiu în concordanță cu metodologia elaborată în temeiul articolului 11, în special, de externalitățile pozitive generate de proiect la nivel regional sau la nivelul Uniunii. Autoritățile naționale de reglementare analizează mai în detaliu riscurile specifice asumate de inițiatorii proiectului, măsurile întreprinse în vederea atenuării riscurilor și motivarea profilului de risc având în vedere impactul pozitiv net al proiectului, comparativ cu o alternativă cu risc mai scăzut. Riscurile eligibile includ, în special, riscuri legate de noile tehnologii de transport, atât terestre, cât și offshore, riscuri legate de recuperarea parțială a costurilor și riscuri de dezvoltare.

(3) Decizia de acordare a stimulentele ia în considerare natura specifică a riscului asumat și poate să acorde stimulente referitoare, printre altele, la una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

- (a) normele privind investițiile realizate cu anticiparea nevoilor viitoare;
- (b) normele privind recunoașterea costurilor angajate în condiții de eficiență înainte de punerea în funcțiune a proiectului;

⁽³²⁾ Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1228/2003 (JO L 211, 14.8.2009, p. 15).

- (c) normele privind obținerea unei rentabilități suplimentare a capitalului investit în proiect;
- (d) orice altă măsură considerată necesară și adecvată.
- (4) Până la 24 ianuarie 2023, fiecare autoritate națională de reglementare prezintă agenției metodologia și criteriile utilizate la evaluarea investițiilor în proiecte de infrastructură energetică și la evaluarea riscurilor mai ridicate aferente respectivelor proiecte, actualizate pentru a ține cont de cele mai recente evoluții legislative, politice, tehnologice și de piață. Metodologia și criteriile respective abordează, de asemenea, în mod expres riscurile specifice la care sunt expuse rețelele offshore pentru energia din surse regenerabile menționate la punctul 1 litera (f) din anexa II și proiectele care, deși au cheltuieli de capital scăzute, implică cheltuieli de funcționare semnificative.
- (5) Până la 24 iunie 2023, ținând seama de informațiile primite în temeiul alineatului (4) din prezentul articol, agenția facilitează schimbul de bune practici și adresează recomandări în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2019/942 privind ambele aspecte următoare:
- (a) stimulentele menționate la alineatul (1), pe baza unei analize comparative a celor mai bune practici de către autoritățile naționale de reglementare;
- (b) o metodologie comună de evaluare a riscurilor mai ridicate aferente investițiilor în proiecte de infrastructură energetică.
- (6) Până la 24 septembrie 2023, fiecare autoritate națională de reglementare își publică metodologia și criteriile utilizate la evaluarea investițiilor în proiecte de infrastructură energetică și la evaluarea riscurilor mai ridicate aferente acestora.
- (7) În cazul în care măsurile menționate la alineatele (5) și (6) nu sunt suficiente pentru a asigura implementarea în timp util a proiectelor de interes comun, Comisia poate publica orientări privind stimulentele menționate în prezentul articol.

CAPITOLUL VII

Finanțare

Articolul 18

Eligibilitatea proiectelor pentru asistență financiară din partea Uniunii în temeiul Regulamentului (UE) 2021/1153

- (1) Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la articolul 24 și în anexa II sunt eligibile pentru obținerea de asistență financiară din partea Uniunii sub formă de granturi pentru studii și instrumente financiare.
- (2) Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la articolul 24 și la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d) și (f) din anexa II și la punctul 3 din anexa II sunt eligibile și pentru asistență financiară din partea Uniunii sub formă de granturi pentru lucrări dacă îndeplinesc toate criteriile următoare:
- (a) analiza cost-beneficiu a proiectului efectuată în temeiul articolului 16 alineatul (4) litera (a) oferă dovezi cu privire la existența unor externalități pozitive semnificative precum siguranța alimentării, flexibilitatea sistemului, solidaritatea sau inovarea;
- (b) proiectul a primit o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor în temeiul articolului 16 sau, în ceea ce privește proiectele de interes comun care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 3 din anexa II, dacă nu sunt de competența autorităților naționale de reglementare, și, prin urmare, nu beneficiază de o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor, proiectul vizează furnizarea de servicii transfrontaliere, asigurarea inovației tehnologice și asigurarea siguranței operării rețelei transfrontaliere;
- (c) proiectul nu poate fi finanțat de piață sau prin intermediul cadrului de reglementare în conformitate cu planul de afaceri și cu alte evaluări, în special cele efectuate de potențiali investitori, de creditori sau de autoritatea națională de reglementare, ținând seama de orice decizie privind stimulentele și de motivele menționate la articolul 17 alineatul (2) atunci când evaluează nevoia proiectului de asistență financiară din partea Uniunii.

(3) Proiectele de interes comun desfășurate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 5 alineatul (7) litera (d) sunt eligibile și pentru asistență financiară din partea Uniunii sub formă de granturi pentru lucrări dacă îndeplinesc criteriile prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol.

(4) Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 litera (e) și la punctele 2 și 5 din anexa II sunt eligibile și pentru asistență financiară din partea Uniunii sub formă de granturi pentru lucrări, dacă inițiatorii proiectului în cauză pot demonstra clar, în cadrul unei evaluări efectuate de autoritatea națională relevantă sau, după caz, de autoritatea națională de reglementare, externalitățile pozitive semnificative generate de proiecte, precum siguranța alimentării, flexibilitatea sistemului, solidaritatea sau inovarea și pot oferi dovezi clare privind lipsa viabilității comerciale a acestora, în conformitate cu analiza cost-beneficiu, planul de afaceri și evaluările efectuate, în special de către eventualii investitori sau creditori sau, dacă este cazul, de către o autoritate națională de reglementare.

(5) Prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* proiectelor de interes reciproc.

Proiectele de interes reciproc sunt eligibile pentru asistență financiară din partea Uniunii în condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2021/1153. În ceea ce privește granturile pentru lucrări, proiectele de interes reciproc sunt eligibile pentru asistență financiară din partea Uniunii, cu condiția să îndeplinească criteriile prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol și cu condiția ca proiectul să contribuie la obiectivele globale de politică în domeniul energiei și al climei ale Uniunii.

Articolul 19

Linii directe pentru criteriile de acordare a asistenței financiare din partea Uniunii

Criteriile specifice prevăzute la articolul 4 alineatul (3) din prezentul regulament și parametrii prevăzuți la articolul 4 alineatul (5) din prezentul regulament se aplică în scopul stabilirii criteriilor de acordare a asistenței financiare din partea Uniunii în temeiul Regulamentului (UE) 2021/1153. În cazul proiectelor de interes comun care intră sub incidența articolului 24 din prezentul regulament, se aplică criteriile privind integrarea pieței, siguranța alimentării, concurența și durabilitatea.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții finale

Articolul 20

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 alineatul (4) se conferă Comisiei pe o perioadă de șapte ani de la 23 iunie 2022. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de șapte ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 3 alineatul (4) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legislație.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 alineatul (4) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliul sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 21

Raportare și evaluare

Comisia publică, până la 30 iunie 2027, un raport privind implementarea proiectelor de pe lista Uniunii și îl prezintă Parlamentului European și Consiliului. Raportul respectiv cuprinde o evaluare cu privire la:

- (a) progresele înregistrate în ceea ce privește planificarea, elaborarea, construcția și punerea în funcțiune a proiectelor de pe lista Uniunii și, acolo unde este cazul, întârzierile în implementare și alte dificultăți întâmpinate;
- (b) fondurile angajate și vărsate de Uniune pentru proiectele de pe lista Uniunii, comparativ cu valoarea totală a proiectelor finanțate de pe lista Uniunii;
- (c) progresele realizate în ceea ce privește integrarea surselor regenerabile de energie, inclusiv a surselor regenerabile de energie offshore, și reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră prin planificarea, dezvoltarea, construcția și punerea în funcțiune a proiectelor de pe lista Uniunii;
- (d) în sectorul energiei electrice și cel al gazelor din surse regenerabile sau obținute cu emisii scăzute de carbon, inclusiv al hidrogenului, evoluția gradului de interconectare între statele membre, evoluția corespunzătoare a prețurilor la energie, precum și numărul de avarii de sistem din rețea, cauzele acestora și costurile economice aferente;
- (e) procedura de autorizare și de participare a publicului, în special:
 - (i) durata totală medie și maximă a procedurii de autorizare pentru proiectele de pe lista Uniunii, inclusiv durata fiecărei etape a procedurii anterioare depunerii candidaturii, comparativ cu calendarul prevăzut pentru etapele majore inițiale menționate la articolul 10 alineatul (6);
 - (ii) gradul de opoziție cu care se confruntă proiectele de pe lista Uniunii, în special numărul de obiecții scrise înaintate pe parcursul consultării publice, precum și numărul de acțiuni în justiție;
 - (iii) bune practici și practici inovatoare cu privire la participarea părților implicate;
 - (iv) bune practici și practici inovatoare cu privire la atenuarea impactului asupra mediului, inclusiv adaptarea la schimbările climatice, în timpul procedurii de autorizare și al implementării proiectului;
 - (v) eficacitatea sistemelor prevăzute la articolul 8 alineatul (3) în ceea ce privește respectarea termenelor stabilite la articolul 10 alineatele (1) și (2);
- (f) procesul de reglementare, în special:
 - (i) numărul de proiecte de interes comun care au primit o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor în temeiul articolului 16;
 - (ii) numărul și tipul de proiecte de interes comun care au primit stimulente specifice în temeiul articolului 17;
- (g) eficacitatea prezentului regulament în ceea ce privește contribuția la țintele Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și la realizarea neutralității climatice până cel târziu în 2050.

Articolul 22

Revizuirea

Până la 30 iunie 2027, Comisia efectuează o revizuire a prezentului regulament, pe baza rezultatelor raportării și ale evaluării prevăzute la articolul 21 din prezentul regulament, precum și a monitorizării, raportării și evaluării desfășurate în temeiul articolelor 22 și 23 din Regulamentul (UE) 2021/1153.

*Articolul 23***Informare și publicitate**

Comisia instituie și menține o platformă în materie de transparență ușor accesibilă publicului larg prin intermediul internetului. Platforma este actualizată periodic cu informații din rapoartele menționate la articolul 5 alineatul (4) și de pe site-ul web menționat la articolul 9 alineatul (7). Platforma conține următoarele informații:

- (a) informații generale actualizate, inclusiv informații geografice, pentru fiecare proiect de pe lista Uniunii;
- (b) planul de implementare, astfel cum este prevăzut la articolul 5 alineatul (1), pentru fiecare proiect de pe lista Uniunii, prezentat într-un mod care să permită evaluarea progreselor înregistrate în implementare în orice moment;
- (c) principalele beneficii preconizate și contribuția la obiectivele menționate la articolul 1 alineatul (1), precum și costurile proiectelor, cu excepția oricăror informații sensibile din punct de vedere comercial;
- (d) lista Uniunii;
- (e) fondurile alocate și vărsate de Uniune pentru fiecare proiect de pe lista Uniunii;
- (f) linkuri la manualul național de proceduri menționat la articolul 9;
- (g) studii și planuri existente privind bazinele maritime pentru fiecare coridor prioritar al rețelei offshore, fără a încălca niciun drept de proprietate intelectuală.

*Articolul 24***Derogare pentru interconexiuni pentru Cipru și Malta**

(1) În cazul Ciprului și al Maltei, care nu sunt interconectate la rețeaua transeuropeană de gaze, se aplică o derogare de la articolul 3, articolul 4 alineatul (1) literele (a) și (b), articolul 4 alineatul (5), articolul 16 alineatul (4) litera (a) și anexele I, II și III, fără a aduce atingere articolului 32 alineatul (2). O interconexiune pentru fiecare dintre aceste state membre își menține statutul de proiect de interes comun în temeiul prezentului regulament, cu toate drepturile și obligațiile relevante, în cazul în care interconexiunea respectivă:

- (a) se află în curs de dezvoltare sau de planificare la 23 iunie 2022;
- (b) a primit statutul de proiect de interes comun în temeiul Regulamentului (UE) nr. 347/2013; și
- (c) este necesară pentru a asigura interconectarea permanentă a respectivelor state membre la rețeaua transeuropeană de gaze.

Respectivele proiecte asigură capacitatea viitoare de a accesa noi piețe energetice, inclusiv cea a hidrogenului.

(2) Inițiatorii de proiecte furnizează dovezi suficiente cu privire la modul în care interconexiunile menționate la alineatul (1) vor permite accesul la noi piețe ale energiei, inclusiv a hidrogenului, în concordanță cu obiectivele globale de politică în domeniul energiei și al climei ale Uniunii. Astfel de dovezi includ o evaluare a ofertei și cererii de hidrogen din surse regenerabile sau obținut cu emisii scăzute de carbon, precum și calcularea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră care a fost obținută datorită proiectului.

Comisia verifică periodic respectiva evaluare și respectivul calcul, precum și implementarea la timp a proiectului.

(3) În plus față de criteriile specifice prevăzute la articolul 19 pentru asistența financiară din partea Uniunii, interconexiunile menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt proiectate astfel încât să asigure accesul la viitoarele piețe ale energiei, inclusiv a hidrogenului, nu conduc la o prelungire a duratei de viață a activelor de gaze naturale și asigură interoperabilitatea transfrontalieră a rețelelor învecinate. Orice eligibilitate pentru asistență financiară din partea Uniunii în temeiul articolului 18 se încheie la 31 decembrie 2027.

(4) Orice cerere de asistență financiară din partea Uniunii pentru lucrări demonstrează în mod clar obiectivul de a transforma activul într-un activ dedicat hidrogenului până în 2036, dacă condițiile de piață permit acest lucru, prin intermediul unei foi de parcurs cu un calendar precis.

(5) Derogarea prevăzută la alineatul (1) se aplică până în momentul în care Cipru, respectiv Malta, este direct interconectat(ă) la rețeaua transeuropeană de gaze sau până la 31 decembrie 2029, luându-se în considerare data cea mai apropiată.

Articolul 25

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 715/2009

La articolul 8 alineatul (10) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(10) ENTSO pentru gaze adoptă și publică, la fiecare doi ani, un plan la nivel comunitar de dezvoltare a rețelei, menționat la alineatul (3) litera (b). Planul la nivel comunitar de dezvoltare a rețelei cuprinde modelarea rețelei integrate, incluzând rețelele de hidrogen, elaborarea de scenarii, o evaluare europeană cu privire la adecvarea capacităților, precum și evaluarea rezilienței sistemului.”

Articolul 26

Modificarea Regulamentului (UE) 2019/942

La articolul 11 din Regulamentul (UE) 2019/942, literele (c) și (d) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(c) îndeplinește obligațiile prevăzute la articolul 5, la articolul 11 alineatele (3), la articolul 11 alineatele (6)-(9), la articolele 12, 13 și 17 și la secțiunea 2 punctul 12 din anexa III la Regulamentul (UE) 2022/869 al Parlamentului European și al Consiliului (*);
- (d) ia decizii cu privire la cererile de investiții, inclusiv alocarea transfrontalieră a costurilor în temeiul articolului 16 alineatul (7) din Regulamentul (UE) 2022/869.

(*) Regulamentul (UE) 2022/869 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2022 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 715/2009, (UE) 2019/942 și (UE) 2019/943 și a Directivelor 2009/73/CE și (UE) 2019/944 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 347/2013 (JO L 152, 3.6.2022, p. 45).”

Articolul 27

Modificarea Regulamentului (UE) 2019/943

La articolul 48 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/943, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Planul la nivelul Uniunii de dezvoltare a rețelei menționat la articolul 30 alineatul (1) litera (b) cuprinde modelarea rețelei integrate, inclusiv elaborarea de scenarii și evaluarea rezilienței sistemului. Parametrii de intrare relevanți pentru modelare, precum ipotezele privind prețurile combustibililor și carbonului ori instalarea energiilor din surse regenerabile sunt pe deplin coerente cu evaluarea adecvării resurselor la nivel european, elaborată în temeiul articolului 23.”

Articolul 28

Modificarea Directivei 2009/73/CE

La articolul 41 alineatul (1) din Directiva 2009/73/CE, se adaugă următoarea literă:

„(v) să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolul 3, la articolul 5 alineatul (7) și la articolele 14-17 din Regulamentul (UE) 2022/869 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(*) Regulamentul (UE) 2022/869 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2022 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 715/2009, (UE) 2019/942 și (UE) 2019/943 și a Directivelor 2009/73/CE și (UE) 2019/944 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 347/2013 (JO L 152, 3.6.2022, p. 45).”

Articolul 29

Modificarea Directivei (UE) 2019/944

La articolul 59 alineatul (1) din Directiva (UE) 2019/944, se adaugă următoarea literă:

„(aa) să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolul 3, la articolul 5 alineatul (7) și la articolele 14-17 din Regulamentul (UE) 2022/869 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

(*) Regulamentul (UE) 2022/869 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2022 privind liniile directoare pentru infrastructurile energetice transeuropene, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 715/2009, (UE) 2019/942 și (UE) 2019/943 și a Directivelor 2009/73/CE și (UE) 2019/944 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 347/2013 (JO L 152, 3.6.2022, p. 45).”

Articolul 30

Dispoziții tranzitorii

Prezentul regulament nu afectează acordarea, continuarea sau modificarea asistenței financiare acordate de Comisie în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1316/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³³⁾.

Capitolul III nu se aplică proiectelor de interes comun care au fost incluse în procedura de autorizare și pentru care un inițiator de proiect a depus un dosar de candidatură înainte de 16 noiembrie 2013.

Articolul 31

Perioada de tranziție

(1) Pe durata unei perioade de tranziție care se încheie la 31 decembrie 2029, activele dedicate hidrogenului convertite din active din rețeaua de gaze naturale care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 3 din anexa II pot fi folosite pentru transportul sau stocarea unui amestec predefinit de hidrogen cu gaze naturale sau cu biometan.

(2) Pe durata perioadei de tranziție menționate la alineatul (1), inițiatorii de proiecte cooperează îndeaproape în ceea ce privește conceperea și implementarea proiectului în vederea asigurării interoperabilității rețelelor învecinate.

(3) Inițiatorul de proiecte furnizează dovezi suficiente, inclusiv prin contracte comerciale, privind modul în care, până la sfârșitul perioadei de tranziție, activele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol vor înceta să fie active din rețeaua de gaze naturale și vor deveni active dedicate hidrogenului, astfel cum sunt prevăzute la punctul 3 din anexa II, precum și privind modul în care în timpul perioadei de tranziție va fi posibilă o utilizare sporită a hidrogenului. Astfel de dovezi includ o evaluare a ofertei și cererii de hidrogen din surse regenerabile sau obținut cu emisii scăzute de carbon, precum și calcularea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră care a fost obținută datorită proiectului. În contextul monitorizării progreselor înregistrate în implementarea proiectelor de interes comun, agenția verifică tranziția în timp util a proiectului către un activ dedicat hidrogenului, astfel cum sunt prevăzute la punctul 3 din anexa II.

⁽³³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1316/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 de instituire a Mecanismului pentru Interconectarea Europei, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 913/2010 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 680/2007 și (CE) nr. 67/2010 (JO L 348, 20.12.2013, p. 129).

(4) Eligibilitatea proiectelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol pentru asistență financiară din partea Uniunii în temeiul articolului 18 se încheie la 31 decembrie 2027.

Articolul 32

Abrogare

(1) Regulamentul (UE) nr. 347/2013 se abrogă de la 23 iunie 2022. Pentru proiectele incluse în anexele la Regulamentul (UE) nr. 347/2013 nu rezultă drepturi în temeiul prezentului regulament.

(2) În pofida alineatului (1) din prezentul articol, anexa VII la Regulamentul (UE) nr. 347/2013, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul delegat (UE) 2022/564 al Comisiei ⁽³⁴⁾, care conține a cincea listă a proiectelor de interes comun a Uniunii, precum și articolele 2-10, articolele 12, 13 și 14, anexele I-IV și anexa VI la Regulamentul (UE) nr. 347/2013, rămân în vigoare și produc efecte în ceea ce privește proiectele de interes comun incluse pe a cincea listă a Uniunii până la intrarea în vigoare a primei liste a proiectelor de interes comun și a proiectelor de interes reciproc a Uniunii, stabilită în temeiul prezentului regulament.

(3) În pofida alineatului (2) din prezentul articol, proiectele incluse în cea de a cincea listă a proiectelor de interes comun a Uniunii stabilită în temeiul Regulamentului (UE) nr. 347/2013, în cazul cărora dosarul de cerere a fost acceptat în vederea examinării de către autoritatea competentă, beneficiază de drepturile și obligațiile care decurg din capitolul III din prezentul regulament pentru o perioadă de patru ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

Articolul 33

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 30 mai 2022.

Pentru Parlamentul European
Președinta
R. METSOLA

Pentru Consiliu
Președintele
B. LE MAIRE

⁽³⁴⁾ Regulamentul Delegat (UE) 2022/564 al Comisiei din 19 noiembrie 2021 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește lista proiectelor de interes comun a Uniunii (JO L 109, 8.4.2022.p. 14).

ANEXA I

CORIDOARE ȘI DOMENII PRIORITARE PRIVIND INFRASTRUCTURA ENERGETICĂ

[astfel cum sunt menționate la articolul 1 alineatul (1)]

Prezentul regulament se aplică următoarelor coridoare și domenii prioritare în domeniul infrastructurii energetice:

1. CORIDOARE PRIORITARE PRIVIND ENERGIA ELECTRICĂ

1. Interconexiuni nord-sud privind energia electrică din Europa de Vest (NSI West Electricity): interconexiuni între statele membre din regiune și cu zona mediteraneană, inclusiv Peninsula Iberică, în special în vederea integrării energiei electrice din surse regenerabile de energie și a consolidării infrastructurilor de rețea interne pentru a stimula integrarea pieței în regiune și pentru a pune capăt izolării Irlandei, precum și pentru a asigura prelungirile necesare pe uscat ale rețelelor offshore pentru energia din surse regenerabile și consolidările rețelei interne necesare pentru a asigura o rețea de transport adecvată și fiabilă și pentru a furniza energie electrică generată offshore statelor membre fără ieșire la mare.

Statele membre vizate: Belgia, Danemarca, Germania, Irlanda, Spania, Franța, Italia, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Austria și Portugalia.

2. Interconexiuni nord-sud privind energia electrică din Europa Centrală și din Europa de Sud-Est (NSI East Electricity): interconexiuni și linii interne în direcțiile nord-sud și est-vest pentru finalizarea pieței interne și pentru integrarea producției provenite din surse regenerabile pentru a pune capăt izolării Ciprului, precum și pentru a asigura prelungirile necesare pe uscat ale rețelelor offshore pentru energia din surse regenerabile și consolidările rețelei interne necesare pentru a asigura o rețea de transport adecvată și fiabilă și pentru a furniza energie electrică generată offshore statelor membre fără ieșire la mare.

Statele membre vizate: Bulgaria, Cehia, Germania, Croația, Grecia, Cipru, Italia, Ungaria, Austria, Polonia, România, Slovenia și Slovacia.

3. Planul de interconectare a pieței energiei din zona baltică în sectorul energiei electrice (BEMIP Electricity): interconexiuni între statele membre și linii interne în regiunea baltică, pentru a promova integrarea pieței, integrând în același timp cotele tot mai mari de energie din surse regenerabile în regiune.

Statele membre vizate: Danemarca, Germania, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Finlanda și Suedia.

2. CORIDOARE PRIORITARE ALE REȚELEI OFFSHORE

4. Rețelele offshore ale mărilor Nordului (Northern Seas offshore grid – NSOG): dezvoltarea rețelei electrice offshore, dezvoltarea rețelei electrice offshore integrate, precum și, după caz, dezvoltarea rețelei de hidrogen și a interconectorilor aferenți din Marea Nordului, Marea Irlandei, Marea Celtică, Canalul Mânecii și apele învecinate, pentru transportul energiei electrice sau, după caz, a hidrogenului de la sursele regenerabile de energie offshore către centrele de consum și de stocare sau pentru intensificarea schimbului transfrontalier de energie din surse regenerabile.

Statele membre vizate: Belgia, Danemarca, Germania, Irlanda, Franța, Luxemburg, Țările de Jos și Suedia.

5. Planul de interconectare a pieței energiei din zona baltică pentru rețelele offshore (BEMIP offshore): dezvoltarea rețelei electrice offshore, dezvoltarea rețelei electrice offshore integrate, precum și, după caz, dezvoltarea rețelei de hidrogen și a interconectorilor aferenți din Marea Baltică și apele învecinate, pentru transportul energiei electrice sau, după caz, a hidrogenului de la sursele regenerabile de energie offshore către centrele de consum și de stocare sau pentru intensificarea schimbului transfrontalier de energie din surse regenerabile.

Statele membre vizate: Danemarca, Germania, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Finlanda și Suedia.

6. Rețelele offshore în sud și vest (SW offshore): dezvoltarea rețelei electrice offshore, dezvoltarea rețelei electrice offshore integrate, precum și, după caz, dezvoltarea rețelei de hidrogen și a interconectorilor aferenți din Marea Mediterană, inclusiv Golful Cadiz, și apele învecinate, pentru transportul energiei electrice sau, după caz, a hidrogenului de la sursele regenerabile de energie offshore către centrele de consum și de stocare sau pentru intensificarea schimbului transfrontalier de energie din surse regenerabile.

Statele membre vizate: Grecia, Spania, Franța, Italia, Malta și Portugalia.

7. Rețelele offshore în sud și est (SE offshore): dezvoltarea rețelei electrice offshore, dezvoltarea rețelei electrice offshore integrate, precum și, după caz, dezvoltarea rețelei de hidrogen și a interconectorilor aferenți din Marea Mediterană, Marea Neagră și apele învecinate, pentru transportul energiei electrice sau, după caz, a hidrogenului de la sursele regenerabile de energie offshore către centrele de consum și de stocare sau pentru intensificarea schimbului transfrontalier de energie din surse regenerabile.

Statele membre vizate: Bulgaria, Croația, Grecia, Italia, Cipru, România și Slovenia.

8. Rețelele atlantice offshore: dezvoltarea rețelei electrice offshore, dezvoltarea rețelei electrice offshore integrate și a interconectorilor aferenți în Atlanticul de Nord, pentru transportul energiei electrice de la sursele regenerabile de energie offshore către centrele de consum și de stocare și pentru intensificarea schimbului transfrontalier de energie electrică.

Statele membre vizate: Irlanda, Spania, Franța și Portugalia.

3. CORIDOARE PRIORITARE PENTRU HIDROGEN ȘI ELECTROLIZOARE

9. Interconexiuni pentru hidrogen în Europa de Vest (HI West): infrastructură pe bază de hidrogen și reconfigurarea infrastructurii de gaze, care permite apariția unei magistrale integrate a hidrogenului, în mod direct sau indirect (prin interconectare cu o țară terță), care conectează țările din regiune și răspunde nevoilor lor specifice de infrastructură pentru hidrogen, sprijinind crearea unei rețele la nivelul Uniunii pentru transportul hidrogenului și, în plus, în ceea ce privește insulele și sistemele insulare, reduce izolarea energetică, sprijină soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii.

Electrolizoare: sprijinirea implementării aplicațiilor de transformare a energiei electrice în gaze care au scopul de a permite reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și care contribuie la funcționarea sigură, eficientă și fiabilă a sistemului și la integrarea sistemelor energetice inteligente și, în plus, în ceea ce privește insulele și sistemele insulare, sprijină soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii.

Statele membre vizate: Belgia, Cehia, Danemarca, Germania, Irlanda, Spania, Franța, Italia, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Austria și Portugalia.

10. Interconexiuni pentru hidrogen din Europa Centrală și din Europa de Sud-Est (HI East): infrastructură pe bază de hidrogen și reconfigurarea infrastructurii de gaze, care permite apariția unei magistrale integrate a hidrogenului, în mod direct sau indirect (prin interconectare cu o țară terță), care conectează țările din regiune și răspunde nevoilor lor specifice de infrastructură pentru hidrogen, sprijinind crearea unei rețele la nivelul Uniunii pentru transportul hidrogenului și, în plus, în ceea ce privește insulele și sistemele insulare, reduce izolarea energetică, sprijină soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii.

Electrolizoare: sprijinirea implementării aplicațiilor de transformare a energiei electrice în gaze care au scopul de a permite reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și care contribuie la funcționarea sigură, eficientă și fiabilă a sistemului și la integrarea sistemelor energetice inteligente și, în plus, în ceea ce privește insulele și sistemele insulare, sprijină soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii.

Statele membre vizate: Bulgaria, Cehia, Germania, Grecia, Croația, Italia, Cipru, Ungaria, Austria, Polonia, România, Slovenia și Slovacia.

11. Planul de interconectare a pieței energiei din zona baltică în domeniul hidrogenului (BEMIP Hydrogen): infrastructură pe bază de hidrogen și reconfigurarea infrastructurii de gaze, care permite apariția unei magistrale integrate a hidrogenului, în mod direct sau indirect (prin interconectare cu o țară terță), care conectează țările din regiune și răspunde nevoilor lor specifice de infrastructură pentru hidrogen, sprijinind crearea unei rețele la nivelul Uniunii pentru transportul hidrogenului și, în plus, în ceea ce privește insulele și sistemele insulare, reduce izolarea energetică, sprijină soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii.

Electrolizoare: sprijinirea implementării aplicațiilor de transformare a energiei electrice în gaze care au scopul de a permite reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și care contribuie la funcționarea sigură, eficientă și fiabilă a sistemului și la integrarea sistemelor energetice inteligente și, în plus, în ceea ce privește insulele și sistemele insulare, sprijină soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii.

Statele membre vizate: Danemarca, Germania, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Finlanda și Suedia.

4. DOMENII TEMATICE PRIORITARE

12. Implementarea rețelelor electrice inteligente: adoptarea tehnologiilor rețelelor inteligente pe întreg teritoriul Uniunii în vederea integrării eficiente a comportamentului și a acțiunilor tuturor utilizatorilor conectați la rețeaua de energie electrică, în special generarea unor cantități mari de energie electrică din surse regenerabile sau descentralizate și consumul dispecerizabil, stocarea energiei, vehiculele electrice și alte surse de flexibilitate și, în plus, în ceea ce privește insulele și sistemele insulare, reducerea izolării energetice, sprijinirea soluțiilor inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuția semnificativă la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii.

Statele membre vizate: toate.

13. Rețea transfrontalieră de transport a dioxidului de carbon: dezvoltarea unei infrastructuri pentru transportul și stocarea dioxidului de carbon între statele membre și cu țările terțe învecinate, pentru captarea și stocarea dioxidului de carbon captat din instalațiile industriale în scopul stocării geologice permanente, precum și pentru utilizarea dioxidului de carbon pentru combustibilii gazeși sintetici, conducând la neutralizarea permanentă a dioxidului de carbon.

Statele membre vizate: toate.

14. Rețele inteligente de gaze: adoptarea tehnologiilor rețelelor inteligente de gaze în întreaga Uniune pentru a integra în condiții de eficiență în rețeaua de gaze o gamă largă de surse de gaze obținute cu emisii scăzute de carbon și, în special, gazele din surse regenerabile, pentru a sprijini adoptarea unor soluții inovatoare și digitale pentru gestionarea rețelei și pentru a facilita integrarea inteligentă a sectorului energetic și consumul dispecerizabil, inclusiv modernizările fizice aferente, dacă sunt indispensabile funcționării echipamentelor și instalațiilor în vederea integrării gazelor obținute cu emisii scăzute de carbon și, în special, a celor din surse regenerabile.

Statele membre vizate: toate.

ANEXA II

CATEGORII DE INFRASTRUCTURI ENERGETICE

Categoriile de infrastructuri energetice care urmează să fie dezvoltate în vederea punerii în aplicare a priorităților în domeniul energiei electrice prevăzute în anexa I sunt următoarele:

1. În ceea ce privește energia electrică:

- (a) linii aeriene de transport de tensiune înaltă și foarte înaltă, care traversează o frontieră sau sunt situate pe teritoriul unui stat membru, incluzând zona economică exclusivă, dacă au fost concepute pentru o tensiune de minimum 220 kV, și cabluri subterane și submarine de transport, dacă au fost concepute pentru o tensiune de minimum 150 kV. În cazul statelor membre și al sistemelor izolate mici cu un sistem general de transport cu tensiune mai mică, respectivele praguri de tensiune sunt egale cu cel mai înalt nivel de tensiune al sistemelor lor electrice respective;
 - (b) orice echipament sau instalație care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice menționată la litera (a) și care permite transportul de energie electrică din surse regenerabile offshore de la siturile de producție offshore (infrastructură energetică pentru energia electrică din surse regenerabile offshore);
 - (c) instalațiile de stocare a energiei în sistemul de energie electrică, individual sau în formă agregată, utilizate pentru stocarea permanentă sau temporară a energiei în infrastructuri situate la suprafață sau în subsol sau în situri geologice, cu condiția să fie conectate direct la linii de transport de înaltă tensiune și la linii de distribuție concepute pentru o tensiune de minimum 110 kV. În cazul statelor membre și al sistemelor izolate mici cu un sistem general de transport cu tensiune mai mică, respectivele praguri de tensiune sunt egale cu cel mai înalt nivel de tensiune al sistemelor lor electrice respective;
 - (d) orice echipament indispensabil sau instalație indispensabilă pentru a asigura funcționarea în condiții de siguranță, securitate și eficiență a sistemelor menționate la literele (a), (b) și (c), inclusiv a sistemelor de protecție, monitorizare și control la toate tensiunile și stațiile electrice;
 - (e) rețelele electrice inteligente: orice echipamente sau instalații, sisteme și componente digitale care integrează tehnologia informației și a comunicațiilor (TIC), prin platforme digitale operaționale, sisteme de control și tehnologii bazate pe senzori, utilizate atât pentru transport, cât și pentru distribuția la tensiune medie și înaltă, care au ca scop asigurarea unei rețele de transport și de distribuție a energiei electrice mai eficiente și mai inteligente, creșterea capacității de integrare a unor noi forme de producție, stocare și consum de energie și facilitarea unor noi modele de afaceri și structuri de piață, inclusiv investiții în insule și sistemele insulare pentru a reduce izolarea energetică, pentru a sprijini soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului său privind neutralitatea climatică până în 2050, precum și pentru a contribui în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii;
 - (f) orice echipament sau instalație care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice menționată la litera (a) cu dublă funcționalitate: interconexiune și sistem offshore de racordare la rețea de la siturile de generare din surse regenerabile offshore către două sau mai multe state membre și țări terțe care participă la proiecte pe lista Uniunii, inclusiv prelungirea pe uscat a acestui echipament până la prima stație electrică din sistemul de transport de pe uscat, precum și orice echipament adiacent sau instalație adiacentă offshore, care îndeplinesc un rol esențial pentru funcționarea în condiții de siguranță, securitate și eficiență, inclusiv a sistemelor de protecție, monitorizare și control, precum și stațiile electrice necesare dacă acestea asigură, de asemenea, interoperabilitatea tehnologică și, printre altele, compatibilitatea interfeței dintre diverse tehnologii (rețele offshore pentru energia din surse regenerabile).
2. În ceea ce privește rețelele inteligente de gaze: oricare dintre următoarele echipamente sau instalații menite să permită și să faciliteze integrarea în rețeaua de gaz a unei game largi de gaze obținute cu emisii scăzute de carbon și, în special, gazele din surse regenerabile, inclusiv biometanul sau hidrogenul: sisteme și componente digitale care integrează TIC, sisteme de control și tehnologii bazate pe senzori pentru a permite monitorizarea, controlul calității și gestionarea într-un mod interactiv și inteligent a producției, transportului, distribuției, stocării și consumului de gaze în cadrul unei rețele de gaze. În plus, astfel de proiecte pot include, de asemenea, echipamente care să permită fluxuri inversate de la nivelul distribuției la nivelul transportului, inclusiv modernizările fizice aferente, dacă sunt indispensabile funcționării echipamentelor și instalațiilor în vederea integrării gazelor obținute cu emisii scăzute de carbon și, în special, a celor din surse regenerabile;

3. În ceea ce privește hidrogenul:

- (a) conducte de transport pentru transportul hidrogenului, în principal la presiune ridicată, inclusiv infrastructura de gaze naturale reconfigurată, oferind acces mai multor utilizatori ai rețelei în mod transparent și nediscriminatoriu;
- (b) instalații de stocare conectate la conductele de hidrogen de înaltă presiune menționate la litera (a);
- (c) instalații de recepție, stocare și regazeificare sau decompresie pentru hidrogenul lichefiat sau hidrogen încorporat în alte substanțe chimice, cu scopul de a injecta hidrogenul, dacă este cazul, în rețea;
- (d) orice echipament esențial sau instalație esențială pentru funcționarea securizată, eficientă și în condiții de siguranță a sistemului pe bază de hidrogen sau pentru asigurarea capacității bidirecționale, inclusiv stații de comprimare;
- (e) orice echipament sau instalație care permite utilizarea hidrogenului sau a combustibililor derivați din hidrogen în sectorul transporturilor din cadrul rețelei centrale TEN-T determinate în conformitate cu capitolul III din Regulamentul (UE) nr. 1315/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (⁽¹⁾).

Toate activele enumerate la literele (a)-(d) pot fi nou-construite sau reconfigurate din rețeaua de gaze naturale pentru cea de hidrogen sau o combinație a celor două;

4. În ceea ce privește instalațiile de electroliză:

- (a) electrolizoare:
 - (i) care au o capacitate de cel puțin 50 MW, furnizate de un singur electrolizor sau de un set de electrolizoare care formează un singur proiect coordonat;
 - (ii) a căror producție respectă cerința de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pe durata ciclului de viață de 70 % în raport cu combustibilul fosil de referință de 94 g CO₂eq/MJ, astfel cum se prevede la articolul 25 alineatul (2) și în anexa V la Directiva (UE) 2018/2001. Reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră pe durata ciclului de viață se calculează utilizând metodologia menționată la articolul 28 alineatul (5) din Directiva (UE) 2018/2001 sau, alternativ, ISO 14067 sau ISO 14064-1. Emisiile de gaze cu efect de seră pe durata ciclului de viață trebuie să includă emisiile indirecte. Reducerile cuantificate ale emisiilor de gaze cu efect de seră pe durata ciclului de viață sunt verificate în conformitate cu articolul 30 din Directiva (UE) 2018/2001, dacă este cazul, sau de către o parte terță independentă; și
 - (iii) care au o funcție legată de rețea, în special în vederea flexibilității generale a sistemului și a eficienței generale a sistemului rețelelor de energie electrică și de hidrogen;
- (b) echipamente aferente, inclusiv racordarea prin conducte la rețea.

5. În ceea ce privește dioxidul de carbon:

- (a) conducte specializate, diferite de rețeaua de conducte în amonte, utilizate pentru transportul de dioxid de carbon de la mai multe surse în scopul stocării geologice definitive a dioxidului de carbon în temeiul Directivei 2009/31/CE;
- (b) instalații fixe pentru lichefierea, stocarea tampon și convertizoare ale dioxidului de carbon, în vederea transportării sale ulterioare prin conducte și în moduri de transport dedicate, cum ar fi navele, șlepurile, camioanele și trenurile;
- (c) fără a aduce atingere posibilelor interdicții de stocare geologică a dioxidului de carbon într-un stat membru, instalațiile de suprafață și de injectare asociate cu infrastructura dintr-o formațiune geologică care este utilizată, în conformitate cu Directiva 2009/31/CE, pentru stocarea geologică permanentă a dioxidului de carbon, în cazul în care acestea nu implică utilizarea dioxidului de carbon pentru recuperarea intensificată a hidrocarburilor și sunt necesare pentru a permite transportul și stocarea transfrontalieră a dioxidului de carbon;
- (d) orice echipamente sau instalații esențiale pentru funcționarea corespunzătoare, sigură și eficientă a sistemului, inclusiv a sistemelor de protecție, monitorizare și control.

(¹) Regulamentul (UE) nr. 1315/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind orientările Uniunii pentru dezvoltarea rețelei transeuropene de transport și de abrogare a Deciziei nr. 661/2010/UE (JO L 348, 20.12.2013, p. 1).

ANEXA III

LISTELE REGIONALE DE PROIECTE

1. REGULI PRIVIND GRUPURILE

1. În ceea ce privește infrastructura energetică care intră în sfera de competență a autorităților naționale de reglementare, fiecare grup este alcătuit din reprezentanți ai statelor membre, ai autorităților naționale de reglementare, ai OTS, precum și ai Comisiei, ai agenției, ai entității OSD UE și ai ENTSO pentru energie electrică sau ai ENTSO pentru gaze.

Pentru celelalte categorii de infrastructuri energetice, fiecare grup este compus din Comisie și reprezentanți ai statelor membre, ai inițiatorilor proiectelor vizați de fiecare dintre prioritățile relevante prevăzute în anexa I.

2. În funcție de numărul de proiecte candidate pentru lista Uniunii, de lacunele în materie de infrastructură regională și de evoluțiile pieței, grupurile și organismele decizionale ale grupurilor se pot diviza, pot fuziona sau se pot reuni în diferite configurații, după caz, pentru a dezbată chestiuni comune tuturor grupurilor sau care se referă exclusiv la anumite regiuni. Aceste chestiuni pot include chestiuni relevante pentru consecvența transregională sau pentru numărul de proiecte propuse incluse în proiectele de liste regionale care se confruntă cu riscul de a deveni negestionabile.
3. Fiecare grup își organizează activitatea în conformitate cu eforturile de cooperare regională depuse în temeiul articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009, al articolului 34 din Regulamentul (UE) 2019/943, al articolului 7 din Directiva 2009/73/CE și al articolului 61 din Directiva (UE) 2019/944 și cu alte structuri de cooperare regională existente.
4. Fiecare grup invită, după caz, în vederea punerii în aplicare a coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică relevante desemnate în anexa I, inițiatorii unui proiect care ar putea fi eligibil pentru a fi selectat ca proiect de interes comun, precum și reprezentanți ai administrațiilor naționale, ai autorităților de reglementare, ai societății civile și ai OTS din țări terțe. Decizia de a invita reprezentanți ai țărilor terțe este luată prin consens.
5. Pentru coridoarele prioritare privind infrastructura energetică prevăzute la secțiunea 2 din anexa I, fiecare grup invită, după caz, reprezentanți ai statelor membre fără ieșire la mare, ai autorităților competente, ai autorităților naționale de reglementare și ai OTS.
6. Fiecare grup invită, după caz, organizațiile care reprezintă părțile interesate relevante, inclusiv reprezentanți din țări terțe, și, dacă se consideră oportun, direct părțile interesate, inclusiv producătorii, OD, furnizorii, consumatorii, populațiile locale și organizațiile de protecție a mediului cu sediul în Uniune, pentru a prezenta cunoștințe de specialitate specifice. Fiecare grup organizează audieri sau consultări, dacă acest lucru este relevant pentru îndeplinirea sarcinilor sale.
7. În ceea ce privește reuniunile grupurilor, Comisia publică, pe o platformă accesibilă părților interesate, normele interne, o listă actualizată a organizațiilor membre, informații actualizate periodic cu privire la evoluția lucrărilor, ordinile de zi ale reuniunilor, precum și procesele-verbale ale reuniunilor, dacă sunt disponibile. Deliberările organismelor decizionale ale grupurilor și clasificarea proiectelor în conformitate cu articolul 4 alineatul (5) sunt confidențiale. Toate deciziile referitoare la funcționarea și la activitatea grupurilor regionale se iau prin consens între statele membre și Comisie.
8. Comisia, agenția și grupurile depun eforturi pentru a asigura coerența între grupuri. În acest scop, Comisia și agenția asigură, atunci când este relevant, schimbul de informații cu privire la toate activitățile care prezintă un interes interregional între grupurile în cauză.
9. Participarea autorităților naționale de reglementare și a agenției la grupuri nu trebuie să pună în pericol îndeplinirea obiectivelor și obligațiilor care le revin în temeiul prezentului regulament sau în temeiul Regulamentului (UE) 2019/942, al articolelor 40 și 41 din Directiva 2009/73/CE și al articolelor 58, 59 și 60 din Directiva (UE) 2019/944.

2. PROCESUL DE STABILIRE A LISTELOR REGIONALE

1. Inițiatorii unui proiect potențial eligibil pentru a fi selectat ca proiect pe lista Uniunii care doresc să obțină acest statut prezintă grupului o cerere de selectare ca proiect pe lista Uniunii care include:
 - (a) o evaluare a proiectelor lor din punct de vedere al contribuției acestora la punerea în aplicare a priorităților prevăzute în anexa I;
 - (b) o indicare a categoriei relevante a proiectului, așa cum este prevăzută în anexa II;
 - (c) o analiză a respectării criteriilor relevante stabilite la articolul 4;
 - (d) pentru proiectele care sunt suficient de avansate, o analiză cost-beneficiu specifică proiectului în concordanță cu metodologiile elaborate în temeiul articolului 11;
 - (e) pentru proiectele de interes reciproc, scrisorile din partea guvernelor țărilor afectate în mod direct, prin care acestea își exprimă sprijinul pentru proiect sau alte acorduri fără caracter juridic obligatoriu;
 - (f) alte informații relevante pentru evaluarea proiectului.
2. Toți destinatarii păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.
3. Proiectele propuse de interes comun de transport și stocare a energiei electrice care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d) și (f) din anexa II la prezentul regulament fac parte din cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei de energie electrică pe 10 ani la nivelul Uniunii, elaborat de ENTSO pentru energie electrică în temeiul articolului 30 din Regulamentul (UE) 2019/943. Proiectele propuse de interes comun de transport al energiei electrice care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (b) și (f) din anexa II la prezentul regulament derivă din planul de dezvoltare a rețelei offshore integrate și din consolidările rețelei menționate la articolul 14 alineatul (2) din prezentul regulament și sunt coerente cu acestea.
4. De la 1 ianuarie 2024, proiectele propuse de interes comun privind hidrogenul care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 3 din anexa II la prezentul regulament sunt proiecte care fac parte din cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei de gaze pe 10 ani la nivelul Comunității, elaborat de ENTSO pentru gaze în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
5. Până la 30 iunie 2022 și, ulterior, pentru fiecare plan de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze publică orientări actualizate pentru includerea proiectelor în planul lor respectiv de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, astfel cum se menționează la punctele 3 și 4, pentru a asigura egalitatea de tratament și transparența procesului. Pentru toate proiectele incluse în lista Uniunii în vigoare la momentul respectiv, orientările stabilesc un proces simplificat de includere în planurile de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, luând în considerare documentația și datele deja prezentate în cursul procesului anterior de elaborare a planului de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii, cu condiția ca documentația și datele deja prezentate să rămână valabile.

ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze consultă Comisia și agenția cu privire la proiectele lor de orientări pentru includerea proiectelor în planurile de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii și țin seama în mod corespunzător de recomandările Comisiei și ale agenției înainte de publicarea orientărilor finale.
6. Proiectele propuse privind transportul și stocarea dioxidului de carbon care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 5 din anexa II se prezintă ca parte a unui plan, elaborat de minimum două state membre, pentru dezvoltarea unei infrastructuri transfrontaliere pentru transportul și stocarea de dioxid de carbon, care urmează a fi prezentat Comisiei de către statele membre interesate sau de către entitățile desemnate de către statele membre respective.
7. ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze oferă informații grupurilor despre modul în care au aplicat orientările pentru a evalua incluziunea în planurile de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii.

8. Pentru proiectele care intră în sfera lor de competență, autoritățile naționale de reglementare și, dacă este necesar, agenția, ori de câte ori este posibil în contextul cooperării regionale în temeiul articolului 7 din Directiva 2009/73/CE și al articolului 61 din Directiva (UE) 2019/944, verifică aplicarea coerentă a criteriilor și a metodologiei analizei cost-beneficiu și evaluează relevanța lor transfrontalieră. Acestea își prezintă evaluarea grupului. Comisia asigură aplicarea în mod armonizat a criteriilor și metodologiilor menționate la articolul 4 din prezentul regulament și în anexa IV, în vederea garantării coerenței între grupurile regionale.
9. Pentru toate proiectele care nu intră sub incidența punctului 8 din prezenta anexă, Comisia evaluează aplicarea criteriilor prevăzute la articolul 4 din prezentul regulament. Comisia ia în considerare, de asemenea, posibilitatea unei extinderi viitoare pentru a include și alte state membre. Comisia își prezintă evaluarea grupului. Pentru proiectele care solicită statutul de proiect de interes reciproc, reprezentanții țărilor terțe și autoritățile de reglementare sunt invitate la prezentarea evaluării.
10. Fiecare stat membru la al cărui teritoriu nu se referă proiectul propus, dar asupra căruia proiectul propus poate avea un potențial impact net pozitiv sau un efect potențial semnificativ, cum ar fi asupra mediului sau asupra funcționării infrastructurii energetice de pe teritoriul său, poate prezenta grupului un aviz în care își specifică preocupările.
11. Grupul examinează, la cererea unui stat membru al grupului, motivele întemeiate prezentate de un stat membru în temeiul articolului 3 alineatul (3) pentru neaprobarea unui proiect legat de teritoriul său.
12. Grupul evaluează dacă principiul „eficiența energetică înainte de toate” este aplicat în stabilirea nevoilor de infrastructură regională și în raport cu fiecare dintre proiectele candidate. Grupul evaluează, în special, soluții precum gestionarea cererii, soluțiile de organizare a pieței, implementarea soluțiilor digitale și renovarea clădirilor ca soluții prioritare în cazul în care acestea sunt considerate mai eficiente din punctul de vedere al costurilor din perspectiva întregului sistem decât construirea de noi infrastructuri la nivelul ofertei.
13. Grupul se reunește pentru a examina și a clasifica proiectele propuse pe baza unei evaluări transparente a proiectelor și folosind criteriile prevăzute la articolul 4, luând în considerare evaluarea entităților de reglementare sau evaluarea Comisiei pentru proiectele care nu intră în competența autorităților naționale de reglementare.
14. Proiectele de liste regionale ale proiectelor propuse care intră în competența autorităților naționale de reglementare, întocmite de grupuri, împreună cu toate avizele menționate la punctul 10 din prezenta secțiune, sunt prezentate agenției în termen de șase luni de la data adoptării listei Uniunii. Proiectele de liste regionale și avizele aferente sunt evaluate de agenție în termen de trei luni de la data primirii. Agenția furnizează un aviz cu privire la proiectele de liste regionale, în special cu privire la aplicarea consecventă a criteriilor și a analizei cost-beneficiu între regiuni. Avizul agenției se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 22 alineatul (5) din Regulamentul (UE) 2019/942.
15. În termen de o lună de la data primirii avizului agenției, organismul decizional al fiecărui grup adoptă lista sa finală regională de proiecte propuse, respectând dispozițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (3), pe baza propunerii grupurilor și luând în considerare avizul agenției și evaluarea autorităților naționale de reglementare, prezentate în conformitate cu punctul 8, sau evaluarea de către Comisie pentru proiectele care nu intră în competența autorităților naționale de reglementare, propuse în conformitate cu punctul 9, precum și avizul Comisiei care vizează să garanteze un număr total gestionabil de proiecte pe lista Uniunii, în special în zonele de frontieră în care există proiecte concurente sau potențial concurente. Organismele decizionale ale grupurilor prezintă Comisiei listele finale regionale, împreună cu avizele precizate la punctul 10.
16. În cazul în care, pe baza proiectelor de liste regionale și după luarea în considerare a avizului agenției, numărul total de proiecte propuse de pe lista Uniunii ar depăși un număr gestionabil, Comisia recomandă fiecărui grup interesat să nu includă pe lista regională proiecte clasificate cu cel mai mic grad de către grupul relevant în conformitate cu clasificarea stabilită în temeiul articolului 4 alineatul (5).

ANEXA IV

NORME ȘI INDICATORI PRIVIND CRITERIILE PENTRU PROIECTE

1. Un proiect de interes comun cu un impact transfrontalier semnificativ este un proiect desfășurat pe teritoriul unui stat membru, care îndeplinește următoarele condiții:
 - (a) pentru transportul de energie electrică, proiectul sporește capacitatea de transfer a rețelei sau capacitatea disponibilă pentru fluxurile comerciale, la frontiera statului membru respectiv cu unul sau mai multe alte state membre, având drept efect sporirea capacității de transfer a rețelei transfrontaliere la frontiera unui stat membru cu unul sau mai multe alte state membre cu minimum 500 megawați (MW), comparativ cu situația în care proiectul nu ar fi pus în funcțiune, ori proiectul reduce izolarea energetică a unor sisteme care nu sunt interconectate în unul sau mai multe state membre și crește capacitatea de transfer a rețelei la frontiera dintre cele două state membre cu cel puțin 200 MW;
 - (b) pentru stocarea de energie electrică, proiectul oferă o capacitate instalată de cel puțin 225 MW și are o capacitate de stocare care permite o producție anuală netă de energie electrică de 250 GWh/an;
 - (c) pentru rețelele electrice inteligente, proiectul este conceput pentru echipamente și instalații de înaltă tensiune și de medie tensiune și implică OTS, OTS și OD sau OD din cel puțin două state membre. Proiectul poate implica numai OD, cu condiția ca aceștia să provină din cel puțin două state membre și ca interoperabilitatea să fie asigurată. Proiectul îndeplinește cel puțin două dintre următoarele criterii: implică 50 000 de utilizatori, producători, consumatori sau prosumatori de energie electrică, captează o zonă de consum de cel puțin 300 GWh/an, cel puțin 20 % din consumul de energie electrică aferent proiectului provine din resurse regenerabile variabile sau reduce izolarea energetică a sistemelor neinterconectate în unul sau mai multe state membre. Nu este necesar ca proiectul să implice o frontieră fizică comună. Pentru proiectele ce țin de sistemele izolate mici, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 42 din Directiva (UE) 2019/944, inclusiv insulele, respectivele niveluri de tensiune sunt egale cu cel mai înalt nivel de tensiune din sistemul de energie electrică relevant;
 - (d) în ceea ce privește transportul hidrogenului, proiectul permite transportul hidrogenului peste frontierele statelor membre în cauză sau mărește capacitatea existentă de transport transfrontalier al hidrogenului la frontiera dintre două state membre cu cel puțin 10 % în comparație cu situația anterioară punerii în funcțiune a proiectului, iar proiectul demonstrează în mod suficient că este o parte esențială a unei rețele transfrontaliere planificate de hidrogen și oferă dovezi suficiente privind planurile existente și privind cooperarea cu țările învecinate și cu operatorii de rețea sau, în cazul proiectelor care reduc izolarea energetică a sistemelor care nu sunt interconectate în unul sau mai multe state membre, proiectul vizează să aprovizioneze, direct sau indirect, cel puțin două state membre;
 - (e) pentru instalațiile de stocare a hidrogenului sau de recepție a hidrogenului menționate la punctul 3 din anexa II, proiectul vizează să aprovizioneze în mod direct sau indirect cel puțin două state membre;
 - (f) pentru electroizoare, proiectul asigură o capacitate instalată de cel puțin 50 MW furnizată de un singur electrolizor sau de un set de electroizoare care formează un singur proiect, coordonat și aduce beneficii directe sau indirecte unui număr de cel puțin două state membre, și în mod specific, în ceea ce privește proiectele pe insule și sistemele insulare, sprijină soluțiile inovatoare și de altă natură care implică cel puțin două state membre cu un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic insular și al Uniunii;
 - (g) pentru rețelele inteligente de gaze, un proiect implică OTS, OTS și OD sau OD din cel puțin două state membre. OD pot fi implicați, dar numai cu sprijinul OTS din cel puțin două state membre, care sunt strâns asociați proiectului și care asigură interoperabilitatea.
 - (h) pentru transportul energiei electrice din surse regenerabile offshore, proiectul este conceput pentru a transfera energie electrică de la situri de producție offshore cu o capacitate de cel puțin 500 MW și permite transportul energiei electrice către rețeaua terestră a unui anumit stat membru, sporind volumul de energie electrică din surse regenerabile disponibil pe piața internă. Proiectul este dezvoltat în zone cu o rată scăzută de penetrare a energiei electrice din surse regenerabile offshore și demonstrează un impact pozitiv semnificativ asupra țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și contribuie în mod semnificativ la durabilitatea sistemului energetic și la integrarea pieței, fără a obstrucționa capacitățile și fluxurile transfrontaliere;
 - (i) pentru proiectele privind dioxidul de carbon, proiectul este utilizat pentru transportul și, dacă este cazul, stocarea dioxidului de carbon de origine antropică provenit din cel puțin două state membre.

2. Un proiect de interes reciproc cu impact transfrontalier semnificativ este un proiect care îndeplinește următoarele condiții:
- (a) pentru proiectele de interes reciproc din categoria prevăzută la punctul 1 literele (a) și (f) din anexa II, proiectul mărește capacitatea de transfer a rețelei sau capacitatea disponibilă pentru fluxurile comerciale, la frontiera statului membru respectiv cu una sau mai multe țări terțe și aduce beneficii semnificative, atât în mod direct cât și indirect (prin interconectare cu o țară terță), în conformitate cu criteriile specifice enumerate la articolul 4 alineatul (3), la nivelul Uniunii. Calcularea beneficiilor pentru statele membre se efectuează și se publică de către ENTSO pentru energie electrică în cadrul planului de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii;
 - (b) pentru proiectele de interes reciproc din categoria prevăzută la punctul 3 din anexa II, proiectul privind hidrogenul permite transportul hidrogenului peste frontierele unui stat membru cu una sau mai multe țări terțe și se dovedește că aduce beneficii semnificative, atât în mod direct cât și indirect (prin interconectare cu o țară terță), în conformitate cu criteriile specifice enumerate la articolul 4 alineatul (3), la nivelul Uniunii. Calcularea beneficiilor pentru statele membre se efectuează și se publică de către ENTSO pentru gaze în cadrul planului de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii;
 - (c) pentru proiectele de interes reciproc din categoria prevăzută la punctul 5 din anexa II, proiectul poate fi utilizat pentru transportul și stocarea dioxidului de carbon de origine antropică de către cel puțin două state membre și o țară terță.
3. În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 1 literele (a), (b), (c), (d) și (f) din anexa II, criteriile prevăzute la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
- (a) transportul energiei electrice produse din surse regenerabile către marile centre de consum și siturile de stocare măsurat conform analizei efectuate în cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei de energie electrică pe 10 ani la nivelul Uniunii, în special:
 - (i) pentru transportul de energie electrică, prin compararea capacității de producție din surse regenerabile de energie (per tehnologie, în MW) care este conectată și transportată datorită proiectului, cu capacitatea totală planificată de producție din tipurile de surse regenerabile de energie respective în statul membru în cauză în 2030, în conformitate cu planurile naționale privind energia și clima depuse de statele membre în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1999;
 - (ii) sau pentru stocarea de energie, prin compararea noilor capacități oferite de proiect cu capacitatea totală existentă pentru aceeași tehnologie de stocare în zona de analiză prevăzută în anexa V;
 - (b) integrarea pieței, concurența și flexibilitatea sistemului, măsurate conform analizei efectuate în cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei de energie electrică pe 10 ani la nivelul Uniunii, în special prin:
 - (i) calcularea, pentru proiectele transfrontaliere, inclusiv proiectele de reinvestiții, a impactului asupra capacității de transfer a rețelei în ambele direcții ale fluxului de energie, măsurată în funcție de cantitatea de putere (în MW) și contribuția acestora pentru a atinge obiectivul de interconectare de minimum 15 % sau, iar pentru proiectele cu un impact transfrontalier semnificativ, a impactului asupra capacității de transfer a rețelei la frontierele dintre statele membre relevante, dintre statele membre relevante și țările terțe sau în interiorul statelor membre relevante, precum și asupra echilibrării raportului cerere-ofertă și asupra funcționării rețelelor în statele membre relevante;
 - (ii) evaluarea impactului, pentru zona de analiză prevăzută în anexa V, în termeni de costuri de producție și transport al energiei electrice la nivelul întregului sistem și de evoluție și convergență a prețurilor pe piață furnizate de un proiect în funcție de diverse scenarii de planificare, ținând cont în special de variațiile induse ordinii de merit;
 - (c) siguranța alimentării, interoperabilitatea și siguranța în funcționare a sistemului, măsurate conform analizei efectuate în cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei de energie electrică pe 10 ani la nivelul Uniunii, în special prin evaluarea impactului proiectului asupra previziunilor de neasigurare a sarcinii în zona de analiză, astfel cum este prevăzută în anexa V, în ceea ce privește adecvarea capacității de producție și de transport pentru o serie de perioade de sarcină caracteristice, ținând cont de modificările previzibile în materie de fenomene meteorologice extreme și de impactul acestora asupra rezilienței infrastructurii. Dacă este cazul, se măsoară impactul proiectului asupra controlului independent și fiabil al funcționării sistemului și al serviciilor.

4. În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 1 litera (e) din anexa II, criteriile enumerate la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
 - (a) gradul de durabilitate, măsurat prin evaluarea gradului de capacitate a rețelelor de a conecta și de a transporta energie din surse regenerabile variabile;
 - (b) siguranța alimentării, măsurată evaluând nivelul pierderilor din rețelele de distribuție, din rețelele de transport sau din ambele, utilizarea procentuală (și anume, sarcina medie) a componentelor rețelei de energie electrică, disponibilitatea componentelor rețelei (legată de întreținerea planificată și neplanificată) și impactul său asupra performanțelor rețelei și asupra duratei și frecvenței întreruperilor, inclusiv de perturbările climatice;
 - (c) integrarea pieței, măsurată prin evaluarea adoptării inovațiilor în ceea ce privește exploatarea sistemului, reducerea izolării energetice și interconectarea, precum și a nivelului de integrare a altor sectoare și de facilitare a unor noi modele de afaceri și structuri de piață;
 - (d) siguranța rețelei, flexibilitatea și calitatea alimentării, măsurate prin evaluarea abordării inovatoare în ceea ce privește flexibilitatea sistemului, securitatea cibernetică, interoperabilitatea eficientă între OTS și OD, capacitatea de a include consumul dispecerizabil, stocarea, măsurile de eficiență energetică, utilizarea eficientă din punctul de vedere al costurilor a instrumentelor digitale și a TIC în scopuri de monitorizare și control, stabilitatea sistemului de energie electrică și calitatea tensiunii.
5. În ceea ce privește proiectele privind hidrogenul care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 3 din anexa II, criteriile enumerate la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
 - (a) durabilitatea, măsurată ca fiind contribuția unui proiect la: reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în diverse utilizări finale în sectoarele în care emisiile sunt greu de redus, cum ar fi industria sau transporturile; flexibilitatea și opțiunile de stocare sezonieră pentru producerea de energie electrică din surse regenerabile; sau integrarea hidrogenului din surse regenerabile și obținut cu emisii scăzute de carbon, pentru a se lua în considerare nevoile pieței și a se promova hidrogenul din surse regenerabile;
 - (b) integrarea pieței și interoperabilitatea, măsurate prin calcularea valorii adăugate a proiectului pentru integrarea segmentelor de piață și convergența prețurilor și pentru flexibilitatea globală a sistemului;
 - (c) siguranța alimentării și flexibilitatea, măsurate prin calcularea valorii adăugate a proiectului pentru reziliența, diversitatea și flexibilitatea alimentării cu hidrogen;
 - (d) concurența, măsurată prin evaluarea contribuției proiectului la diversificarea alimentării, inclusiv în ceea ce privește facilitarea accesului la sursele autohtone de alimentării cu hidrogen.
6. În ceea ce privește proiectele de rețele inteligente de gaze care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 2 din anexa II, criteriile enumerate la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
 - (a) nivelul de durabilitate, măsurat prin evaluarea ponderii gazelor din surse regenerabile și obținute cu emisii scăzute de carbon integrate în rețeaua de gaze, a reducerilor emisiilor de gaze cu efect de seră aferente în direcția decarbonizării totale a sistemului și a detectării adecvate a scurgerilor;
 - (b) calitatea și siguranța alimentării, măsurate prin evaluarea raportului dintre oferta de gaze disponibilă în mod fiabil și cererea maximă, ponderea importurilor înlocuite cu gaze locale din surse regenerabile și obținute cu emisii scăzute de carbon, stabilitatea funcționării sistemului, durata și frecvența întreruperilor per client;
 - (c) facilitarea serviciilor de flexibilitate, precum consumul dispecerizabil și stocarea, prin facilitarea integrării inteligente a sectorului energetic prin crearea de legături cu alți purtători de energie și cu alte sectoare energetice, măsurată prin evaluarea economiilor de costuri realizate în sectoarele și sistemele energetice conectate, cum ar fi sistemul de energie termică și electrică, sectorul transporturilor și al industriei.
7. În ceea ce privește proiectele privind electrolizoarele care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 4 din anexa II, criteriile enumerate la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
 - (a) durabilitatea, măsurată prin evaluarea ponderii hidrogenului din surse regenerabile sau a hidrogenului obținut cu emisii scăzute de carbon, în special din surse regenerabile, care îndeplinește criteriile definite la punctul 4 litera (a) punctul (ii) din anexa II integrat în rețea sau prin estimarea volumului de combustibili sintetici cu această proveniență utilizați și a reducerilor aferente ale emisiilor de gaze cu efect de seră;
 - (b) siguranța alimentării, măsurată prin evaluarea contribuției sale la siguranța, stabilitatea și eficiența exploatarea rețelei, inclusiv prin evaluarea reducerii evitate a producției de energie electrică din surse regenerabile;

- (c) facilitarea serviciilor de flexibilitate, precum consumul dispecerizabil și stocarea, prin facilitarea integrării inteligente a sectorului energetic prin crearea de conexiuni cu alți purtători de energie și cu alte sectoare energetice, măsurată prin evaluarea economiilor de costuri realizate în sectoarele și sistemele energetice conectate, cum ar fi rețelele de gaze, de hidrogen, de energie electrică și termică, sectorul transporturilor și al industriei.
8. În ceea ce privește infrastructura de dioxid de carbon care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice prevăzute la punctul 5 din anexa II, criteriile enumerate la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
- (a) durabilitatea, măsurată prin evaluarea reducerilor totale preconizate ale emisiilor de gaze cu efect de seră pe durata proiectului și a absenței unor soluții tehnologice alternative, cum ar fi, dar fără a se limita la eficiența energetică, electrificarea care integrează surse regenerabile, pentru a atinge același nivel de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră ca și cantitatea de dioxid de carbon care urmează să fie captată în instalațiile industriale conectate, la un cost comparabil într-un interval de timp comparabil, ținând seama de emisiile de gaze cu efect de seră generate de energia necesară pentru captarea, transportul și stocarea dioxidului de carbon, după caz, având în vedere infrastructura, inclusiv, dacă este cazul, alte posibile utilizări viitoare;
- (b) reziliența și securitatea, măsurate prin evaluarea securității infrastructurii;
- (c) atenuarea sarcinii de mediu și a riscurilor la adresa mediului prin neutralizarea permanentă a dioxidului de carbon.
-

ANEXA V

ANALIZA COST-BENEFICIU PENTRU ÎNTREGUL SISTEM ENERGETIC

Metodologiile de analiză cost-beneficiu elaborate de ENTSO pentru energie electrică și de ENTSO pentru gaze trebuie să fie coerente, luând totodată în considerare particularitățile sectoriale. Metodologiile de realizare a unei analize cost-beneficiu armonizate și transparente pentru întregul sistem energetic cu privire la proiectele de pe lista Uniunii trebuie să fie uniforme pentru toate categoriile de infrastructuri, cu excepția cazului în care se justifică divergențe specifice. Metodologiile abordează costurile în sens mai larg, inclusiv externalitățile, în perspectiva Țintelor Uniunii privind energia și clima pentru 2030 și a obiectivului privind neutralitatea climatică până în 2050 și respectă următoarele principii:

1. Domeniul de analiză pentru un proiect individual acoperă toate statele membre și țările terțe pe teritoriul cărora este situat proiectul, toate statele membre limitrofe și toate celelalte state membre în care proiectul are un impact semnificativ. În acest scop, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze cooperează cu toți operatorii de sistem relevanți din țările terțe relevante. În cazul proiectelor care se încadrează în categoria de infrastructuri energetice prevăzută la punctul 3 din anexa II, ENTSO pentru energie electrică și ENTSO pentru gaze cooperează cu inițiatorul proiectului, inclusiv atunci când acesta nu este un operator de sistem;
2. Fiecare analiză cost-beneficiu include analize de sensibilitate privind setul de date de intrare, inclusiv costurile de producție și cele legate de gazele cu efect de seră, precum și evoluția preconizată a cererii și a ofertei, inclusiv în ceea ce privește sursele regenerabile de energie, și flexibilitatea acestora, disponibilitatea capacităților de stocare, data punerii în funcțiune a diverselor proiecte din aceeași zonă de analiză, impactul climatic și alți parametri relevanți;
3. Metodologiile stabilesc analiza care urmează să fie efectuată pe baza setului relevant de date de intrare multisectoriale, prin determinarea impactului cu și fără fiecare proiect, și includ interdependențele relevante cu alte proiecte;
4. Metodologiile oferă orientări privind dezvoltarea și utilizarea modelării rețelei energetice și a pieței necesare pentru analiza cost-beneficiu. Modelarea permite o evaluare completă a beneficiilor economice, inclusiv a integrării pieței, a siguranței alimentării și a concurenței, precum și a eliminării izolării energetice, a impactului social și climatic și a impactului asupra mediului, inclusiv a impactului transsectorial. Metodologia este pe deplin transparentă și include detalii cu privire la motivul calculării fiecărui beneficiu și cost, precum și privind conținutul și modalitatea calculării;
5. Metodologiile includ o explicație despre modul în care principiul „eficiența energetică înainte de toate” este pus în aplicare în toate etapele planurilor de dezvoltare a rețelei pe 10 ani la nivelul Uniunii
6. Metodologiile explică faptul că proiectul nu va împiedica dezvoltarea și utilizarea energiei din surse regenerabile;
7. Metodologiile asigură identificarea statelor membre asupra cărora proiectul are un impact net pozitiv, a beneficiarilor, a statelor membre asupra cărora proiectul are un impact net negativ, și a plătitorilor, care pot fi diferiți de statele membre pe al căror teritoriu este construită infrastructura;
8. Metodologiile iau în considerare cel puțin cheltuielile de capital, cheltuielile operaționale și cele de întreținere, precum și costurile generate pentru sistemul aferent pe parcursul ciclului de viață tehnică al proiectului în ansamblu, precum costurile de defacție și de gestionare a deșeurilor, inclusiv costurile externe. Metodologiile oferă orientări privind ratele de actualizare, durata de viață tehnică și valoarea reziduală care trebuie utilizate pentru calcularea costurilor și a beneficiilor. De asemenea, acestea includ o metodologie obligatorie pentru calcularea raportului costuri-beneficii și a valorii actualizate nete, precum și o diferențiere a beneficiilor în funcție de nivelul de fiabilitate al metodelor prin care au fost estimate. De asemenea, sunt luate în considerare metodele de calculare a impactului climatic și a impactului asupra mediului al proiectului, precum și contribuția acestuia la obiectivele Uniunii în materie de energie, cum ar fi penetrarea energiei din surse regenerabile, eficiența energetică și obiectivele de interconectare;
9. Metodologiile se asigură că măsurile de adaptare la schimbările climatice luate pentru fiecare proiect sunt evaluate și reflectă costul emisiilor de gaze cu efect de seră și că evaluarea este solidă și coerentă cu alte politici ale Uniunii, astfel încât să permită comparații cu alte soluții care nu necesită infrastructuri noi.

ANEXA VI

LINII DIRECTOARE PRIVIND TRANSPARENTA ȘI PARTICIPAREA PUBLICULUI

1. Manualul de proceduri menționat la articolul 9 alineatul (1) specifică cel puțin:
 - (a) legislația relevantă pe care se bazează deciziile și avizele corespunzătoare diverselor tipuri de proiecte relevante de interes comun, inclusiv dreptul mediului;
 - (b) lista deciziilor și a avizelor relevante care trebuie obținute;
 - (c) denumirile și datele de contact ale autorității competente și ale altor autorități și părți interesate importante vizate;
 - (d) fluxul de lucru, cu evidențierea fiecărei etape a procesului, inclusiv un calendar orientativ și o trecere în revistă a procesului decizional pentru diversele tipuri de proiecte de interes comun relevante;
 - (e) informații privind domeniul de aplicare, structura și nivelul de detaliere al documentelor care trebuie prezentate odată cu cererea de luare a deciziilor, inclusiv o listă de verificare;
 - (f) etapele și mijloacele prin care publicul larg poate participa la proces;
 - (g) modalitatea prin care autoritatea competentă, alte autorități vizate și inițiatorul proiectului demonstrează că opiniile exprimate în cadrul consultării publice au fost luate în considerare, de exemplu prin indicarea modificărilor aduse locației și concepției proiectului sau indicând motivele pentru care opiniile respective nu au fost luate în considerare;
 - (h) în măsura posibilului, traduceri ale conținutului său în toate limbile statelor membre învecinate, care urmează să fie realizate în coordonare cu statele membre învecinate relevante.
2. Programul detaliat menționat la articolul 10 alineatul (6) litera (b) precizează cel puțin următoarele:
 - (a) deciziile și avizele care urmează să fie obținute;
 - (b) autoritățile, părțile interesate și publicul care ar putea fi vizate;
 - (c) etapele individuale ale procedurii și durata acestora;
 - (d) etapele principale care trebuie urmate în vederea emiterii deciziei exhaustive și termenele aferente;
 - (e) resursele planificate de autorități și eventualele resurse suplimentare necesare.
3. Fără a aduce atingere cerințelor privind consultările publice în temeiul dreptului mediului, pentru a spori participarea publicului în procedura de autorizare și a asigura informarea și dialogul prelabile cu publicul, se aplică următoarele principii:
 - (a) părțile interesate afectate de un proiect de interes comun, inclusiv autoritățile naționale, regionale și locale relevante, proprietarii de terenuri și cetățenii care locuiesc în vecinătatea proiectului, publicul larg și asociațiile, organizațiile sau grupurile acestuia, sunt informate în mod cuprinzător și consultate în etapele incipiente, în mod incluziv, când încă se mai poate ține seama de eventualele preocupări ale publicului într-o manieră deschisă și transparentă. După caz, autoritatea competentă sprijină în mod activ activitățile întreprinse de inițiatorul proiectului;
 - (b) autoritățile competente se asigură că procedurile de consultare publică pentru proiectele de interes comun sunt grupate, dacă este posibil, incluzând consultările publice deja necesare în temeiul dreptului intern. Fiecare consultare publică acoperă toate subiectele relevante pentru o anumită etapă a procedurii, fiecare subiect de acest tip fiind abordat o singură dată pe parcursul consultării publice în cauză; cu toate acestea, o consultare publică poate avea loc în mai multe locații geografice. Subiectele abordate în cadrul unei consultări publice sunt indicate în mod clar în notificarea consultării publice;
 - (c) se admit observații și obiecții doar de la începutul consultării publice și până la expirarea termenului;
 - (d) promotorii de proiecte se asigură că consultările au loc într-o perioadă care permite participarea deschisă și incluzivă a publicului.

4. Conceptul privind participarea publicului include cel puțin informații referitoare la:
 - (a) părțile interesate abordate;
 - (b) măsurile avute în vedere, inclusiv locurile și datele propuse pentru reuniunile dedicate;
 - (c) calendarul;
 - (d) resursele umane alocate diverselor sarcini.
 5. În contextul consultării publice care urmează să se desfășoare înainte de prezentarea dosarului de candidatură, părțile relevante realizează cel puțin următoarele:
 - (a) publică în format electronic și, acolo unde este cazul, tipărit o broșură informativă de cel mult 15 pagini în care oferă, într-o manieră clară și succintă, o viziune de ansamblu privind descrierea, obiectivul și calendarul preliminar al etapelor de dezvoltare ale proiectului, planul de dezvoltare a rețelei naționale, rutele alternative avute în vedere, tipurile și caracteristicile impactului preconizat, inclusiv cel de natură transfrontalieră, și eventualele măsuri de atenuare a acestuia, broșură care se publică înainte de demararea consultării și enumeră adresa de internet a site-ului web dedicat proiectului de interes comun menționat la articolul 9 alineatul (7), a platformei de transparență menționate la articolul 23 și a manualului de proceduri menționat la punctul 1 din prezenta anexă;
 - (b) publică informațiile privind consultarea pe site-ul web al proiectului de interes comun menționat la articolul 9 alineatul (7), pe panourile de afișaj ale birourilor administrațiilor locale și, cel puțin, în unul sau, dacă este cazul, în două canale mass-media locale;
 - (c) invită în scris sau prin mijloace electronice toate părțile interesate, asociațiile, organizațiile și grupurile relevante afectate pentru a participa la reuniuni cu teme specifice, pe parcursul cărora se discută motivele de îngrijorare.
 6. Site-ul web al proiectului menționat la articolul 9 alineatul (7) precizează cel puțin următoarele informații:
 - (a) ultima dată la care site-ul web al proiectului a fost actualizat;
 - (b) traduceri ale conținutului său în toate limbile statelor membre vizate de proiect sau asupra cărora proiectul are un impact transfrontalier semnificativ, în conformitate cu punctul 1 din anexa IV;
 - (c) broșura informativă menționată la punctul 5, actualizată cu cele mai recente date privind proiectul;
 - (d) un rezumat fără caracter tehnic și actualizat periodic, care să reflecte stadiul în care se află proiectul, inclusiv informații geografice, și care să indice în mod clar, în cazul actualizărilor, modificările aduse versiunilor anterioare;
 - (e) planul de implementare prevăzut la articolul 5 alineatul (1), actualizat cu cele mai recente date privind proiectul;
 - (f) fondurile alocate și vărsate de Uniune pentru proiect;
 - (g) planificarea proiectului și a consultării publice, indicându-se în mod clar datele și locurile unde se organizează consultările și audierile publice și subiectele relevante preconizate pentru audierile respective;
 - (h) datele de contact în vederea obținerii de informații sau de documente suplimentare;
 - (i) detaliile de contact în vederea transmiterii comentariilor și obiecțiilor pe parcursul consultărilor publice.
-